

CĂRȚI ROMANTICE

CÂND TOATE FETELE
AU DISPĂRUT

AMANDA
QUICK

CĂRȚI ROMANTICE

CÂND TOATE FETELE
AU DISPĂRUT

AMANDA
QUICK

CĂRȚI ROMANTICE

CÂND TOATE FETELE
AU DISPĂRUT

AMANDA
QUICK

AMANDA QUICK

Când toate fetele au dispărut

When All the Girls Have Gone

Amanda Quick

Copyright © 2016 Jayne Ann Krentz

Toate drepturile rezervate

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro/lirabooks.ro

Când toate fetele au dispărut

Amanda Quick

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Maria Popa

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea,

Laurenția Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

quick, amanda

Când toate fetele au dispărut / Amanda Quick; trad.: Cristina Tache, Gabriel Drăghici – București: Litera, 2018

ISBN 987-606-33-2501-4

ISBN EPUB 978-606-33-6520-1

I. Tache, Cristina (trad.)

II. Drăghici, Gabriel (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

AMANDA QUICK

Când toate fetele au dispărut

Traducere din limba engleză

Cristina Tache

Gabriel Drăghici

Pentru Frank, cu dragoste

capitolul 1

Ucigașul aștepta răbdător ca victima să iasă din cabană.

La urma urmei, nu avea nici o grabă. Așteptarea îi dădea timp să se bucure pe îndelete de perspectiva răzbunării.

Era destul de plăcut să stea acolo, rezemat de un copac acoperit cu mușchi, cu pușca pregătită. Toiul verii în Munții Cascades era o perioadă foarte plăcută a anului. E adevărat, turiștii umpleau cărările înguste de munte și insistau să se oprească în fiecare loc unde se deschidea o perspectivă pentru a face fotografii. Lăsa în urma lor gunoaie în numeroasele locuri de picnic. Dar la sosirea toamnei vor fi alungați de ploile abundente și de vânturile puternice ale primelor furtuni. Zăpezile iernii vor face drumurile periculoase.

Până atunci, vântul blând și călduț care agita crengile purta mirosul copacilor și al vegetației care se dezvoltă în scurta perioadă de prosperitate.

Acum avea timp să scruteze trecutul și toate nedreptățile ce puteau fi puse pe seama bărbatului din interiorul cabanei. În timpul pregătirilor, ucigașul fusese îngrijorat că atunci când clipa fatală va sosi în sfârșit, va avea măcar câteva ezitări. În loc de asta însă, nu simțea decât un imens sentiment de încredere.

Ușa cabanei se deschise. Gordon Greenslade ieși pe verandă. Fusese întotdeauna un bărbat arătos și îmbătrânea frumos. Părul lui devenise de un alb argintiu plăcut și nu un cenușiu șters. Era încă suplu și în formă, iar trăsăturile lui vulturești se îndulciseră numai puțin.

În mână avea o cană cu cafea. Ucigașul recunoscuse cana. Era veche de câțiva ani, făcută și pictată manual. Era uzată și decolorată la fel ca toate celelalte lucruri din interiorul rustic al cabanei.

În această perioadă, Greenslade folosea cabana în primul rând pentru vânatoare, pescuit și atunci când pur și simplu voia să scape de povara de a fi cel mai de seamă cetățean al orașului. Era proprietarul companiei care era pe locul doi ca

număr de angajați din oraș – în ultimii ani, colegiul trecuse pe primul loc. Dar lucrul cel mai important, era stăpânul politicienilor locali, al conducerii Colegiului Loring și al câtorva politicieni din stat care erau în Camera Reprezentanților. Iar dacă zvonurile erau adevărate, avea în buzunar cel puțin un senator american.

Toată lumea din Loring îl respecta pe Gordon Greenslade, și o mulțime de oameni îi datora ceva într-un fel sau altul. Era un stâlp al comunității, neînduplecat și plin de sine. Dar nimeni nu îl plăcea cu adevărat. Ar fi fost interesant de văzut cât de mult efort ar fi depus poliția ca să investigheze moartea lui.

Ucigașul se ridică în picioare și își luă pușca. Avea o linie de tragere foarte bună. I-ar fi fost ușor să tragă glonțul fatal fără să fie văzut. Dar acest lucru nu l-ar fi satisfăcut. Când te-ai hotărât să pășești pe calea răzbunării îți dorești ca victima să știe cine a apăsat pe trăgaci.

Ucigașul ieși în luminișul din fața cabanei. Lui Gordon îi trebui o clipă ca să observe că nu era singur. Când își dădu seama, fu surprins, dar numai pentru scurt timp. Surpriza fu înlocuită curând de iritare.

– Ce cauți aici? întrebă el.

Ucigașul nu se osteni să răspundă. La urma urmei, era al dracului de evident ce urma să se întâmple.

Greenslade își dădu seama tardiv că pușca era îndreptată spre el. Fața îi fu străbătută fulgerător de furie și panică.

Încercă să se retragă în cabană unde avea fără îndoială o armă. Dar nu se mișcă suficient de repede. Glonțul îl lovi în piept.

Un glonț în cap ar fi fost prea ușor pentru că moartea ar fi fost instantanee. În felul acesta însă, ucigașul avea timp să-și vadă victima sângerând; iar Greenslade, să-și dea seama că nu era vorba decât de răzbunare.

Moartea lui Gordon Greenslade ținu prima pagină în Loring Herald. Fu un adevărat șoc – până la urmă Greenslade fusese cel mai mare mahăr din oraș –,

dar nu fu jelit cu adevărat prea mult. Totuși, fiecare se simți obligat să-și arate respectul cuvenit pentru cel decedat, pentru că moartea lui Gordon Greenslade nu modificase realitatea economică și politică. Familia Greenslade controla încă a doua întreprindere ca mărime din Loring și indirect și pe prima, adică colegiul. Acesta exista numai grație fondurilor venite din partea familiei Greenslade.

Poliția își făcu treaba și declanșă o anchetă. Dar până în final ajunse la concluzia pe care o anticipase ucigașul: Gordon Greenslade fusese ucis din întâmplare. Trăgătorul vânase în afara sezonului de vânătoare și probabil că nici măcar nu fusese conștient că împușcătura lui ratată omorâse un om. În orice caz, era puțin probabil că persoana care apăsase pe trăgaci va fi descoperită vreodată.

Toată lumea care trăia în zonă știa că munții sunt prin natura lor un loc periculos. Toamna, ploile abundente ridicau apele râurilor la niveluri periculoase, luând cu ele pe cei care erau suficient de ghinionisti să fie prinși de apele învolburate. Alunecările de teren blocau drumurile. Vânturile puternice doborau copaci care puteau strivi mașinile. Iarna, în fiecare an, avalanșele din zonele îndepărtate luau în mod invariabil viețile câtorva schiori și snowborderi. Vara, era inevitabil ca un excursionist, sau doi, sau trei să cadă într-o crevasă sau pur și simplu să dispară pentru totdeauna.

Iar accidente de vânătoare se întâmplau tot timpul în munți.

capitolul 2

„ –... Și atunci l-am omorât.“

Ethel Deeping își ridică privirea de pe pagina pe care o citea din jurnalul ei. Zâmbi mândră, așteptând în mod evident un ropot de aplauze din partea audienței.

Timp de câteva secunde, ceilalți membri ai grupului celor care își scriau memoriile, numit „Scrie despre viața ta“, rămaseră șocați într-o stare de muțenie.

După aceea, nemulțumirile exprimate cu glas scăzut începură să se reverse prin încăpere, transformându-se într-un val de profundă indignare.

– Nu poți să scrii așa ceva în memoriile tale, se pronunță Hazel Williams din spatele încăperii. Lovi podeaua cu bastonul pentru a da mai multă greutate vorbelor ei. Trebuia să scriem poveștile vieților noastre, nu ficțiune. Grupul celor care scriu ficțiune se adună în serile de miercuri.

– Hazel are dreptate, bombăni și Bob Perkins. E vorba de memorii. Există niște reguli. Dacă vrei să scrii cărți polițiste, du-te și alătură-te celor care scriu ficțiune.

Ochii lui Ethel se îngustară.

– E povestea vieții mele. Pot s-o spun oricum vreau eu.

Charlotte Sawyer, care stătea în fața micii săli de clasă, ridică mâna cerând să se facă liniște. Mormăielile se stinseră. Toată lumea privi către ea.

Era de departe cea mai tânără persoană din cameră. Întrunirea de joi după-amiază a grupului „Scrie despre viața ta“ era un program apreciat la căminul de bătrâni Rainy Creek Gardens. Fusesse unul dintre primele seminare pe care le introdusese în program când acceptase funcția de director de activități sociale și educaționale. Acest lucru se întâmplase cu un an în urmă, atunci când urmase

sfatul surorii ei vitrege și se mutase la Seattle, după ce trecuse prin câteva slujbe plictisitoare și lipsite de perspective în Portland, Oregon. Primul ei interviu de angajare fusese la Rainy Creek Gardens. Obținuse postul imediat. După cinci minute petrecute în noua ei carieră ajunsese la concluzia că își găsisese locul pe lumea asta.

Coordonarea programului încărcat de seminare, evenimente și programe de la Rainy Creek Gardens nu era atât de spectaculoasă și de sofisticată cum era activitatea de strângere de fonduri pe care sora ei vitregă Jocelyn o desfășura pentru o prosperă fundație a oamenilor de afaceri. Jocelyn călătorea frecvent în locuri exotice și se amesteca printre cei bogați și faimoși – și făcea totul pentru a-i convinge să facă donații fundației. Cu toate astea, Charlotte nu și-ar fi dorit niciodată să facă schimb cu ea. Găsea că munca ei îi aducea mult mai multe satisfacții decât orice altceva încercase până atunci.

Singurul dezavantaj real – și fără îndoială că era unul foarte mare – era faptul că, în drum spre biroul ei, trebuia să treacă prin holul de la lift și pe lângă avizierul unde erau anunțate decesele. Rareori trecea o săptămână fără să fie afișat un nume nou. De obicei îi cunoștea pe cei decedați datorită poziției pe care o ocupa în conducerea căminului. Adesea îi cunoștea și pe unii membri ai familiei.

Într-un an petrecut la Rainy Creek Gardens asistase la mai multe slujbe de înmormântare decât majoritatea oamenilor de-a lungul unei vieți întregi. Și de-a lungul acestei perioade atitudinea ei față de inevitabilitatea morții începuse cumva să se schimbe.

În ultima vreme avusese revelația că până să ajungă la Rainy Creek Gardens își petrecuse viața trăind mai mult în viitor. În copilărie, acest lucru însemnase să aștepte cu nerăbdare vacanțele, aniversările și mai presus de orice, să devină adult. Când acest lucru se întâmplase, descoperise că nu era nici pe departe atât de plăcut precum se așteptase. Și pe deasupra, viitorul era dureros de imprevizibil.

La Rainy Creek Gardens începuse să-și dea în sfârșit seama de faptul că, indiferent ce vârstă ai avea, atunci când privești înapoi ți se pare întotdeauna că viața ta a trecut cât ai clipi din ochi. Trecutul nu mai poate fi schimbat, iar viitorul nu poate fi cunoscut. Cei care locuiau la Rainy Creek Gardens o învățau că pentru a avea o viață bună adevărata șmecherie era să trăiești în prezent.

Le zâmbi reconfortant lui Ethel Deeping și celorlalți oameni din încăpere.

– Ethel a făcut o afirmație foarte pertinentă, spuse ea. Are voie să scrie povestea vieții ei exact așa cum dorește ea. Și este foarte adevărat că au existat destui memorialiști care și-au înfrumusețat amintirile, asta ca să ne exprimăm elegant.

– Le face mai interesante, spuse Ethel.

– Dar nu e corect, tună Ted Hagstrom.

Ted era inginer pensionar. Avea tendința de a fi maniac în privința regulilor.

Urmă o altă repriză de murmure de nemulțumire. Charlotte le făcu semn din nou să facă liniște.

– Înainte de a critica lucrarea lui Ethel, cred că ar trebui s-o întrebăm pentru ce a ales acest sfârșit mai degrabă neașteptat pentru capitolul care se referă la căsătoria ei, spuse. Ethel?

Ethel radia.

– În felul ăsta e mai palpitant.

– Păi, așa e, aprobă Charlotte. Dar ești sigură că se potrivește cu celelalte lucruri pe care ni le-ai spus despre domnul Deeping? Te-ai exprimat foarte limpede că soțul tău a fost un excelent cap de familie și foarte respectat în comunitate. Ai spus că mergea la biserică. Ai amintit de cariera lui în armată și ai spus că toată lumea îl plăcea.

– Și mai juca și golf bine, spuse Ethel. Handicap șapte.

– Corect.

Charlotte își dresе vocea.

– Arăta bine în uniformă, spuse Ethel. Făcu cu ochiul. N-am putut niciodată să rezist unui bărbat în uniformă. Știți, așa ne-am cunoscut. Eram amândoi în armată. Eu eram infirmieră. Nu-mi rămăsese decât să mă mărit și să cresc copii.

– Da, ai amintit de asta. Ai mai subliniat și că după moartea lui te-ai luptat să

crești, văduvă fiind, doi copii mici.

– Da.

– Este posibil ca, oricât de mult ți-ai fi iubit soțul, să fi simțit în adâncul sufletului tău un oarecare resentiment pentru el pentru că v-a lăsat pe tine și pe copii singuri? Îi sugeră Charlotte cu blândețe.

– Păi, cu siguranță n-a fost ușor să ne descurcăm cu banii după ce a murit, consimți Ethel. Dar am reușit. Se luminează la față. Fiul meu e doctor, știți. Fiica mea este avocată.

– Deja ne-ai povestit de vreo douăzeci sau treizeci de ori de reușita copiilor tăi în viață, mormăi Hazel Williams fără să încerce să-și ascundă ranchiuna.

Hazel Williams crescuse trei copii, dar în memoriile ei nu vorbise decât de doi dintre ei – o fată care era profesoară și un fiu care lucra în construcții. Deși în capitolul despre arborele genealogic al familiei consemnase cu conștiinciozitate nașterea unui al doilea fiu, mai departe nu mai exista nici o mențiune despre el. Fiecare familie avea câteva secrete, își spusese Charlotte. Grupul avea o regulă nescrisă prin care membrii lui aveau dreptul să-și păstreze secretele. Nimeni nu avea dreptul să-și bage nasul în trecutul altuia.

– V-am spus doar că ne-am descurcat după moartea lui Harold, spusese Ethel.

– Asta e foarte clar, interveni repede Charlotte, în speranța de a schimba subiectul. Faptul că ai reușit să crești doi copii singură și să ai un serviciu cu program normal a fost o realizare extraordinară. Ai tot dreptul să fii mândră.

Stan Barlow pufni.

– De ce atunci când o femeie își crește singură copiii toată lumea crede că e o mare brânză? Dar dacă un bărbat își crește copiii fără soție, nu este lăudat de nici un fel.

Mildred Hamilton, care stătea la pupitrul din fața lui Stan, se întoarse pe scaun.

– Nu cunosc nici un bărbat care să-și fi crescut singur copiii. Toți bărbații pe care îi cunosc și care și-au pierdut soția sau au divorțat s-au recăsătorit în maximum șase luni. Uită-te la tine, de pildă.

Stan se înroși. Avea la activ trei căsătorii.

– Am pus doar o întrebare rezonabilă, spuse el.

– Cred că deja ne îndepărtăm de la subiect, interveni Charlotte. Se ridică în picioare și se uită ostentativ la ceasul mare de pe perete. Toate ceasurile de Rainy Creek Gardens aveau cifrele mari, ușor de citit. Văd că timpul a trecut și aproape că e ora pentru cocteilul din Salonul cu șemineu. Tema pentru săptămâna viitoare este să lucrați la capitolul „Prima mea slujbă“.

Majoritatea memorialiștilor se ridicară cu greutate în picioare, își luară bastoanele și cadrele de mers și ieșiră pe rând din sala de clasă în pas vioi. Ora de cocteil era o altă activitate prețuită pe care o introdusese Charlotte. La început, conducerea protestase cumva, dar Charlotte atrăsese atenția că mulți dintre cei care locuiau acolo aveau deja obiceiul să savureze înainte de masă un pahar cu vin sau cu martini în singurătatea apartamentelor lor. Își convinsese șeful că o oră de cocteil organizată era o alternativă mai bună. Nu numai că era un mijloc mai bun de socializare pentru niște oameni care erau foarte predispuși la singurătate, dar era și mai sigur decât dacă ar fi băut singuri.

Reacția la introducerea orei de cocteil fusese atât de entuziastă încât Charlotte era aproape sigură că bătrânii s-ar fi revoltat dacă ar fi fost desființată vreodată. Dar era foarte puțin probabil ca evenimentul să fie scos din programul de activități pentru că acesta avusese și un avantaj neașteptat. Se dovedise că existența unei ore de cocteil în programul zilnic era un mijloc de marketing de mare succes. Industria vânzărilor unui stil de viață pentru comunitatea celor ieșiți la pensie era un domeniu în care concurența era foarte mare.

Ethel așteptă până când toți ceilalți plecară. Se ridică din scaunul ei ajutându-se de mâini, apucă strâns cadrul pentru mers și o fixă pe Charlotte cu privirea, cu o expresie hotărâtă.

– Eu tot susțin că uciderea lui Harold este un sfârșit mai bun, spuse. Mai dramatic. Cam ca la tine, când ai fost părăsită în fața altarului, cu două luni în urmă.

Charlotte încercă să nu pară stânjenită.

– Așa e, e spectaculos, spuse ea. Dar să ai în vedere că scrii aceste lucruri pentru copii, nepoții și strănepoții tăi. Aceste memorii vor deveni o moștenire

permanentă a familiei care probabil că va fi transmisă peste generații. Va fi pusă pe suport electronic. Dacă urmașii tăi vor pune la îndoială unele părți din povestea ta, ar putea hotărî că ai inventat și alte părți. Ar putea pune la îndoială autenticitatea versiunii tale asupra istoriei familiei.

– Aha. Ethel miji un pic ochii. Nu m-am gândit la punctul ăsta de vedere.

– Îți sugerez să te gândești, spuse Charlotte. Scrierea memoriilor implică anumite responsabilități.

– Ai perfectă dreptate. Ethel clătină din cap. O să mă gândesc la asta. Acum trebuie să plec să mă schimb pentru cocteil.

Charlotte zâmbi.

– Distracție plăcută.

– Mă distrez întotdeauna. La ușă Ethel se opri, întoarse cadrul în loc astfel încât să fie din nou față în față cu Charlotte. Ai fost norocoasă, să știi.

– Norocoasă?

– Gândește-te numai cum te-ai fi simțit acum dacă te-ai fi măritat cu ticălosul ăla.

– De fapt, m-am gândit mult la chestia asta și ai perfectă dreptate, Ethel. Am scăpat la mustață, nu-i așa?

– Da. Adu-ți aminte de asta când va veni timpul să-ți scrii și tu memoriile.

Charlotte zâmbi.

– O să-mi aduc.

Ethel își puse în mișcare cadrul și dispăru pe ușă.

Charlotte ascultă zgomotul făcut de tăpile pantofilor solizi ai lui Ethel în timp ce aceasta se îndepărta pe hol. Ethel nu fusese singura persoană de la Rainy Creek Gardens care îi atrăsese atenția că fusese cât pe ce s-o pățească. Toți membrii comunității de aici – personal și rezidenți – știau de eșecul legăturii ei cu Brian

Conroy pentru că fuseseră cu toții invitați la petrecere.

Charlotte rezervase Salonul cu șemineu pentru festivitate. Jocelyn fusese șocată de alegerea ei. Se oferise chiar să-i plătească pentru un loc mai elegant, ca dar de nuntă. Cu relațiile pe care și le făcuse la fundația ei caritabilă, avea acces într-o mulțime de locuri selecte. Dar Charlotte fusese de neclintit. Subliniase că era nou-venită în Seattle, astfel încât majoritatea prietenilor și cunoștințelor ei erau legate de Rainy Creek Gardens. I se păruse logic ca evenimentul să aibă loc acolo. Pe deasupra, după cum îi spusese lui Jocelyn, majoritatea celor locuiau acolo ar fi avut dificultăți să se deplaseze în altă parte. Numai foarte puțini dintre ei mai șofau.

Petrecerea de nuntă care urma să aibă loc fusese subiectul de discuție al comunității timp de săptămâni întregi. Anularea subită a nunții cu cinci zile înainte îi uluise pe toți. Nu puteai să negi faptul că acesta fusese cel mai extraordinar eveniment care avusese loc la Rainy Creek Gardens de la exercițiul de simulare a unui cutremur, când câțiva rezidenți crezuseră în mod eronat că acesta chiar se produsese.

Avusese într-adevăr noroc, își reaminti Charlotte. Dar faptul că scăpase la mustață de căsătoria cu Brian Conroy – alias Domnul Perfecțiune nu numai după criteriile ei de evaluare, dar și ale lui Jocelyn – îi dădea fiori pe șira spinării.

Atunci când parcursese lista cu trăsăturile dorite pentru un soț, se părea că ar fi putut bifa fiecare căsuță. Brian era un bărbat prietenos, sociabil și bine-crescut. Părea un om atent și de treabă. Era un tip inteligent, interesant și avea o slujbă bună de profesor de științe sociale la un colegiu local. Era afabil, și amândoi împărtășeau multe plăceri comune, inclusiv plimbările lungi pe jos, simfoniile și bla, bla, bla.

Domnul Perfecțiune. Corect. Ce putea fi în neregulă cu această imagine? Oh, da. Nimeni nu era perfect.

Dar oricât de devastatoare fusese anularea nunții – partea cea mai grea fusese să suporte compasiunea celorlalți – știa că nu îl putea învinui pe Brian, cel puțin nu în totalitate. Știa cu precizie din ce cauză lui i se făcuse frică în ultima clipă. Psihiatrul ei o făcuse să înțeleagă că trebuia să accepte faptul că o mare parte din responsabilitate îi revenea ei. Ea încercase să nu-și asume nici un risc, ca de obicei. Rezultatul fusese că la un moment dat Brian ajunsese la concluzia că era

anostă.

„Trebuie se te străduiești să ieși din zona ta de confort“, îi spusese psihiatrul.
„Trebuie să încerci lucruri noi, să fii deschisă la noi experiențe.“

Încercase să facă acest lucru luând lecții de caiac – și descoperise rapid că nu-i plăcea să se ude, mai ales când apa era rece. Încercase și experiența cu lecții de schi numai ca să descopere că chiar îi displăcea profund să cadă în zăpadă. În ultimă instanță își cumpărase bicicletă, hotărâtă să vină la serviciu pe bicicletă pentru a proteja mediul. Planul fusese abandonat când aproape că fusese strivită sub roțile unui camion de marfă.

Până la urmă rămăsese la ședințe de meditație. Psihiatrul nu fusese impresionat.

Adevărul era că acum, când trauma anulării nunții se estompase, Charlotte era conștientă că ceea ce simțea era un surprinzător sentiment de ușurare. Ethel avea dreptate. Scăpase la mustață. Dar asta nu însemna că nu era încă supărată pe Brian. O femeie avea și ea mândria ei.

Își strânse hârtiile și agenda și se îndreptă spre ușă. Când trecu pe lângă Salonul cu șemineu îi făcu plăcere să vadă că era aglomerat. Pe fundal se auzea muzică de altădată. Oamenii conversau cu voce tare.

I-ar fi plăcut să aștepte cu nerăbdare să se întâlnească cu cineva, să bea un pahar după serviciu. În mod normal ar fi sunat-o pe Jocelyn și ar fi aranjat să se întâlnească la unul din barurile sau restaurantele cunoscute din centru. Dar Jocelyn era plecată din oraș luna asta.

Se opri la avizierul cu decese să privească fețele celor morți de curând. În fotografiile de la avizier aceștia apăreau aproape întotdeauna așa cum arătasera în floarea vârstei. Bărbații erau îmbrăcați adesea în uniforme militare elegante sau în costume bine croite și cu cravată. Femeile erau îmbrăcate invariabil în stilul altor vremuri. Unele erau în rochii de mireasă, cu ochii strălucind în așteptarea unui viitor fericit.

Charlotte era aproape sigură că nici unul dintre ei nu se așteptase să sfârșească la căminul de bătrâni Rainy Creek Gardens. Dar adevărul era că acei oameni de la avizier supraviețuiseră tuturor încercărilor pe care viața le pusese în calea lor – tragedii, suferințe, dezamăgiri și supărări – și trăiseră să-și depene poveștile la Rainy Creek.

Dacă stăteai să analizezi lucrurile în ansamblul lor, își spuse Charlotte, faptul că fusese părăsită înaintea nunții nu reprezenta nimic mai mult decât o poveste dramatică pe care, cu puțin noroc, o va povesti prietenilor, vecinilor și poate propriilor nepoți peste câteva zeci de ani.

Se duse în biroul ei, își făcu niște notițe în legătură cu următorul seminar de memorii și apoi își parcurse programul.

Sarah Jameson apăru la ușă. Era o femeie trecută bine de cincizeci de ani, subțire și atrăgătoare, căreia îi plăcea să poarte taioare și pantofi negri cu toc înalt. Stătea în cadrul ușii cu brațele încrucișate și zâmbea.

– Am auzit că a fost ceva agitație astăzi la grupa de scris amintiri, spuse ea. Ceva în legătură cu Ethel Deeping care a vrut să încheie capitolul legat de căsnicia ei spunând că și-a ucis soțul cu zeci de ani în urmă.

– Veștile circulă repede, spuse Charlotte.

– Ora de cocteil e de vină.

– Se pare că există o oarecare confuzie în cadrul grupului în legătură cu linia subtilă de demarcație dintre a-ți scrie amintirile și a scrie ficțiune, spuse Charlotte. Ethel spune că soțul ei a fost un bărbat de succes și respectat, căruia comunitatea i-a rămas îndatorată, dar eu cred că este măcinată de o furie neconsumată față de el. A murit când copiii lor erau mici, și Ethel a rămas să-i crească singură. Cred că folosește acest sfârșit inventat ca pe un mod de a se răzbuna. Spune și că așa este mai spectaculos.

Sarah chicoti.

– Păi, are și ea dreptate. Cine suntem noi s-o împiedicăm să scrie ce vrea ea? Pe deasupra, tu ai spus că scrierea memoriilor reprezintă un fel de terapie.

– Adevărat. Charlotte aruncă o privire pe fereastră. Încă ploua. Își luă cizmele de sub birou și își scoase pantofii cu tocuri. Problema este că restul grupului este supărat pe Ethel că a hotărât să-și înfrumusețeze memoriile.

– Mă îndoiesc că Ethel este singura care se face vinovată de acest lucru.

– Păi, a început să se profileze un tipar. Charlotte își trase cizmele. Cei mai mulți

din grup preferă să scrie despre lucrurile bune care li s-au întâmplat și să le ignore pe cele rele.

– Și ce e rău în asta?

– Nimic. Charlotte se ridică în picioare și își luă canadiana din cuier. În mod sigur e ceva în legătură cu refuzul ăsta de a-ți asuma integral trecutul. Unii dintre cei mai fericiți de aici sunt aceia care par să fi făcut o treabă excelentă din rescrierea trecutului lor.

Își scoase geanta din sertarul de jos al biroului și își puse cureaua ei peste un umăr.

– Ai vreo veste de la Jocelyn? o întreabă Sarah.

– Nu. Deși pare destul de incredibil, cred că se bucură de izolarea aceea de la mănăstire. Ca să fiu sinceră, nu am crezut niciodată că va rezista mai mult de prima săptămână. Jocelyn e practic dependentă de internet. Am pariat cu ea pe zece dolari că n-o reziste să nu-și verifice e-mailul o lună întreagă.

– Păi, nu e plecată decât de o săptămână. S-ar putea să câștigi pariul. Ai vreun program în seara asta?

– Nu prea. În drum spre casă o să mă opresc pe la apartamentul lui Jocelyn să-i ud florile și să-i iau corespondența. ăsta va fi probabil cel mai important eveniment al serii. Tu?

– Nici eu n-am, dar de-abia aștept weekendul. Eu și soțul meu o să mergem cu mașina la malul oceanului. Se așteaptă altă furtună. Îmi place enorm plaja în timpul sezonului cu furtuni.

– Sună grozav, spuse Charlotte. Ne vedem mâine.

Străbătu holul, își luă rămas-bun de la personalul de la recepție și dădu să iasă în ploaia din după-amiaza întunecată de toamnă. Se opri în intrarea acoperită spațioasă și elegantă de afară și derulă încă o dată în minte conversația cu Sarah. Nu-i păsa de felul în care se încheiase.

„Sunt o femeie nemăritată de o anumită vârstă și nu am nici un plan pentru diseară și nici pentru weekend“, își spuse ea. Era ridicol. Nu exista nici un dubiu

că își petrecuse mai multă vreme decât era nevoie meditănd la dezastrul cu Brian Conroy. Avea nevoie să trăiască din nou.

Își trase gluga canadienei pe cap – numai turiștii umblau cu umbrele în Seattle – și se pregăti să iasă în ploaia fără sfârșit.

Unul dintre avantajele slujbei de la Rainy Creek Gardens era că avea numai douăzeci de minute de mers pe jos de la apartamentul ei. De fapt, dacă stătea să se gândească, toate lucrurile de care avea nevoie erau la douăzeci de minute de mers pe jos de la apartament. Seattle era luminat ca o metropolă, avea magazine bune și toate celelalte lucruri care îi confereau o viață urbană confortabilă, dar era totuși, în multe privințe, un oraș mic. Dacă dădeai deoparte ploaia și pe Brian Conroy, era bucuroasă că urmase sfatul lui Jocelyn și se mutase din Oregon.

O limuzină care părea deosebit de scumpă se oprise în mica parcare din fața intrării. Portiera din dreptul șoferului se deschise și de la volan coborî un bărbat. Acesta alergă către adăpostul oferit de intrarea acoperită. Când dădu cu ochii de Charlotte îi adresă un zâmbet care dezvăluia doar o tentă politicoasă de apreciere masculină.

– Chiar că toarnă de sus, remarcă el. Dar cel puțin nu e prea frig.

– Așa e, spuse ea.

– Păreți un pic cam tânără ca să locuiți aici, constată el. Ați vizitat o rudă?

– Lucrez aici.

– Da? Aruncă o privire gânditoare către holul de la intrare. Speram că poate aveți un membru al familiei aici.

– Pentru ce?

– Pentru că voiam să vă cer părerea în privința acestui loc. Familia m-a însărcinat să văd și să aleg un centru de bătrâni pentru bunica mea. Cred totuși că de vreme ce lucrați aici părerea dumneavoastră nu va fi tocmai nepărtinitoare, nu?

– Lucrez aici pentru că îmi place foarte mult această comunitate, spuse ea. Înăuntru este cineva care vă poate răspunde la toate întrebările, dar chiar ar

trebui s-o aduceți aici pe bunica dumneavoastră ca să vadă cu ochii ei. Mutarea într-un centru pentru bătrâni este o schimbare majoră a stilului de viață. Este necesar ca ea să participe la această decizie.

La dracu'! Avea un aer mult prea sincer, chiar și pentru gustul ei. Parcă o auzea pe Jocelyn: „Bravo, Charlotte, un bărbat arătos îți aruncă un zâmbet sexy și îți pune o întrebare simplă, iar tu treci direct la stilul profesoral. Trebuie să te trezești, femeie.“

Zâmbetul străinului păli puțin.

– Așa e, spuse el. Chestia e că e pur și simplu încerc să-mi fac o părere despre posibilitățile oferite în acest loc. Bunica a locuit în aceeași casă timp de cincizeci de ani. Este neliniștită în privința mutării într-o comunitate plină de străini.

Charlotte simți că era din nou pe un teren solid. „Uită de flirtul cu el“, își spuse. „Rezumă-te la afaceri.“

– Bunica dumneavoastră joacă din întâmplare bridge? îl întrebă ea.

Păru surprins de întrebare, dar își reveni repede.

– Glumiți? spuse el. Joacă al dracului de bine.

– Atunci e minunat, spuse Charlotte. Credeți-mă, de îndată ce se va răspândi vorba în comunitate că joacă, n-o să aibă nici o problemă să-și facă prieteni.

– Mulțumesc, o să-i spun. Făcu o pauză, ca și când s-ar fi gândit dacă să continue conversația cu ea. Ce credeți că vor juca oamenii dintr-un astfel de centru când dumneavoastră și eu vom fi gata să ajungem într-o comunitate de pensionari?

– Probabil că jocuri video.

El râse înfundat și zâmbetul lui se umplu din nou de căldură într-o oarecare măsură.

– Aveți dreptate, spuse el. Bine, vă mulțumesc pentru informații.

Intră pe ușile de sticlă și dispăru în hol.

Ea ieși în ploaie și o luă în pas vioi pe trotuar. Reușise să-l amuze pentru o clipă. Asta era vestea bună, își spuse ea. Vestea proastă era că nu încercase să fie amuzantă. La întrebarea lui, răspunsul „jocuri video“ îi scăpase pentru că fusese primul lucru care îi venise în minte.

Nu fusese chiar un flirt cu un străin, dar existase o urmă de vibrație cu tentă sexuală în acel schimb de replici, iar conștientizarea acestui lucru îi ridică moralul. Până la urmă, poate că indiferent ce ar fi fost zdrobit în sufletul ei după eșecul cu Brian Conroy nu murise încă de tot. Poate că rămăsese doar în hibernare.

O licărire de sagacitate o împinse să arunce o privire înapoi, peste umăr. Nu se aștepta să-l mai vadă vreodată pe bărbat. Până acum probabil că ajunsese la biroul de recepție din hol, solicitând mai multe informații și poate un tur al așezământului.

Avu surpriza să prindă o imagine fugară a bărbatului aflat de partea cealaltă a ușilor de sticlă. Ar fi putut jura că o urmărea cu privirea.

Faptul că își dădu seama că aparent el o găsisese destul de interesantă pentru a justifica privirea care zăbovise asupra ei ar fi trebuit să-i producă un mic acces de satisfacție feminină. Dar dintr-un motiv oarecum inexplicabil, nu fu așa. În loc de asta, îi provocă un fior de neliniște pe șira spinării.

„Grozav. Acum devin paranoică.“

Poate că experiența cu Brian îi afectase nervii, dar și încrederea în propria judecată.

Nu era un gând prea vesel.

Merse un pic și mai repede, pătrunsă de răceala umedă a zilei care se stingeă. Își dori brusc să fi putut să o însoțească pe Jocelyn la mănăstirea izolată de pe insulă. Ideea de a dispărea complet pentru câteva săptămâni prezenta o oarecare atracție. Dar lucra la Rainy Creek numai de un an. Nici vorbă să-și poată lua o lună întreagă liberă.

Își promise că atunci când va ajunge acasă o să folosească aplicația informatică pentru meditație pe care o cumpărase după ce terminase cursul de conștientizare și trăire a prezentului.

capitolul 3

Max Cutler stătea în mijlocul livingului lui Louise Flint, pătruns de un sentiment de vid. Așa se întâmpla întotdeauna în spațiul intim care fusese locuit cândva de un mort – cel puțin așa îl percepea el.

La începutul carierei lui de psiholog criminalist, colegii îi spusese că imaginația era cea care îi provoca acest sentiment întunecat. Dacă nu ar fi știut că cineva murise în acel loc anume, spuneau ei, nu ar fi trăit nici o senzație specială.

Dar știa că Louise Flint murise în apartamentul în care se afla și chiar simțea senzația de vid. Bineînțeles că ploaia continuă și plafonul de nori fără nici o fisură nu îmbunătățeau lucrurile, își spuse în sinea lui. Se mutase în Seattle de șase luni și se familiarizase cu bine-cunoscuta vreme de aici. Dar astăzi era profund conștient de această atmosferă.

– Polițiștii sunt convinși că s-a sinucis, spuse Daniel Flint. Dar eu nu cred că Louise Flint a luat o supradoză, nici deliberat și nici accidental.

– Credeți că a fost omorâtă, spuse Max, păstrând un ton neutru.

– Uitați-vă în jurul dumneavoastră, spuse Daniel. Își roti mâna într-un gest de exasperare. E evident că cineva a răvășit locul ăsta. Computerul și telefonul ei au dispărut. Vă spun eu că cineva a ucis-o și apoi i le-a luat.

Daniel era student în ultimul an la colegiul din oraș. Înainte de a prelua cazul, Max făcuse o verificare de rutină în ceea ce-l privea. Descoperise că Daniel lucra cu jumătate de normă la un restaurant și ducea o viață de student sărac. Făcuse mult prea multe împrumuturi pentru a-și plăti taxele școlare și urma să termine istoria, ceea ce însemna că după absolvire urma să devină pe jumătate șomer. Acest lucru însemna, la rândul lui, că nu-și putea permite serviciile unui detectiv particular.

Dar cu două ore mai devreme, Daniel intrase pe ușa biroului lui Max părăd

sincer și hotărât; un tânăr care avea o misiune de îndeplinit.

Din nefericire, în cursul acestor acțiuni caritabile banii lipseau întotdeauna.

„Chiar trebuie să mă opresc. Nu mai fac acte de caritate.“

Dar în acel moment nu prea mai existau și alți clienți care să-i bată la ușă. Săptămâna trecută terminase cu aceeași lipsă de satisfacție mica însărcinare pe care i-o dăduse o companie de asigurări – aceasta ajunsese în cele din urmă la o înțelegere. Firma plătise doar câteva mii în locul celor câteva sute de mii cerute de avocat, grație informațiilor descoperite de Max.

Îi luase mai puțin de un sfert de oră să descopere că tâmpitul care amenința să dea în judecată compania de asigurări îl ajutase postând fotografii cu el însuși dansând pe jumătate gol la o petrecere. Având în vedere că acesta pretindea că este ținut în scaunul cu roțile cu răni la gât și la coloana vertebrală, compania intrase în negocieri de pe poziții de forță.

Pus în fața dovezilor, avocatul dobitocului scăzuse imediat cifra, iar compania acceptase repede această nouă sumă pentru a scăpa de problemă. Așa cum se întâmpla în cazul majorității clienților corporației sau firme, motto-ul lor era „E mai ieftin să ajungi la o înțelegere decât să mergi la tribunal“. El nu se putea împotrivi acestui raționament financiar.

„Dar din când în când trebuie să fac și muncă voluntară.“

Studie cu atenție interiorul apartamentului. Nu era unul de mare lux, dar era totuși destul de scump. Louise câștigase destul de mulți bani din munca de colectare de fonduri pentru o fundație caritabilă locală ca să-și permită o locuință în unul dintre turnurile din sticlă și oțel din centrul orașului. Apartamentul costase fără îndoială al naibii de mulți bani în comparație cu mica lui cocioabă din unul dintre cartierele din Seattle.

Interiorul era într-o dezordine totală. Fusese răscolit de cineva care căutase ceva cu frenezie. Max medită un timp asupra acestui fapt.

Toate hainele din dulap aveau etichete de firmă. O parte din bijuterii păreau de valoare. După spusele lui Daniel, mașina parcată jos în garaj era un model de lux.

– Vreți să spuneți că oricine ar fi ucis-o i-a luat computerul și telefonul, dar nimic altceva? Întrebă el în cele din urmă.

Adevărul era că ar fi fost greu de scos din apartament pe furiș multe haine și bijuterii, iar furtul mașinii ar fi fost riscant. Dar lucrul care îl interesa cel mai mult era că geanta italienească din piele a femeii moarte se afla încă pe măsuta de cafea. Înăuntru încă se afla portofelul ei, plin cu cărți de credit și vreo două sute de dolari cash.

– Polițiștii mi-au spus că laptopurile și telefoanele sunt cele mai căutate de hoți în zilele noastre, zise Daniel. Țasta e tipul de marfă care circulă repede pe străzi. Unul dintre ei spunea că majoritatea tipilor care dau spargerii sunt drogați care caută să fure cât să le ajungă până la următoarea lovitură.

– Oamenii de soiul ăsta caută de obicei și droguri, adăugă Max.

Încercă să spună acest lucru fără să aibă vreo inflexiune în voce. Doar o observație, nu o acuzație. Dar Daniel se înfurie oricum.

– Vă spun eu, verișoara mea nu se droga, spuse.

– E-n regulă.

Daniel avea un aer șovăitor.

– Dar mai e ceva care mă deranjează.

– Ce?

– În ziua în care a... murit... a lichidat un depozit bancar și a încasat banii. Conform chitanței din geanta ei a retras zece mii de dolari.

– Aha. În cecuri?

– Nu. Maxilarul lui Daniel se încordă. În mod evident a luat banii numerar. Știu că asta nu sună bine. Cine are nevoie de zece mii cash, nu? Oamenii care fac afaceri cu droguri, ăștia au nevoie de așa ceva.

– Mai sunt și alte motive pentru care cineva ar retrage o astfel de sumă în numerar, spuse Max. Presupun că nu ați mai găsit nimic din acești bani?

– Nu. Probabil că i-a luat ucigașul.

– Deci ia cei zece mii, dar nu se obosește să-i ia și banii din portofel.

Daniel privi spre geanta deschisă.

– Poate că după ce a găsit suma aia serioasă de bani pur și simplu a ignorat mărunțișul. Probabil că se grăbea foarte tare.

– Posibil. Aveți vreo explicație pentru ce a retras atâția bani de la bancă în acea zi?

– Nu. Daniel clătină din cap. Nu le-am spus polițiștilor pentru că îmi era teamă că vor vedea în asta o dovadă în plus legată de droguri. Ar fi presupus că spăla bani pentru traficanții de droguri.

– Poliția a descoperit lângă pat o seringă goală și o punguță plină cu ceea ce v-au spus că era probabil un nou drog sintetic.

– Da, dar...

– Nu existau urme de violență fizică. Verișoara dumneavoastră nu a fost bătută, împușcată sau înjunghiată. Nu există nici o dovadă că ar fi făcut sex înainte de a muri. Dar lipsesc cei zece mii de dolari, laptopul și telefonul ei.

– Poate că a fost o înscenare, spuse Daniel prompt. Poate că cineva i-a strecurat ceva în băutură și apoi a încercat să facă să pară că a luat o supradoză.

Prin încăpere nu existau pahare goale, dar Max decise să nu amintească de acest lucru. La urma urmei, era posibil ca ucigașul să-și fi făcut timp să spele două pahare înainte de a dispărea.

– Și ce au mai spus polițiștii? Întrebă el.

Ochii lui Daniel se îngustară puțin.

– De fapt, nu au spus-o, dar a fost destul de clar că ei credeau că Louise a adus acasă un tip pe care nu trebuia să-l aducă. Cred că ipoteza lor este că ea și partenerul ei nepotrivit au luat droguri, iar Louise a luat o supradoză. Probabil că nemernicul a intrat în panică. În loc să telefoneze la ambulanță, i-a luat laptopul

și telefonul, a căutat câteva ascunzători unde ea ar fi putut dosi droguri și apoi a șters-o. Iar ăsta este cel mai generos scenariu pentru că face abstracție de lipsa celor zece mii de dolari.

– Și care ar fi celălalt scenariu?

Daniel expiră profund.

– S-a sugerat că Louise ar fi putut lucra la negru ca damă de companie de lux. Au spus că drogurile fac parte adesea din acest stil de viață. Concluziile ar fi fost aceleași – a luat o supradoză, iar clientul i-a furat laptopul, telefonul și poate și drogurile. Numai că eu știu că ea nu se droga, nu se prostitua și nu spăla bani pentru vreun traficant.

– Vorbiți-mi despre Louise și motivele pentru care sunteți atât de sigur că nu se ocupa de droguri sau prostituție.

Daniel își trecu degetele prin păr.

– A fost verișoara mea, dar nu am văzut-o de prea multe ori până când a devenit adolescentă. A crescut în est. Tatăl ei a murit când era mică. Mama ei s-a măritat cu un ticălos care a molestat-o pe Louise câțiva ani. Când mama ei a aflat ce se întâmpla a crezut că Louise minte. Dar în cele din urmă și-a dat seama că era adevărat. A divorțat de dobitoc, iar ea și Louise s-au mutat aici, în statul Washington. Dar mama ei i-a spus lui Louise că nu trebuie să vorbească vreodată despre faptul că a fost molestată.

– De obicei sfatul ăsta are efecte nedorite.

– Da. Louise a fost destul de tulburată în prima tinerețe, dar nimeni dintre noi ceilalți nu a cunoscut atunci motivul.

– A luat droguri cândva în trecut? întrebă Max.

Daniel se înroși de furie și păru că e gata să nege acest lucru.

– Un timp, spuse el în cele din urmă. În ultimii ani ai adolescenței. A fugit de câteva ori de acasă și în cele din urmă a dispărut pur și simplu pe străzi luni de zile. Nu susțin că în zilele acelea nu s-a prostituat sau nu a vândut droguri ca să supraviețuiască. A fost o perioadă proastă, și cred că toți cei din familie au

considerat-o o cauză pierdută. Privind înapoi, mă simt vinovat pentru că nu am făcut mai mult s-o ajut.

– Era cu câțiva ani mai mare ca dumneavoastră, ceea ce înseamnă că erați doar un puști la acea vreme, remarcă Max. Nu puteați face nimic.

– Poate că nu, spuse Daniel. Dar cineva ar fi trebuit să facă ceva.

– Ascultați-mă pe mine, nu poți salva pe cineva care nu-și dorește să fie salvat.

– Da, și mama a spus asta de câteva ori.

– Dacă ceea ce îmi spuneți este adevărat, Louise s-a adunat în cele din urmă și și-a refăcut viața, corect?

– Da, exact, spuse Daniel. I-a mers grozav o vreme – ani de zile. Asta încerc să vă spun. Îi plăcea munca pe care o făcea la fundație. A ajuns să călătorească și să se împrietenească cu celebrități.

Max se hotărî să nu amintească că celebritățile erau cunoscute pentru faptul că mergeau uneori de mai multe ori la dezintoxicare din pricina drogurilor.

– Ar mai trebui să știu și altceva? întrebă el în loc să facă precizarea care îi venise în minte.

– Făcea voluntariat câteva ore pe săptămână la un adăpost pentru femei din oraș – dat fiind trecutul ei, înțelegeți. Spunea că salvarea ei de pe străzi se datora unui adăpost. Credea cu tărie că trebuie să răsplătească acest serviciu. Și avea prieteni buni. Alt semn că era o persoană echilibrată, nu-i așa? Ea împreună cu amicii ei au format un club de investitori. Avea planuri pentru viitorul ei. Nu ar fi riscat totul întorcându-se la droguri.

– Se întâlnea cu cineva? Exista vreun bărbat în viața ei?

Pentru prima dată, Daniel păru nesigur.

– Nu cred. Adică, Louise se mai întâlnea cu câte cineva din când în când, dar de obicei numai atunci când avea nevoie de un însoțitor la unul din evenimentele ei în scop caritabil. Ca să fiu sincer, nu cred că îi plăceau bărbații. Știu că nu avea încredere în ei – cu excepția mea. Vă rog să fiți de acord să preluați cazul,

domnule Cutler.

Max mai aruncă o privire prin apartament, simțind cum atmosfera sumbră îl învăluie. Apoi privi spre tânărul hotărât care aștepta răspunsul lui.

– Categorie aici există niște semne de întrebare, spuse Max. Intenționez să văd dacă pot găsi răspunsurile.

Lui Daniel păru că i s-a luat o povară uriașă de pe umeri.

– Mulțumesc mult, spuse el. Vă sunt cu adevărat recunoscător.

– Înainte de a mă apuca să scormonesc, ar trebui să știți un lucru.

– Care?

– Uneori, în astfel de situații, clienților nu le plac întotdeauna răspunsurile pe care le descopăr. Sunteți sigur că nu v-ar deranja acest lucru?

Ceva din ușurarea lui Daniel se mai estompă.

– Adică dacă veți descoperi că Louise chiar se întorsese la prostituție și la droguri?

– Tot ce spun este că uneori oamenilor nu le plac răspunsurile oferite de mine. Uneori morții își iau secretele cu ei în mormânt dintr-un anumit motiv. Vreau să fiu sigur că veți putea trăi mai departe cu orice aș putea să descopăr.

– Da. Daniel își vârî mâinile în buzunarele hanoracului. N-aș mai putea trăi fără să știu adevărul.

– E-n regulă, o să investighez moartea verișoarei dumneavoastră.

Daniel înclină din cap o singură dată.

– Mulțumesc. În ceea ce privește plata dumneavoastră, Louise mi-a lăsat mie acest apartament și mașina ei. O să vând apartamentul. O să vă plătesc din ce iau pe el.

Max se hotărî să nu sublinieze că apartamentele în care foștii proprietari fuseseră găsiți morți erau uneori foarte greu de vândut.

– E-n regulă, spuse el. Trebuie să mai rămân o vreme singur aici în locuința verișoarei dumneavoastră. Vreau să mai arunc o privire. Să iau câteva notițe. Să fac câteva fotografii.

– Nici o problemă. O să vă dau cheile apartamentului, pe cele ale boxei de la subsol și pe cele ale cutiei poștale din holul de la intrare. Rămâneți cât timp doriți. O să le comunic celor de la recepție că aveți permisiunea mea să veniți și să plecați oricând doriți.

– Poate că ar fi mai bine să nu le spuneți că anchetez moartea lui Louise. Asta îi va neliniști pe toți locatarii și în consecință îi va face să nu coopereze. Celor de la recepție spuneți-le doar că vă ajut să puneți în ordine lucrurile legate de moștenirea lăsată de Louise.

– Bine. Daniel aprobă din cap. Așa o să fac. Și într-un fel chiar asta e adevărul.

– De câte ori spuneți o minciună este bine să o împănați cu cât mai mult adevăr posibil. În felul ăsta există mai puține șanse să faceți o greșală.

– Pare logic.

– Încă ceva înainte de a pleca, spuse Max. Vreau să arunc o privire la mașina lui Louise.

– Sigur. E în garaj. Am găsit cheile în geanta ei.

– Hai să mergem împreună să aruncăm o privire.

– Da. Daniel îi aruncă o privire curioasă. Vă deranjează dacă îmi spuneți pentru ce vreți să fiu și eu cu dumneavoastră când o să examinați mașina?

– Proprietarii de apartamente și administratorii nu se simt deloc în largul lor atunci când văd străini umblând de colo-colo prin garaj. Nu vreau să fiu săltat pentru că dau târcoale mașinilor.

– Oh, da, acum înțeleg, spuse Daniel.

Se îndreaptă spre ușă, înviorat în mod evident acum când cineva urma să întreprindă ceva în legătură cu moartea verișoarei lui. Max îl urmă pe coridor, oprindu-se să închidă ușa.

Câteva minute mai târziu ieșeau din lift, direct în adâncul garajului subteran. Daniel o luă înainte către un sedan bleumarin. Max folosi telecomanda pentru a deschide mașina.

În portbagaj nu era nimic interesant. În torpedo se găseau lucrurile obișnuite, acte ale mașinii, o cutie mică de șervețele și o pereche de ochelari de soare de rezervă. Max descoperise că, dacă locuiai în Seattle, nu aveai niciodată suficiente perechi de ochelari de soare. Când soarele se hotăra să apară, te lua în mod invariabil prin surprindere.

Rămase nemișcat timp de o clipă în scaunul din față, studiind ceasul cu kilometrajul mașinii.

– De când avea Louise mașina asta?

– Este aproape nouă, spuse Daniel. A cumpărat-o pe la începutul anului.

– Nu a mers prea mult cu ea.

– Unul dintre motivele pentru care îi plăcea să locuiască în centru era că nu trebuia să meargă cu mașina la serviciu. Sediul fundației nu e departe de aici.

Max porni GPS-ul și verifică ultima destinație programată pe aparat.

– Pe cine cunoștea Louise în Loring, Washington? Întrebă el.

Daniel privi încruntat adresa afișată pe GPS.

– Habar n-am. Dar profesia ei era să strângă fonduri. Presupun că probabil s-a dus la Loring să discute cu un potențial donator.

– Oricare ar fi fost motivul, se pare că a fost ultima călătorie mai lungă făcută de ea cu mașina asta.

– Credeți că e important?

– E doar o întrebare. Până în acest moment, asta e tot ce am. Întrebări.

capitolul 4

Charlotte deschise ușa apartamentului lui Jocelyn și parcurse ritualul de dezactivare a sistemului de alarmă. Jocelyn era absolut obsedată când era vorba de siguranță. Nu numai că își instalase un sistem ultramodern complet, cu camere de luat vederi ascunse cu discreție în propria ei casă, dar încercase să facă același lucru și în apartamentul lui Charlotte.

Charlotte fusese de acord cu încuietorile scumpe și cu alarma, dar refuzase categoric să permită instalarea camerelor de luat vederi. Gândul de a se plimba prin propriul apartament îmbrăcată sumar știind că în direcția ei este îndreptată o cameră era de-a dreptul dezgustător. Și apoi, chiar ea fusese cea care acoperise cu leucoplast lentila camerei de la laptopul ei.

„Toți avem micile noastre excentricități“, își spuse ea.

Puse corespondența din ziua aceea pe măsuta din sticlă și o parcurse repede. Ca de obicei, nu era mai nimic important – Jocelyn își plătea toate facturile și își derula majoritatea celorlalte treburi personale online. Singurul lucru care nu părea reclamă sau alt material lipsit de importanță era un mic plic umflat. Avea ștampila poștei din Seattle, dar nu avea adresa expeditorului. Jocelyn o rugase să deschidă orice corespondență care i s-ar fi părut importantă, așa că puse plicul pe masa din hol și își puse în gând să-l verifice înainte de a pleca.

Înghesui restul într-o pungă de hârtie pe care o lăsă în fața ușii pentru a o lua și arunca la gunoi la plecare.

Apoi se apucă să ude plantele lui Jocelyn. Fu bucuroasă să vadă că palmierului de bambus îi mergea grozav. Și dracenei luxuriante îi mergea bine.

Plantele fuseseră ideea ei. La scurt timp după ce se mutase în Seattle îi dăruise palmierul lui Jocelyn, care fusese în mod evident indecisă dacă să accepte sau nu cadoul. Dar Charlotte insistase pentru că era clar că ceva trebuia făcut pentru a mai îndulci aerul elegant și modern al apartamentului.

Casa lui Jocelyn era o copie fidelă a personalității lui Jocelyn – admirabilă și încântătoare în genul unui film clasic alb-negru. Singurele tente de adevărată culoare erau micile perne decorative albastru cobalt și impresionantul perete albastru cobalt din spatele canapelei din piele albă.

Hotărârea lui Jocelyn de a-și rezerva un sejur de o lună la mănăstirea de pe o insulă din Caraibe fusese surprinzătoare, ca să nu spunem mai mult. În primul rând, cel mai apropiat lucru de ideea de retragere în singurătate era weekendul ocazional petrecut la un spa exclusivist. Dar fusese hotărâtă să-și lase acasă majoritatea hainelor scumpe de vacanță, precum și computerul și telefonul. Plecase din Seattle doar cu un rucsac. Este adevărat că rucsacul avea o etichetă de firmă; dar totuși era un simplu rucsac. Jocelyn nu călătorea niciodată fără bagaje.

Charlotte termină cu îngrijitul plantelor, lăsa să curgă puțină apă în chiuvetă și trase apa la toaletă pentru a menține o atmosferă proaspătă, apoi se îndreptă spre ușă, oprindu-se în hol să ia plicul umflat.

Îl deschise. În interior era un alt plic mai mic. Prin el simți conturul ferm al unui set de chei – trei la număr.

Pe spatele micului plic cu cheile mai era și un bilet scris de mână.

Probabil că în clipa de față sunt pur și simplu paranoică, dar știi cum se spune – până și paranoicii au dușmani –, astfel încât îmi iau câteva măsuri de prevedere. În cazul în care se dovedește că am motive să fiu îngrijorată, vreau să știi că o copie a dosarului este în boxa apartamentului meu. Așa cum ne-am înțeles, nu am pus nici o informație online. De-abia aștept să-ți dau ceva de băut ca să sărbătorim întoarcerea ta din sălbăticia unde ai trăit izolată de toate.

Louise

În micul cerc de cunoștințe al lui Jocelyn era o singură femeie cu numele de Louise. Louise Flint lucra la departamentul care colecta donații la fundația unde

era angajată și Jocelyn. Louise știa foarte bine că Jocelyn era plecată din oraș pentru o perioadă mai mare de timp. Pentru ce i-ar fi trimis lui Jocelyn un set de chei și un mesaj foarte ciudat? Nu avea nici o logică.

Charlotte se uită să vadă cât era ceasul. Era trecut de cinci și jumătate, dar mai exista o șansă ca Louise să fie încă la birou.

Formă numărul cunoscut și fu surprinsă când îi răspunse secretara.

– Elizabeth? întrebă ea. La telefon Charlotte Sawyer. Lucrezi până târziu în seara asta.

– Oh, bună, Charlotte.

Elizabeth părea tulburată.

– Am sunat să vorbesc cu Louise. E disponibilă?

Urmă o liniște lungă și îngrijorătoare.

– Înseamnă că n-ai aflat vestea, spuse Elizabeth.

– Ce veste? Despre ce vorbești?

– Îmi pare atât de rău că eu îți dau vestea. Louise e... nu mai e printre noi.

– Vrei să spui că și-a dat demisia?

– Nu, Charlotte, mi-e teamă că a murit.

Charlotte strânse receptorul în mână.

– Poftim? Când? Cum?

– Nu știu sigur ce s-a întâmplat. Înțeleg că menajera i-a găsit cadavrul când s-a dus să facă curățenia săptămânală.

– E îngrozitor! Nu pot să cred. Ce s-a întâmplat?

– Nu cunosc toate amănuntele, dar circulă un zvon că Louise s-ar putea să... se fi sinucis.

– Sunt uluită.

– Toți suntem. Motivul pentru care lucrez până târziu este că am preluat o parte din munca lui Louise, cel puțin până se întoarce Jocelyn. Cum nu e nici una din ele, suntem puțin depășiți, ca să nu zic mai mult.

– Nici nu știu ce să spun.

– Într-un moment ca ăsta nu sunt prea multe de spus, remarcă cu blândețe Elizabeth. Știu că Jocelyn va avea un șoc când va afla.

– Da, spuse Charlotte.

Elizabeth își coborî vocea:

– Mai circulă și alt zvon, dar eu nu-l cred.

– Care? întrebă Charlotte.

– Cineva a spus că Louise a luat droguri în trecut. Bineînțeles că poliția a sugerat că e posibil să se fi apucat din nou de ele.

– Sunt sigură că nu e adevărat. La revedere, Elizabeth.

– Jocelyn a sunat cumva din întâmplare?

– Nu. Ai uitat că e complet izolată acolo, la mănăstire?

– Da, dar e greu de imaginat că este complet ruptă de lumea exterioară.

– Știu, dar asta a fost hotărârea ei.

– Nu are cum să știe ce i s-a întâmplat lui Louise până când nu pleacă de la mănăstirea de pe insulă, spuse Elizabeth.

– Nu.

– O să fie complet devastată. Era atât de apropiată de Louise.

– Da, așa e.

Charlotte încheie convorbirea. Timp de o clipă rămase în mijlocul încăperii elegante încercând să se decidă ce să facă în continuare.

Jocelyn avea un mic grup de prietene. Toate făceau parte dintr-un club pentru investiții. În diferite ocazii, Charlotte se întâlnise cu celelalte patru femei din grup, dar nu le cunoștea bine pe nici una dintre ele. Jocelyn nu încurajase o apropiere între ele și nici n-o invitasă pe Charlotte să-și bage o parte din banii ei în investițiile făcute de grup. „Nu câștigi destul ca să-ți poți asuma riscul“, îi spusese cu mai multe ocazii.

Ca soră vitregă, Jocelyn era grozavă. Dar la fel ca toți ceilalți membri ai familiei era convinsă că Charlotte era naivă, mult prea încrezătoare și presupunea mult prea ușor că oamenii de fapt n-o mint – cel puțin nu în față. Eșecul cu Brian Conroy nu făcuse decât să întărească aceste păreri.

Și de fapt aveau dreptate, își spuse ea. Ar fi trebuit să vadă semnele evidente ale dezastrului iminent cu mult înainte ca Brian să arunce bomba. În loc de asta, ea îi găsisese scuze pentru micile și subtilele schimbări din comportament. Își spusese că era normal ca un mire să fie emoționat înaintea nunții.

Privi plicul cu chei și încercă să se hotărască ce să facă în continuare. După o clipă, se duse la biroul lui Jocelyn și scotoci prin dosare. Nu-i luă prea mult timp ca să găsească un număr de telefon al uneia dintre celelalte patru femei care făceau parte din club. Emily Kelly lucra în Departamentul de resurse umane al unei firme locale care se ocupa de tehnologie și informatică.

Tastă numărul fără să-și dea seama că-și ținea respirația, până când Emily răspunse.

– Cine e la telefon? întrebă Emily.

Vocea ei era încărcată de tensiune.

– Charlotte, Charlotte Sawyer. Sora vitregă a lui Jocelyn. Ne-am întâlnit de câteva ori.

– Sigur că da. În răspunsul lui Emily se simțea ușurarea. Îmi pare rău, Charlotte. Am avut o zi grea.

– Am sunat pentru că tocmai am aflat că lui Louise i s-a întâmplat ceva

îngrozitor.

– A murit.

Vocea lui Emily părea marcată.

– Jocelyn o să fie distrusă.

– Cu toții suntem, spuse Emily.

– A fost un accident?

Urmă o altă pauză lungă. Când vorbi din nou, Emily coborî vocea:

– Am auzit că a luat o supradoză.

– Secretara de la fundație mi-a spus același lucru, dar mi se pare foarte greu de crezut.

– Știu, spuse Emily. Louise a fost întotdeauna foarte atentă în privința drogurilor din cauza trecutului ei personal și în plus și pentru că la adăpostul unde era voluntar a văzut atâtea probleme colaterale create de droguri.

– Cum ai aflat de moartea ei? o întrebă Charlotte.

– Am primit un telefon de la Daniel Flint, vărul lui Louise. Mi-a spus că are o listă cu câteva dintre prietenele cele mai apropiate ale lui Louise. Voia să le anunțe ce se întâmplase.

– Îmi aduc aminte că Jocelyn a amintit ceva de un văr de aici din Seattle care îi era foarte drag lui Louise. Cred că urmează un colegiu pe undeva prin zonă.

– Da, totul este atât de tragic. Louise a depășit multe obstacole – violul, drogurile, strada –, iar acum s-a întâmplat asta.

– E pur și simplu îngrozitor, spuse Charlotte încet.

Urmă o altă pauză scurtă la celălalt capăt al firului.

– Aveai vreun motiv anume pentru care încercai să iei legătura cu Louise? întrebă Emily.

Charlotte privi plicul care conținea cheile și se gândi la notița importantă din interior.

– Cred că acum nu mai contează, spuse ea.

– Da, presupun că așa e.

– O să fie un șoc teribil pentru Jocelyn.

– Da, așa e. Emily șovăi. Ai primit vreo veste de la ea?

– Nu. Este încă la mănăstirea de pe insulă.

– Pur și simplu e greu de crezut că Jocelyn s-a izolat cu totul în felul ăsta.

– Știi cum e ea. Odată ce s-a hotărât să facă ceva, nimic nu-i mai stă în cale.

– E foarte adevărat.

Charlotte sfârși convorbirea și își strecură telefonul la loc în geantă. Reciti biletul din plicul cu chei.

– Fir-ar al dracului, murmură ea.

Ce ar fi făcut Jocelyn cu plicul cu chei dacă ar fi fost aici? se întrebă ea. Dar răspunsul la această întrebare îi era cunoscut. Ea și Jocelyn erau diferite aproape în toate privințele. Bineînțeles că acest lucru făcea ca reacția lui Jocelyn să fie extrem de previzibilă în orice situație dată.

Jocelyn s-ar fi dus direct la apartamentul lui Louise și ar fi încercat să găsească dosarul care era în mod evident atât de important pentru ea.

Dar ea nu era Jocelyn. Ea era Charlotte cea grijulie, precaută și cu aversiune față de riscuri. Conducea cu viteza limită admisă și respecta regulile – cea mai mare parte a lor, în orice caz. Și nu avea nici un drept asupra dosarului sau asupra oricărui alt lucru care îi aparținuse lui Louise.

Totuși ideea era că Louise îi încredințase dosarul lui Jocelyn, iar aceasta nu era prin preajmă ca să-l ia.

Era caraghios, dar ar fi putut să jure că aude un ceas care ticăia într-o altă

dimensiune.

Poate că se uita la prea multe filme cu crime la televizor.

capitolul 5

Când Charlotte ajunse în holul de la intrare al blocului-turn în care se afla apartamentul lui Louise, ultimele urme de lumină ale după-amiezii de toamnă se stinseseră și se lăsase întunericul. Gândul că va trebui să meargă singură pe jos către casă, prin întuneric, o făcu să se înfioare. Dintr-un motiv oarecum neclar își aminti brusc cum o privise acel bărbat atrăgător prin ușile de sticlă din holul de la Rainy Creek Gardens.

Nu-i plăcea să se considere sperioasă; doar precaută și atentă. Cu toate acestea, deși seara abia începuse și erau destui oameni pe trotuarele din centru, își propuse să cheme un taxi când va pleca de la Louise.

Privi prin pereții de sticlă ai holului. La biroul de la recepție nu era nimeni. În mod evident portarul își terminase serviciul.

Avea ea cheile lui Louise, dar nu era rudă cu ea și nici măcar prietenă apropiată. Nu se simțea în largul ei să pătrundă în spațiul personal al femeii moarte. Îi trecu prin cap că în apartament ar fi putut fi un membru al familiei. Incapabilă să găsească o idee mai bună, folosi interfonul de la intrare și sună la apartamentul lui Louise.

Și aproape că leșină din pricina șocului, atunci când răspunse un bărbat.

– Apartamentul lui Louise Flint, spuse acesta.

Vocea era profundă, masculină, cu un aer care îi conferea o tentă de calm, stăpânire de sine și autoritate. Nu era vocea unui tânăr, de vârsta unui student de colegiu.

Simți cum pulsul i se accelerează. Nu-i trecea prin cap nici un motiv rezonabil pentru care în apartamentul lui Louise s-ar fi putut afla un bărbat.

– Cine sunteți? întrebă ea.

– Max Cutler. Dar dumneavoastră?

– O prietenă a lui Louise. Sau mai degrabă sora mea vitregă este prietenă cu Louise, dar Jocelyn este plecată din oraș și eu tocmai am aflat ce s-a întâmplat.

Se opri brusc pentru că în mod evident conversația nu se desfășura cum trebuie. Îi trecu prin cap că s-ar putea să nu fie o idee bună să amintească de chei.

– Cred că ar trebui să stăm de vorbă, spuse Max.

– Pentru ce? întrebă ea.

– Pentru că sunt detectiv particular.

– Detectiv particular? Ce se întâmplă?

– Daniel Flint mi-a cerut să investighez moartea lui Louise, iar dumneavoastră sunteți prima persoană care vine la apartament de când mă aflu aici. Aș vrea să vă pun câteva întrebări.

– Stați puțin, pentru ce v-a cerut Daniel Flint să vă implicați?

– Are semne de întrebare cu privire la cauza morții.

– Și de ce nu răspund polițiștii la aceste întrebări?

– Par mulțumiți de răspunsurile pe care le-au găsit. Daniel Flint nu este.

„Și nici eu nu sunt“, își spuse Charlotte.

Analiză alternativele.

– E-n regulă, spuse ea. Dar nu o să urc ca să vorbesc cu dumneavoastră. Ne întâlnim în hol.

– Cobor imediat.

– Doresc să vă legitimați ca la carte.

– Ne-am înțeles.

capitolul 6

Ieși din lift câteva minute mai târziu, ținând într-o mână un portofel de piele deschis. În spatele unei foițe de plastic ea reuși să vadă ceva ce părea un document oficial.

– Max Cutler, se prezentă el.

Ea îi studie îndeaproape licența de detectiv particular. Nu mai văzuse personal până atunci așa ceva, dar actul părea autentic. Fotografia semăna în mod sigur cu bărbatul din fața ei, cu excepția faptului că poza era mai puțin impunătoare decât realitatea.

Max Cutler arăta ca și când ar fi trebuit să poarte uniformă de polițist sau militar. Avea ceva solid și de neclintit în el. Dar era îmbrăcat în pantaloni sport, o bluză albă desfăcută la gât și o geacă comodă.

Avea părul tuns scurt, militărește. Tunsoarea se potrivea cu suprafețele și unghiurile dure ale feței. În ochii lui căprui aurii nu se putea citi nimic.

Nu era cel mai chipeș bărbat din Seattle – nici pe departe, își spuse ea. Dar cel mai probabil el ar fi supraviețuit dacă ar fi intrat în ringul gladiatorilor pentru a se confrunta cu cel mai arătos tip.

Avea ceva calm și rezervat în el. Era ca și cum ar fi ridicat în mod intenționat o barieră invizibilă între el și lumea înconjurătoare. Ea intuit că era un bărbat care nu se simțea în largul lui în prezența emoțiilor intense ale altora. Era aproape sigur că se străduia să-și reprime și propriile trăiri mai puternice. Categorie un tip cu picioarele pe pământ, conchise ea.

Își spuse din nou în gând că se afla acolo ca reprezentantă a lui Jocelyn. Nu era greu de hotărât cum ar fi tratat sora ei vitregă această situație. Autoritar.

– Licențele pot fi falsificate, spuse ea.

– Corect. Aprobă dând o dată din cap și zâmbind numai un pic. Nici eu nu am un motiv anume să mă încred în dumneavoastră.

– O cunoșteam pe Louise. Sora mea vitregă este – era – una dintre cele mai bune prietene ale ei. Poate cea mai bună prietenă.

– Unde e sora dumneavoastră vitregă? Întrebă Max.

Întrebarea părea puțin pusă la întâmplare.

– Asta nu vă privește deloc, spuse ea, încercând să pară calmă și hotărâtă. Sau cel puțin până când n-o să știu mai multe despre dumneavoastră.

– V-am spus, lucrez pentru Daniel Flint, vărul decedatei. Max scoase un telefon din buzunar și tastă un număr. O să vă confirme chiar el.

Vorbi scurt la telefon apoi i-l trecu lui Charlotte. Ea îl luă fără tragere de inimă.

– Alo? spuse ea stânjenită. La telefon Charlotte Sawyer.

– Ești sora lui Jocelyn, nu-i așa?

– Sora vitregă, da.

– Am întâlnit-o o dată sau de două ori pe Jocelyn, în fugă. Știu că ea și Louise erau foarte apropiate. Apropo, eu sunt Daniel Flint, iar tipul care tocmai ți-a dat telefonul îți spune adevărul. Lucrează pentru mine.

– Îmi pare rău pentru Louise, spuse Charlotte. N-o cunoșteam bine, dar îmi plăcea, și știu că lui Jocelyn o să-i lipsească îngrozitor. După cum spuneai, erau foarte apropiate. Nu am de gând să-l împiedic cu nimic pe domnul Cutler și în mod sigur nu vreau să mă amestec în probleme care țin de intimitate. Dar problema este că am niște chei care i-au aparținut lui Louise. Ce vrei să fac cu ele?

– Chei de la apartamentul ei?

– Și de la boxa de la subsol.

Charlotte era conștientă că Max o urmărea îndeaproape cu ochii lui de lunetist.

– Nu-mi trebuie încă un set de chei, spuse Daniel. Poți să i le dai domnului Cutler.

– E și un bilet împreună cu cheile, adăugă Charlotte. Se întoarse, se îndepărtă câțiva pași de Max și își coborî vocea. Ceva în legătură cu un dosar pe care Louise dorea să i-l dea lui Jocelyn.

– Ce fel de dosar?

– Habar n-am.

– Aha. Daniel analizează situația preț de o clipă. Ei bine, dacă Louise dorea să i-l dea lui Jocelyn, eu, unul, sunt de acord. Dar fă în așa fel încât mai întâi să aibă și Max Cutler ocazia să se uite prin el, da?

– E-n regulă. Se uită în spatele ei și văzu că Max Cutler era încă cu ochii pe ea. Domnul Cutler mi-a spus că tu crezi că moartea lui Louise este suspectă. Crezi că a fost ucisă?

– Sunt sigur de asta, spuse Daniel.

Vocea lui era sumbră și hotărâtă.

Ea tuși să-și dreagă glasul.

– Ăăă, poliția...?

– Ei nu văd lucrurile în felul ăsta. L-am surprins pe un detectiv spunând: „Când ai început să te droghezi, nu te mai oprești“.

– Louise nu se droga, spuse Charlotte. Nu-și dădu seama cât de înverșunată sunase vocea ei decât atunci când ochii lui Max se îngustară aproape imperceptibil. Încercă imediat să-și calmeze vocea. Jocelyn ar fi știut probabil dacă era așa. Ar fi făcut ceva – poate ar fi pus la cale o acțiune de dezintoxicare.

– Mă bucur că ești de acord cu mine că Louise nu se droga, spuse Daniel. Vorbește cu Cutler. Te rog. Poate că știi ceva ce-l poate ajuta să dovedească faptul că verișoara mea nu a luat o supradoză nici din întâmplare și nici intenționat. Și nici nu se prostitua.

Charlotte era indignată. De data asta nu făcu nici o încercare de a-și tempera tonul vocii.

– Autoritățile au insinuat că era și prostituată?

– Da.

– E clar că nu știau prea multe despre Louise.

– Nu. Ascultă, trebuie să te las. Șeful meu urlă la mine. Te rog să-i dai lui Cutler orice informație se poate.

– Bine, Daniel. Și... chiar îmi pare foarte rău.

– Mulțumesc. Și mie.

Charlotte închise telefonul. Se răsuci încet și se duse înapoi, oprindu-se în fața lui Max. Îi întinse telefonul. Acesta îl luă și îl băgă în buzunarul hainei.

– Mulțumită? o întrebă el.

– Sunt de acord cu Daniel. Nu pot să cred că Louise se droga și sigur nu lucra ca prostituată. Pur și simplu, asta nu e posibil.

– Cum puteți fi atât de sigură în privința drogurilor și a prostituției?

Ea își flutură o mână într-un gest de nerăbdare și respingere.

– Nu știu cum să vă dovedesc acest lucru. Dar sunt absolut sigură că sora mea, Jocelyn, ar fi știut dacă Louise ar fi luat droguri sau dacă ar fi devenit damă de companie. Jocelyn ar fi fost profund îngrijorată. Ar fi luat niște măsuri dacă ar fi fost așa.

– Probabil că n-ar fi putut face prea multe nici în privința drogurilor și nici a prostituției.

– N-o cunoașteți pe Jocelyn. Este o persoană foarte hotărâtă.

– În momentul ăsta vă cred pe cuvânt.

– Ei drăcie, mulțumesc.

Max nu ținu cont de sarcasmul ei.

– După părerea clientului meu, Louise nu avea probleme bănești.

– Nu. Jocelyn ar fi intervenit și ar fi ajutat-o dacă ar fi fost cazul.

Max îi aruncă o privire gânditoare.

– Asta pare să fie cam totul în legătură cu relația dintre Jocelyn și Louise. Dar dumneavoastră sunteți cea prezentă aici, nu sora dumneavoastră.

– Jocelyn s-a retras o lună la o mănăstire de pe o insulă din Caraibe. Nu și-a luat nici telefonul și nici computerul cu ea. Nu am cum să o găsesc ca să-i dau vestea.

– N-a luat absolut nimic cu ea?

Charlotte clătină din cap.

– Nu i se spune degeaba „loc de izolare totală“.

– Interesant.

Acest simplu comentariu o făcu să înghețe.

– De ce?

– Telefonul și laptopul lui Louise au dispărut. Se pare că au dispărut în noaptea în care a murit.

– Au fost furate?

– Asta e teoria acreditată, spuse Max.

Începuse să se dumirească.

– Au fost luate de persoana care a ucis-o?

– După cum am spus, asta e teoria acreditată.

– De către cine?

– De către clientul meu.

– Și ce are asta de-a face cu izolarea surorii mele?

– Habar n-am, spuse Max. Dar iată ce avem până acum: o femeie e moartă – un telefon, un laptop și zece mii lipsă –, iar femeia care pare să fi fost cea mai bună prietenă a ei, dispărută complet din peisaj.

Charlotte strânse și mai tare în mână cureaua genții.

– Nu există nici o legătură între ele. Nu poate exista nici o legătură.

– Atunci ne confruntăm cu o coincidență incredibilă.

Charlotte îl privi fix, incapabilă să se gândească la un argument rezonabil care să-l contrazică.

– Ce e cu cele zece mii? Întrebă ea în cele din urmă.

– Louise Flint i-a scos cash din contul ei în dimineața zilei în care a murit.

– Cash? Zece mii de dolari cash?

– Înțelegeți acum pentru ce mi-am pus câteva întrebări, spuse Max. De ce n-am arunca o privire pe dosarul acela de care i-ați amintit clientului meu?

Medită asupra acestui lucru timp de aproximativ trei secunde, iar apoi se hotărî că nu exista nici o altă cale la îndemână de merge mai departe decât să-i dea cheile și să lase baltă această problemă. Dar nu putea face asta pentru că Max Cutler dădea de înțeles că problema ar fi putut-o privi și pe Jocelyn, care nu era aici ca să se apere.

– Foarte bine, spuse ea într-un târziu. Dar țineți minte că în biletul ei, Louise s-a exprimat clar că voia ca acel dosar să ajungă în posesia lui Jocelyn.

– Sigur, spuse Max. Dar sora dumneavoastră vitregă nu este aici ca să facă acest lucru, nu-i așa?

Ea își înclină capul.

– Înseamnă că rămâne în seama mea.

– Poate că doriți să vedeți ce este în acel dosar înainte de a-l revendica.

Avea dreptate, își spuse ea.

– La dracu'. Scoase din geantă legătura cu chei. Să mergem.

– Unde mergem?

– În boxa lui Louise. Presupun că știți unde este?

– Da, spuse Max. Știu unde este. De fapt, tocmai mă pregăteam să arunc o privire pe acolo când ați sunat.

capitolul 7

– Se pare că cine i-a scotocit prin apartament a coborât și aici în boxă, spuse Max. Nici nu s-a obosit să mai încuie lacătul la loc.

Deschise ușa de lemn și făcu un scurt inventar. Micul spațiu era plin cu genul de obiecte care par întotdeauna că o să sfârșească în boxe de depozitare. Erau acolo o masă de exterior și vreo două scaune pliante care înfrumusețaseră probabil pe timpul verii mica terasă a apartamentului. O cutie mare de carton fusese ruptă dând la iveală felurite decorațiuni pentru sărbători. Pe un perete atârna o bicicletă. Mai erau și un sac de dormit împăturit frumos, un cort, o butelie de campanie și un echipament de schi.

Mai era și o gamă variată de valize.

– Nu avem cum să știm dacă a găsit ceea ce căuta, nu-i așa? întrebă Charlotte.

Tristetea tăcută din vocea ei îl făcu pe Max să-i arunce o privire mai atentă. Spera că n-o să înceapă să plângă. Nu știa cum să procedeze cu femeile care plâng.

– Vă simțiți bine? o întrebă el.

– Da. Scoase un șervețel din buzunarul jachetei și își tamponă ochii. Cam atât de bine pe cât mă pot simți în situația de față. Problema e că Louise era cea mai bună prietenă a lui Jocelyn. Când te gândești, e pur și simplu deprimant că n-o să mai fie niciodată pe aici ca să se folosească de lucrurile pe care le-a depozitat. Jocelyn o să fie distrusă când o să afle ce s-a întâmplat.

La dracu'. Plângea. Hotărî că cel mai bun lucru pe care îl putea face era să pretindă că nu observase.

– Atât de apropiate erau sora dumneavoastră și Louise Flint? întrebă el.

Charlotte se mai smiorcăi un pic, dar când vorbi vocea îi era mai potolită.

– Da, veni răspunsul.

Își recăpătase stăpânirea de sine, își spuse el scoțând un mic oftat de ușurare.

– Cine a fost aici se pare că a desfăcut cutiile de carton și probabil și valizele, spuse. Dar nu cred că a găsit ceea ce căuta.

– De unde deduceți asta?

– E ceva legat de neglijența cu care a căutat, spuse el.

Nu fusese niciodată capabil să explice cum lucrează. Căuta indicii în tiparele de comportament, iar în modul grăbit de a acționa al persoanei care căutase prin boxă exista ceva care sugera furie și frustrare.

Lăsă valizele deoparte și se opri pentru a cerceta împrejurimile. Boxele ocupau un întreg nivel al clădirii. Erau dispuse astfel încât creau practic rând după rând de canioane înguste, de la podea până la tavan, din care multe se înfundau. În acel moment, el și Charlotte erau singurii oameni pe acolo, dar situația se putea schimba în orice clipă. Putea apărea oricând un locatar sau o altă persoană.

Își spuse că vrea să evite să dea explicații inutile unor străini, dar acesta nu era tot adevărul. Realitatea era că se simțea profund neliniștit în spații închise – mai ales în spațiile cu ieșiri limitate. Simțea cum îl răscolesc vechile amintiri – și vechile coșmaruri.

Trebuia să se concentreze pe ceea ce făcea. Nu putea face acest lucru atât timp cât o parte din el se aștepta ca monstrul să apară pe una din ușile boxelor.

Examină fiecare valiză pe rând. Cu excepția uneia, toate erau goale. Totuși, mica valiză pe roți conținea o hartă rutieră și trei plicuri pentru documente.

– Nici urmă de droguri sau bani, spuse el. Dar înăuntru sunt câteva chestii. Închise valiza și o ridică. O să ne uităm mai pe îndelete la ea sus, în apartamentul ei.

O fracțiune de secundă își spuse că Charlotte intenționa să-i pună la îndoială decizia. Îl privea cu gura ușor întredeschisă și cu ochii din ce în ce mai mari. Știa că era teribil de curioasă în legătură cu conținutul valizei. Dar indiferent ce văzuse în expresia de pe fața lui, o convinsese probabil că nu avea rost să se

împotrivească pentru un lucru atât de neînsemnat.

– Bine, spuse ea.

Nu punea nici o întrebare, își spuse el. Asta era bine.

O lăsa să o ia înainte când porniră înapoi afară prin labirintul de boxe. Ea deschise ușa de la ieșirea din spațiul de depozitare. O urmă în lift și apăsă pe butonul pentru etajul zece.

Nici unul din ei nu scoase o vorbă în timpul drumului scurt, dar el îi simțea prezența cu intensitate. Stătea încordată și tăcută, urmărind cum se derulau numerele etajelor de parcă i-ar fi transmis un cod secret. Se întrebă dacă ea avea vreo idee în legătură cu ceea ce se afla în valiză. Singurul lucru de care putea fi sigur era faptul că era îngrijorată de ceea ce ar fi putut descoperi. Chestia asta era interesantă.

Nu, hotărî el. Charlotte era interesantă.

Timp de câteva secunde încercă să se convingă pe sine însuși că interesul pentru ea era de natură profesională. La urma urmei, investiga o posibilă crimă și Charlotte fusese unul dintre primii oameni care apăruseră la locul faptei.

În cariera lui anterioară învățase că exista o doză de adevăr în vechea zicală că ucigașii revin adesea la locul crimei. Uneori revin pentru a-și savura opera. Uneori revin pentru că vor să se asigure că nu au lăsat ceva neterminat. Iar uneori sunt siliți să revină pentru că sunt mânați de o obsesie prea puternică ca să-i reziste.

Așa că, da, avea motive profesionale să fie foarte curios în privința lui Charlotte Sawyer.

Dar în adâncul lui știa că nu era doar un interes profesional – era un interes personal.

Conștientizarea acestui fapt îi provocă un șoc. Strânse și mai tare mânerul valizei pe roți.

Nu era sigur la ce se așteptase mai devreme când coborâse cu liftul ca s-o întâlnească în hol. Încerca întotdeauna ca la începutul unui caz să-și păstreze

mintea deschisă pentru că învățase cu mult timp în urmă că primele impresii erau hotărâtoare. Nu voia să riște să greșească din pricina prejudecăților.

Dar atunci când ușile liftului se deschiseseră, singurul lucru tulburător de clar fusese că Charlotte Sawyer nu făcea parte din nici una dintre categoriile obișnuite.

Avea să-i fie greu să-i lipească o etichetă.

Nu era genul de femeie stridentă, cochetă și veselă. Nu era nici genul senzual. Nu era nici distantă, rezervată sau sofisticată. Nu era nici fascinantă sau îndrăzneță, timidă sau neliniștită.

Nu făcuse nici o încercare să-l farmece. Și nici nu încercase să-l manipuleze, dar era destul de sigur că s-ar fi luptat aprig cu oricine dacă ar fi considerat că merita să lupte.

Iar dacă îți zâmbea, zâmbetul era adevărat, își mai spusese el. Și dacă ochii ei verzi cu irizații caprui se încălzeau de veselie, pasiune sau alt sentiment, atunci această emoție era un lucru real.

Se deschisese la hanorac lăsând să se vadă un pulover verde-închis și pantalonii negri. Pe sub haine rotunjimile trupului nu erau spectaculoase; păreau mai degrabă zvelte, ferme și feminine.

N-ar fi putut indica o trăsătură remarcabilă, cu excepția ochilor ei limpezi, atenți, de un verde marin. Dar toate se îmbinau într-un mod captivant.

Ieși din lift după ea și merse în urma ei pe hol către apartamentul lui Louise. Când deschise ușa și se trase înapoi pentru a-i da voie să intre prima, ea porni înainte fără să se gândească, dar apoi se opri brusc în prag. I se păru că o aude cum icnește, și înțelese imediat.

– Întotdeauna se întâmplă așa când știi ce s-a întâmplat într-o încăpere, rosti el încet.

Ea îl privi.

– E... ciudat.

– Da.

– Te obișnuiești vreodată cu sentimentul ăsta?

– Eu, unul, nu m-am obișnuit niciodată.

– Faceți asta de multe ori?

– N-o mai fac. Am fost psiholog criminalist, dar acum sunt pe cont propriu și în cea mai mare parte din timp lucrez pentru corporații. Verificări de persoane. Fraude de asigurări. Chestii de felul ăsta. Asta înseamnă că în mod normal nu mai trebuie să merg în locuri ca ăsta.

Ea înclină aprobator din cap, respiră adânc și pătrunse în încăpere cu un pas ferm și hotărât. El o urmă și închise ușa cu foarte mare băgare de seamă.

Își dădu brusc seama că tocmai purtaseră o conversație plină de miez fără ca vreunul din ei să aibă nevoie să clarifice subiectul ei. Se înțeleseseră unul pe altul. El nu era obișnuit cu astfel de conversații. Nu prea știa ce să înțeleagă din acest lucru.

Puse mica valiză pe covor, se lăsă pe vine și o deschise.

Charlotte se lăsă și ea în genunchi lângă valiză.

Priviră amândoi spre harta rutieră a statului Washington și cele trei plicuri.

– Ei bine, nu este chiar ce mă așteptam, spuse Charlotte.

El o privi.

– La ce vă așteptați?

– Nu știu, recunosc eu ea.

– Acesta e cel mai bun mod de a aborda o astfel de situație, spuse el.

– Acesta e modul în care începe abordarea psihologică a unei anchete?

– ăsta a fost modul meu de a începe. Fiecare o face în felul său.

Luă harta statului Washington și o desfăcu încet.

– În zilele noastre nu sunt mulți care să folosească o hartă ca asta. Oamenii se bazează pe GPS și pe hărți online.

– Nu-mi amintesc ca Jocelyn să fi amintit că Louise plănuia o excursie cu mașina. Dar pe de altă parte, nu exista nici un motiv să-mi fi spus de asta.

El o privi.

– Sora dumneavoastră vitregă nu v-a introdus în cerul ei de prieteni?

– Nu prea. Cei mai apropiați prieteni ai ei sunt ceilalți membri ai grupului de investitori. M-a prezentat și i-am mai văzut din când în când, dar aceștia sunt prietenii ei. Adevărul este că nu am prea multe în comun cu ei.

– Aha. El medită puțin asupra acestui lucru. Așadar, nu ați fost invitată să investiți împreună cu grupul?

– Nu. Charlotte strâmbă din nas. Jocelyn spunea că nu câștig destui bani ca să-mi permit să risc. Spunea că investițiile grupului ei erau de fapt o formă de joc de noroc. Ea și ceilalți se întâlneau să bea ceva, căutau și apoi mizau pe ceva acțiuni și afaceri noi despre care credeau că aveau potențial mare de creștere.

– Și au existat vreunele care să crească spectaculos?

– Jocelyn mi-a spus că au făcut ceva bani cu unele, dar pentru cea mai mare parte profiturile și pierderile s-au compensat. Mi-a spus totuși de curând că aveau mari speranțe cu o afacere locală nouă în care investiseră cu câteva luni în urmă. Mai zicea că ei credeau că exista o bună oportunitate să fie preluată integral.

El desfăcu harta pe covor și o cercetă mai în detaliu.

– Au fost încercuite cinci orașe. Nu văd nici o legătură evidentă între ele. Sunt răspândite în toată partea de vest a statului.

– Louise a folosit un marker galben pentru a încercui trei dintre ele. Charlotte se aplecă asupra hărții. Dar celelalte două sunt marcate cu roșu. Mă întreb dacă asta are vreo semnificație.

El căută în valiză și scoase unul din plicuri. Pe el erau scrise inițialele J.K. Plicul era sigilat. Îl deschise cu grijă și scoase două foi de hârtie împăturite. Charlotte îl privea cu mare atenție.

– Ei? întrebă ea.

– Prima pagină e un document tipărit la calculator. Îl despături. E o copie a unui necrolog pentru o femeie numită Jennifer Kingsley, de douăzeci și doi de ani. Data morții este cam cu trei luni în urmă. Se opri și aruncă o privire hărții. După cum scrie aici, locuia în unul din orașele marcate pe hartă cu roșu.

Charlotte privi și ea harta rutieră.

– În necrolog se precizează și cauza morții?

– Nu. Ceea ce indică adesea faptul că a fost vorba de o sinucidere, o supradoză sau o altă cauză asupra căreia familia a dorit să păstreze tăcerea.

– Ce e pe a doua foaie de hârtie? întrebă Charlotte.

El o despături și o examinează.

– O notă în care scrie că victima lucra nopțile, iar cauza morții s-a presupus că a fost o supradoză de droguri. Pare scrisul lui Louise Flint.

Charlotte scoase următorul plic din valiză și îl deschise. În interiorul lui se afla o singură foaie de hârtie.

– Un alt necrolog, spuse ea. O femeie pe nume Karen Ralston, de douăzeci de ani. Nu e specificată cauza morții, dar Louise a însemnat ceva în partea de jos a paginii. Scrie, „a luat o supradoză“. Cadavrul a fost găsit în apartament. Vecinii bănuiesc că a fost sinucidere.

Max își îndreaptă privirea spre ea.

– Două femei moarte, evident din cauza unor supradoze de droguri. Cadavrele au fost descoperite în casele victimelor. Acum și Louise este moartă, aparent tot din pricina unei supradoze. Cadavrul a fost găsit în apartamentul ei.

Charlotte îl privi cu ochii umbriți de neliniște.

- Ce naiba se întâmplă aici?
- Habar n-am. Scoase și al treilea plic. Conținea câteva documente tipărite. Astea sunt tăieturi din ziare și rapoarte ale poliției.
- Alte supradoze misterioase de droguri?
- Nu. Astea sunt rapoarte de vătămări corporale. Suspiciuni de viol. Parcurse detaliile, căutând să descopere asemănări și un tipar de operare. Toate victimele erau cam de aceeași vârstă cu cele două femei moarte. Locurile în care s-au produs incidentele corespund cu cele trei orașe marcate cu galben pe hartă.
- A fost arestat cineva?
- Potrivit acestor rapoarte nu. Louise a mai scris o notă: „Nici o descriere a atacatorului. S-au folosit droguri“.
- Ce vrea să însemne asta?
- O să fac niște cercetări să văd ce pot afla.

Charlotte se lăsă pe călcâie și privi lucrurile scoase din valiză.

- Louise a fost implicată într-o treabă periculoasă, nu-i așa?
- Da, așa cred. Singurul lucru care face legătura între cele cinci femei sunt drogurile.

Charlotte clătină din cap.

- Am fost atât de sigură că Louise n-a fost implicată în vreo chestie cu droguri. Ei bine, cred că de un lucru putem fi siguri – orice ar fi căutat intrusul, nu era vorba de hartă, de acele necrologuri și nici de rapoartele poliției. Nici măcar nu s-a obosit să deschidă plicurile.
- Nu.
- Atunci căuta altceva. Droguri, bani, exact cum a spus poliția.
- Probabil.

Privi împrejur prin apartamentul dezolant și apăsător și apoi împături la loc harta și o băgă în valiză. Înghesui și ultimele documente în cel de-al treilea plic și îl puse peste hartă.

– Mi-a ajuns locul ăsta pentru astăzi, spuse el. Închise valiza. Am nevoie de ceva timp ca să prelucrez ce am descoperit. Sunteți cu mașina?

– Nu, răspunse ea. Am venit pe jos.

– Eu mi-am parcat mașina pe stradă. Vă duc acasă. Îi trecu brusc prin cap că s-ar fi putut ca ea să nu dorească să fie singură cu el în mașină. Dar se lăsase noaptea. Nu voia ca ea să meargă prin ploaie pe jos și singură. Doar dacă nu preferați să luați un taxi?

Păru să analizeze acest gând. El își spuse că nu trebuia să i-o ia în nume de rău dacă îl refuza. Atunci ea îi adresă un zâmbet slab, dar foarte sincer.

– Vă mulțumesc că v-ați oferit, spuse ea. Mulțumesc.

Nu era un mare salt înainte în privința consolidării unui anumit nivel de încredere reciprocă, își spuse el, dar era categoric un pas.

Își puse imediat întrebarea pentru ce era îngrijorat în privința nivelului de încredere. În meseria lui, succesul se baza pe presupunerea că de obicei toată lumea mințea, inclusiv clientul. Toți aveau secrete de ascuns.

Când ieșiră în strada udă, Charlotte își trase gluga hanoracului pe cap. El își ridică gulerul de la vindiatic. Era singurul mijloc de protecție pe care îl avea. Pe bancheta din spate a mașinii lui se afla o șapcă de baseball, dar nu se gândise s-o ia cu el mai devreme când se întâlnise cu Daniel Flint la apartamentul lui Louise. Se întreabă dacă asta nu-l făcea să arate ca un detectiv slab pregătit. După cum îi spunea familia, în noua lui meserie imaginea era totul.

Mașina pe care o folosisese în această după-amiază era una mică, de familie, de un cenușiu indescritibil, pe care o ținea pentru treburile din oraș. Nu sărea în ochi pe stradă, ceea ce bineînțeles că îi convenea. Dar pe de altă parte, nici nu făcea cine știe ce impresie.

Nu că ar fi încercat să o impresioneze pe Charlotte.

Ea nu spuse nimic când îi deschise portiera din dreapta șoferului. Probabil că ea își închipuia că nu-i mergea prea bine în meseria de detectiv particular. Dacă așa era, ar avea dreptate.

Închise portiera și trecu grăbit prin fața mașinii. Atunci când se instalează la volan avea părul lipit de cap, iar vîndiacul era ud. Se dezbracă și îl aruncă pe bancheta din spate. Jacheta va supraviețui, dar una peste alta nu lăsa impresia că ar fi un as al detectivilor.

Și de fapt, pentru ce dracu' i se părea acest lucru important? se întrebă el.

Porni motorul și demară de la bordură.

– Vă întrebați dacă Louise are ceva de-a face cu moartea celor două femei, nu-i așa? o întrebă el. Poate le-a vîndut drogurile?

– Nu, chiar nu pot să mi-o închipui în rol de vînzător de droguri.

– Chiar dumneavoastră ați spus că n-o cunoșteți atât de bine.

Cu coada ochiului văzu cum strînge mai tare bareta genții.

– E adevărat, dar o cunosc bine pe Jocelyn, spuse. Nu-mi pot imagina că a devenit prietenă apropiată cu o traficantă de droguri.

– Liniștiți-vă. Ca să găsești răspunsuri, șmecheria este să nu te lași luat de val prea mult. În acest stadiu nu avem decât întrebări. Dacă începem să facem presupuneri o să sfârșim mergînd pe un drum înfundat.

Charlotte slăbi strînsoarea teribilă asupra baretei genții și își încrucișă brațele la piept foarte strîns. Privi drept în față prin parbriz.

– Mă includeți aici și pe mine? întrebă ea.

El încetini la un stop și se folosi de ocazie pentru a o privi mai atent. Ea întoarse capul și îi întîlni privirea.

– Ați spus că în acest stadiu nu avem decât întrebări, spuse ea.

El își încordă mâinile pe volan. Culoarea semaforului. Apăsă pedala de

acclerație.

– E o figură de stil, spuse el. Eu lucrez pentru Daniel Flint. Am anumite obligații față de clientul meu. Există mica problemă a confidențialității față de client.

– Asta înseamnă că nu puteți lucra și pentru mine?

El o privi din nou.

– Și ce anume ați dori să fac pentru dumneavoastră?

– Nu e evident? Vreau să aflați dacă decizia subită a lui Jocelyn de a dispărea este legată în vreun fel de moartea lui Louise.

El analiză acest lucru timp de un minut.

– O să vorbesc cu clientul meu despre asta. Să văd dacă are ceva împotrivă să vă pun și pe dumneavoastră la curent cu ceea ce voi afla.

– Da, vă rog să faceți asta. Pentru că, dacă dumneavoastră nu vreți să preluați și cazul meu, o să găsesc pe cineva care o va face.

– Uau! Miroase a șantaj.

– Nu. Vă forțez doar mâna.

– Sunteți dură.

Ea îi aruncă o privire, surprinsă în mod evident.

– Nu, Jocelyn este cea dură.

– Nu spun că nu e dură. Spun doar că și dumneavoastră sunteți.

Charlotte își concentrează privirea asupra străzii umede.

– Nu mă cunoașteți decât de o oră.

– Uneori este suficient.

– Nu sunt dură, spuse ea. Sunt genul care face lucrurile așezat, pas cu pas.

- Deci continuați să faceți ceea ce credeți că aveți de făcut până când vă blocați.
- Așa cred. Categorie nu sunt genul spontan. E suficient să-l întrebați pe fostul meu logodnic.

El își spuse în sinea lui să nu se bucure prea tare că îi pusese logodnicului eticheta de „fost”. Se gândi că până acum probabil apăruse altcineva în peisaj.

- Dacă vă accept de clientă o să am o problemă, spuse el. Ar putea apărea niște conflicte de interese. Dar în seara asta o să vorbesc cu Daniel Flint și o să-i explic că amândoi sunteți la fel de interesați să aflați ce i s-a întâmplat verișoarei lui. O să văd dacă este de acord cu mine să vă comunic și dumneavoastră informațiile aflate.

- E-n regulă, spuse ea. Ezită preț de o clipă. Știți, chestia aia cu făcutul lucrurilor așezat?

- Ce e cu ea?

- Psihanalista mea mi-a spus că nu e întotdeauna o strategie grozavă. Mi-a spus că trebuie să-mi dezvolt spontaneitatea și să fiu deschisă la noi oportunități.

- Mergeți la psihanalist?

- Am mers o vreme după ce logodnicul meu, adică un nemernic, m-a lăsat baltă cu cinci zile înaintea nunții. Și n-o spun cu ranchiună.

- Sigur că nu, spuse el micalit. Depart de dumneavoastră gândul să-i purtați pică tipului care v-a părăsit exact înaintea nunții.

- Categorie. A fost și o karma proastă. Dar recunosc că există ocazii când mă gândesc să înfig ace într-o păpușică.

- Ceea ce este complet de înțeleș.

- Mulțumesc.

El îi aruncă o privire.

- Și această psihanalistă v-a spus că ar trebui să învățați să fiți mai spontană?

– Îhî.

– Mai mergeți încă la ea?

– Nu.

– De ce?

– A insistat asupra ideii că pentru a merge înainte trebuia să accept faptul că sunt responsabilă în aceeași măsură pentru despărțire.

El fluieră încetișor.

– Asta-i bună. De unde dracu' a venit cu ideea asta?

– A spus că am ignorat în mod intenționat aspectele disfuncționale ale relației și semnele de incompatibilitate. Mi-am permis să mă complac în gânduri visătoare pentru că mă convinsesem pe mine însămi că Brian era cel ales. Ce să mai zic? Am obosit să mi se tot spună că a fost vina mea că mi s-au dat papucii chiar înainte să ajung la altar – sau aproape în fața altarului.

– Așa că ați renunțat la psihanalistă.

– Da. Charlotte se întrerupse. De fapt, asta a fost cea mai bună parte a tratamentului. Și nu am absolut nici o idee pentru ce vorbesc despre viața mea personală cu dumneavoastră.

– Nici eu nu sunt expert în spontaneitate creativă. Și eu sunt un tip destul de meticulos. Dar din ceea ce tocmai mi-ați povestit, aș spune că abandonarea tratamentului a fost un exemplu destul de bun de acțiune spontană.

Urmă o tăcere scurtă.

– Da, nu-i așa că a fost? spuse Charlotte. Nu m-am gândit niciodată la chestia asta așa.

Părea încântată.

– Nu că aș vrea să schimbăm subiectul, dar e ceva ce aș vrea să subliniez, spuse el.

– Ce anume?

– Ați spus că nu credeți că ar fi posibil ca sora dumneavoastră vitregă să fie prietenă apropiată cu o femeie care făcea trafic de droguri și care ar fi putut avea o legătură cu moartea a două femei.

– Corect.

– Dar mă simt obligat să vă spun că ori de câte ori polițiștii arestează ucigași în serie, violatori de copii și alte soiuri de tipi răi, primul lucru pe care îl spun toți prietenii și vecinii este...

– Părea un tip atât de drăguț și normal, încheie Charlotte pentru el. Da, mi s-a întâmplat și mie. Dar trebuie să recunoașteți că în cazul de față există un lucru care pledează în favoarea nevinovăției lui Louise.

– Care?

– Dacă ar fi fost responsabilă în vreun fel pentru moartea acelor două femei sau pentru că le-a vândut celorlalte droguri, cu siguranță nu ar fi păstrat un dosar cu acțiunile ei care ar fi putut să facă legătura între ea și crime.

– Nu știți prea multe despre infractori, nu-i așa?

– Păi, nu.

– Ascultați-mă pe mine, le place să țină evidența.

capitolul 8

Nimic.

Pe laptopul și telefonul mobil ale lui Louise Flint nu exista nimic care să-i ofere măcar un indiciu în privința locului unde ascunsese pachetul.

Pentru un preț piperat, un hacker îi dăduse posibilitatea să intre în corespondența și fișierele din computerul lui Flint. Dar nu găsisese absolut nimic.

Acum singura persoană care știa ce făcuse Louise Flint cu pachetul – adică ea însăși – era moartă.

Furia clocotea în el ca deșeurile toxice. Trey Greenslade închise cu violență laptopul și se ridică de pe scaun. Începu să măsoare cu pasul spațiul îngust al camerei de hotel, încercând să gândească. Nu-i era ușor pentru că tremura puțin. „Neliniște“, își spuse el. „Trage adânc aer în piept de vreo două ori. Orice ai face, nu intra în panică. Te poți descurca în situația asta.“

Dar era pe punctul de a-și pierde cumpătul, și asta nu era bine. Nu era bine deloc.

Deschise cu o smucitură minibarul și scoase o sticlă cu vodcă. Deșurubă capacul și trase o înghițitură zdravănă. Lichidul îl arse și în același timp îi limpezi capul.

Merse la fereastră, se sprijini cu palma de geam și privi afară spre luminile orașului în timp ce încerca să facă un nou plan. Problema era că fusese obligat să se miște prea repede, își spuse el. Nu avusese timpul necesar să elaboreze un plan serios. Dar nu existase altă alternativă.

Când descoperise că Louise Flint se dusesse în Loring, Washington, îi rămăsese foarte puțin timp să acționeze. Fusese obligat să se miște repede și exact asta făcuse. Acum Louise Flint era moartă, dar el nu găsisese pachetul în apartamentul, boxa sau mașina ei.

Poate că pe drumul de întoarcere spre Seattle se oprise undeva și ascunsese blestematul acela de pachet.

Până la Loring era un drum de două ore cu mașina. Drumul era presărat cu mici comunități rurale, ferme și crescătorii de animale. Din câte știa el, ea nu avea prieteni sau rude în zonă. Nu ar fi lăsat unui străin ceva atât de valoros.

Mai bău niște vodcă și încercă să se concentreze.

Era posibil să se fi oprit undeva pe drum și să fi închiriat un spațiu de depozitare. Probabil că între Seattle și Loring existau destule răspândite prin peisajul rural. Dar chiar dacă ar fi identificat locul corect ar fi trebuit să descopere ce spațiu închiriasă Flint.

Perspectiva asta era lipsită de speranță. Singura veste bună era că, atât cât putea el să deducă din lista convorbirilor recente de pe telefonul ei și a e-mailurilor, se părea că Flint nu-i comunicase lui Jocelyn Pruett sau altcuiva locul unde se afla pachetul.

Era logic ca ea să fi păstrat tăcerea, se gândi. Probabil că știa că ceea ce se găsea în pachet valora o avere dacă ar fi fost folosit pentru șantaj.

Bine, putea presupune că Flint luase secretul cu ea în mormânt. Pentru moment ar fi fost în siguranță. Dar gândul că pachetul exista pe undeva, așteptând să fie descoperit și să arunce în aer toată lumea lui era înfricoșător.

În toți anii aceștia, își spuse el. În toți anii nu știuse niciodată că pachetul există. Își trăise viața într-o fericită ignoranță. Dar în momentul de față, când știa de existența lui, nu va mai putea dormi ca lumea nici măcar o noapte până când nu va găsi blestematul de pachet și nu-i va distruge conținutul.

La dracu'! Tocmai când totul începuse în sfârșit să meargă cum trebuie. Pentru ce fusese necesar ca lucrurile să înceapă să scape de sub control în momentul acesta?

Bău și restul de vodcă și plecă de la fereastră. Era tot ce putea face ca să nu arunce sticla în cel mai apropiat perete. Dar ultimul lucru pe care și-l dorea era să vină cineva din personalul de pază al hotelului să-i bată la ușă. Se strădui să pună pe birou sticla goală cu mare atenție.

Timp de o clipă rămase pur și simplu acolo privind fix la nenorocitul de laptop și la telefonul mobil.

„Bine“, își spuse. „Evaluează situația cu mare atenție.“

Flint era scoasă din peisaj. Nu mai putea face nici un rău. Mai mult, se părea că nu contactase pe nimeni pe drumul spre sau dinspre Loring. Nu mai rămânea decât o alternativă realistă – la un moment dat probabil că dăduse pachetul unuia dintre prietenii ei din clubul de investiții.

Era timpul să meargă mai departe.

Dar trebuia să înceapă cu începutul. Era un om precaut și în clipa aceea se afla în posesia unui computer și a unui telefon care îi aparținuseră unei femei moarte. Era puțin probabil să facă cineva vreodată legătura între el și Flint, dar avea de mult obiceiul de a-și lua măsuri de precauție. Trebuia să scape de ele. Își propuse să alerge pe chei dimineața devreme. Va merge până în capătul unuia dintre diguri și va arunca laptopul și telefonul în Golful Elliott.

Îi sună telefonul, făcându-l să tresară. Privi spre ecran și își înăbuși un oftat. Totuși, când răspunse, se asigură că în vocea lui nu exista nici urmă de agitație.

– Bună, bunico, spuse. Cum merg lucrurile pe acasă?

– Te-am sunat ca să mă asigur că n-ai uitat de întâlnirea specială a consiliului de administrație.

Vocea lui Marian Greenslade îl călca întotdeauna pe nervi. Avea cam optzeci și cinci de ani și încă de când își putea aminti fusese o forță formidabilă în familia Greenslade – rigidă, din cale afară de critică, imposibil de mulțumit. Vârsta n-o înmuiase – ba chiar din contră. Se considera persoana care veghea asupra reputației familiei. Moartea în urmă cu câteva luni a fiului ei celui mare, tatăl lui Trey, nu făcuse decât să-i întărească hotărârea ca afacerile familiei să rămână intacte astfel încât să poată fi transmise generației următoare.

Trey nu intenționa să lase să se întâmple asta. Nu avea de gând să-și petreacă tot restul vieții copleșit de responsabilitatea companiei. Avea propriile lui planuri pentru Loring-Greenslade. Dar înainte, trebuia să preia controlul ei.

– Nu-ți face griji, bunico, spuse el. O să fiu la întâlnire.

La celălalt capăt al firului urmă o scurtă pauză.

– Vreau să cred că ai de gând să participi și la recepția de ziua mea de naștere de săptămâna viitoare, spuse Marian.

– N-aș lipsi pentru nimic în lume.

– N-ar da bine dacă Charles ar apărea și tu nu, spuse Marian.

Amenințările lui Marian nu aveau niciodată nimic subtil în ele. Dar în acest caz nu exista nici un motiv de îngrijorare pentru ea, își spuse în gând Trey.

În săptămânile care urmaseră după moartea tatălui lui, consiliul de administrație îl numise pe unul dintre vicepreședinți ca director general executiv interimar pe timpul derulării formalităților în procesul de selectare a unui nou. După cum toată lumea din Loring știa prea bine, Marian Greenslade era totuși cea care va lua decizia finală. Trey știa că vărul său era singurul lui competitor real pentru această poziție.

„Trebuie să continui să o fac fericită pe ticăloasa asta bătrână.“

Dacă o să fie necesar, o să aibă grijă de Charles. Accidente se mai întâmplă. Uite, de pildă accidentul de vânătoare în care murise tatăl lui.

Nu, Charles n-o să fie o problemă.

– Trebuie să plec, bunico. Mă duc să beau ceva cu un potențial client în seara asta.

– Noapte bună, spuse Marian. Nu uita, este crucial să participi la ședința consiliului.

– Da, bunico.

Închise telefonul, reprimându-și un fior. Chiar nu-i plăcea sunetul vocii lui Marian. Era chiar mai enervantă decât vocea tatălui lui. Cei doi mai aveau și alte lucruri în comun. Gordon Greenslade fusese la fel de rigid și de critic; și exact la fel de imposibil de mulțumit. Dar cel puțin acum era mort.

Trey se întoarse la fereastră. Ceea ce căuta el era pe undeva pe acolo, pe afară.

Trebuia să-l găsească.

La început în club fuseseră cinci. Din câte știa el, Louise Flint nu avusese prieteni apropiați cu excepția celor din club. Dacă îi încredințase cuiva pachetul, fusese una dintre celelalte femei din grup.

Una moartă, una dispărută, mai rămâneau trei.

capitolul 9

– Da, sigur, nici o problemă, spuse Daniel Flint. Faceți cum credeți, domnule Cutler. Eu vreau doar niște răspunsuri.

– Chiar dacă se dovedește că acele răspunsuri ar putea afecta reputația lui Louise sau amintirile dumneavoastră despre ea? Întrebă Max.

– Nu contează, răspunse Daniel. Sunt sigur că a fost ucisă, dar indiferent ce-ar fi, vreau pur și simplu să aflu adevărul. Dacă această femeie – Charlotte Sawyer – caută și ea niște răspunsuri, atunci în ceea ce mă privește suntem de aceeași parte a baricadei.

– Este în regulă. O să vă țin la curent cu evoluția investigației.

– Mulțumesc, spuse Daniel. Trebuie să vă las. Șeful e gata să explodeze. În seara asta restaurantul e plin.

Max rămase cu telefonul închis în mână. Îl așeză pe masa veche din lemn și privi afară pe fereastra bucătăriei. Peste cartier cădea o ploaie ușoară și liniștită, tipică orașului Seattle. Vedea strălucirea unui televizor în spatele draperiilor unei mici case victoriene de pe stradă. Domnul și doamna Lund erau dependenți de postul public de televiziune și de un regim constant de seriale polițiste englezești.

Ferestrele casei de lângă cea a familiei Lund erau încă întunecate și probabil că vor mai rămâne așa o oră sau două. Doi oameni tineri – proaspăt căsătoriți – se mutaseră acolo de curând, dar aveau program prelungit de lucru și se întâlneau adesea cu prietenii la cină într-unul dintre restaurantele din centru.

Locuitorii cartierului erau un amestec format din pensionari obsedați de grădinile lor și de planurile pentru croaziere, și de familii tinere convinse că își puteau dubla investiția dacă își modernizau prima casă cumpărată și în câțiva ani o vindeau.

Era prea bătrân pentru prima casă, iar după ce Whitney plecase pentru „a-și trăi

viața mai departe“, nu-și permisesese decât o casă care avea nevoie de multe îmbunătățiri. Era numai vina lui. Își agravase dezastrul financiar provocat de divorț părăsindu-și slujba de psiholog criminalist din Washington D.C. și se mutase la Seattle ca să pornească pe cont propriu.

Toată lumea îl prevenise în legătură cu vremea. Unii spuneau că nu ploaia era cea care le ajungea până peste cap, ci lungile perioade cu cer noros. Dar trăia în oraș de peste șase luni și vremea nu-l deranja.

Descoperise că îi plăcea să fie propriul său șef, chiar dacă încă nu făcea mulți bani.

Probabil că ar fi trebuit să-și ia o casă cu chirie când ajunsese în Seattle, se gândi. Din punct de vedere financiar ar fi fost mult mai logic. Dar el era un om dintr-o bucată atunci când se angaja la ceva. În ziua în care coborâse din avion se și hotărâse. Avea să rămână în Seattle.

Deschise o conservă de ton și își făcu două sandviciuri. Într-un borcan mai rămăsese un castravete murat mare. Îl puse și pe acesta pe tavă. O masă echilibrată avea nevoie și de ceva legume.

Scoase o bere din frigider, luă tava cu sandviciuri și cu castravetele murat și o duse pe masa din bucătărie.

La una din ferestrele casei de vizavi se aprinse o lumină. Perdelele erau trase. Văzu un chip familiar.

Anson Salinas ridică o mână în semn de salut. Max îi întoarse salutul. Perdelele de peste drum fură trase din nou la locul lor.

Și Anson venise de curând în Seattle, se mutase acolo cam cu patru luni în urmă. Înainte de asta, își petrecuse peste treizeci de ani în poliție, mare parte din această perioadă ca șef al poliției unui orașel de pe coasta stâncoasă din nordul Californiei.

Max își deschise laptopul și studie rezultatele ultimei lui investigații în timp ce sorbea din bere și mânca un sandvici. Nu fu cu totul surprins să vadă că cele două femei moarte și cele trei care relataseră că fuseseră violate aveau câteva lucruri în comun. Cercurile de pe hartă îi arătaseră că exista un tipar după care se petreceau lucrurile. Șmecheria era să-l înțeleagă.

Studie puținele detalii pe care le găsi în câteva minute pe internet. Apoi se uită cât era ceasul. Decise că nu era prea târziu s-o sune pe noua lui asociată. Se întreabă dacă ar fi trebuit să se îngrijoreze că își căuta o scuză – orice scuză – ca s-o sune.

Charlotte răspunse imediat.

– Ce este? Ați descoperit ceva?

Vocea îi tremura de nerăbdare.

– Tocmai am terminat de vorbit cu Daniel Flint, spuse Max. E de acord cu această colaborare în trei.

– Oh, ce bine! Sunt atât de bucuroasă. Deci de-acum sunt și eu clientă?

– Nu, sunteți o persoană pe care o voi informa în legătură cu mersul investigației, spuse el calm. Am crezut că m-am exprimat limpede.

Nu era sigur cum s-o catalogheze, dar voia să se facă limpede înțeles că nu-i era clientă. Nu era o practică deontologică să te culci cu un client, iar el fantazase cu ideea că se culcă cu Charlotte încă de când ieșise din lift și o găsisese așteptându-l în hol.

– Atunci sunt un fel de consultantă? îl întreabă ea suspicioasă.

– Nu, pentru că atunci ar trebui să vă plătesc.

Probabil că nu era prea inteligent să te culci nici cu consultantii, își mai puse.

– Înțeleg. Părea aproape amuzată. Ei bine, oricum i-ați spune, o să lucrăm împreună, corect? Colegi.

Probabil că nu era o idee bună să o consideri nici colegă, dar începuseră să-i lipsească etichetele elocvente.

– Pentru moment colegi merge destul de bine, admise el. Am sunat să vă pun câteva întrebări.

– Da, sigur.

Max se uită spre valiza de lângă masa din bucătărie.

– Ați spus că sora dumneavoastră vitregă s-a retras în Caraibe?

– Da, așa este. E la o mănăstire condusă de un ordin care practică izolarea de lume. Oferă refugiu femeilor de câteva ori pe an. Aceasta este cea mai importantă sursă a lor de venit.

– Care este numele insulei?

– St. Adela. Mănăstirea poartă numele sfintei. De ce?

– Cum a descoperit-o sora dumneavoastră vitregă?

– Jocelyn mi-a spus că a căutat pe internet refugii complet izolate de lume și a ales St. Adela. Ascultați, unde vreți să ajungeți cu asta?

– Nu știu, îi răspunse. De obicei nu știu, până nu ajung acolo.

– Foarte filosofic.

El crezu că detectează în vocea ei urma unui zâmbet. Poate că de vină era numai imaginația lui.

– Foarte filosofic pentru un detectiv particular, asta vreți să spuneți? o întrebă.

– Pentru oricine.

– Înțeleg. Încercă să se gândească la vreun mod de a prelungi conversația. Aveți planuri pentru această seară?

– Oh, da. Am o seară nebună în față. După cină o să-mi fac meditația de seară, apoi o să mă uit o vreme la televizor, apoi o să mă bag în pat și o să citesc. Și în tot acest timp o să-mi fac griji pentru Jocelyn și o să mă întreb de ce a murit Louise Flint.

– Pare o seară încărcată. Și eu cam tot asta o să fac. Cu excepția chestiei cu meditația.

Urmă o tăcere lungă la celălalt capăt al firului. Așteptă ca ea să întrerupă prima legătura. Dar ea nu făcu asta, cel puțin nu imediat.

– Max?

– Da?

– Crezi că sora mea e bine?

Ura întrebările de soiul ăsta.

– Habar n-am, răspunse.

– Mi-era teamă că vei spune asta.

Era destul de sigur că o să-i închidă telefonul.

– Tocmai mi-am amintit de o întrebare pe care voiam să ți-o pun, spuse el.

– Ce întrebare?

– Am verificat GPS-ul lui Louise Flint. Se pare că ultima călătorie pe care a făcut-o a fost la Loring, Washington.

Auzi cum ea trage brusc aer în piept.

– Loring? murmură. Ești sigur?

– Tot ce știu sigur este că Loring a fost ultima destinație înregistrată pe GPS. N-am găsit nimic care să-mi spună că Louise avea vreo cunoștință acolo. Nici Daniel Flint nu are nici o idee de ce s-ar fi dus până acolo dacă nu trebuia să se întâlnească cu un donator pentru fundație. Dar funcționarul de la recepția fundației i-a spus că nu există nici o dată despre vreun donator important din Loring.

– Când a făcut Louise călătoria? întrebă încet Charlotte.

– În ziua morții ei.

– Habar nu am ce se întâmplă, dar dacă asta are în vreun fel legătură cu Loring, Washington, nu e de bine.

– Spune-mi pentru ce.

– Sora mea vitregă a fost la colegiu în Loring. S-a retras în anul doi și a terminat în altă parte.

– Pentru ce s-a retras?

– A fost atacată în campus. Violată. Nu l-au prins niciodată pe ticălos. Jocelyn nu l-a putut identifica pentru că nu l-a văzut bine. A venit din spate cu un cuțit și a legat-o la ochi.

capitolul 10

– Nu știu cum vă simțiți voi, dar mie mi-e al dracului de frică, spuse Victoria Mathis. Strânse mai tare piciorul înalt al paharului de Martini. Mai întâi Jocelyn care se izolează o lună întreagă, iar acum Louise care e moartă. Vă spun eu, ceva a mers foarte, foarte prost.

Ea era cea care le trimisese după-amiază târziu un mesaj celorlalte, convocându-le la o întâlnire neprogramată a membrilor clubului. În mod normal, ar fi fost prezente toate cele cinci membre. Dar cu Louise moartă și cu Jocelyn în Caraibe, erau prezente doar trei dintre ele. Iar dintre cele trei, ea și Emily Kelly păreau să fi fost singurele cu adevărat speriate. Era evident că Madison Benson credea că reacționau exagerat.

Poate că specializarea ei în marketing o făcea să fie agitată. Era foarte bună la detectarea tendințelor din sfera închisă care era lumea modei. Mai știa și cât de repede o putea lua la vale un curent în modă. Pentru a avea succes se biza pe intuiția ei, și chiar acum o avertiza că nu puteau pretinde cu nici un chip că moartea lui Louise și dispariția lui Jocelyn nu constituiau o tendință îngrijorătoare. Toate știau că își asumaseră niște riscuri.

Madison Benson, care stătea de cealaltă parte a mesei, îi aruncă o privire dezaprobată cu o urmă de exasperare în ea.

– Nu există nici un motiv de panică, spuse Madison. Louise a murit în urma unei supradoze. Nu e cel mai zguduitor lucru din lume. Îi cunoaștem toate trecutul.

Victoria bănuia că Madison folosea același ton al vocii ca să calmeze investitorii îngrijorați. Deșteaptă și pricepută, Madison avea tot ce-i trebuia – o înfățișare încântătoare, minte pentru cifre, ochi pentru oportunități financiare și o personalitate provocatoare și charismatică. Afacerea ei era totuși mică în comparație cu marile fonduri de investiții, dar avea un portofoliu din ce în ce mai consistent de clienți mulțumiți.

Victoria era aproape sigură că unii dintre acei clienți – bărbați sau femei –

nutreau fantezii sexuale în legătură cu Madison, care s-ar fi putut dovedi o dominatoare de excepție. Dar atât cât o cunoșteau membrele clubului, nu era deosebit de interesată de sex. Jocelyn sugerase cu mai multe ocazii că Madison era încă în căutarea adevăratului ei partener – un bărbat sau o femeie pe care să-l considere egalul ei.

– Louise s-a ținut ani la rând departe de droguri, spuse Emily Kelly. Sunt sigură că dacă s-ar fi apucat din nou am fi avut vreun indiciu. Dar nu am observat nimic deosebit la ea în ultima vreme.

Victoria aproape că se înecă cu martiniul.

– Ce vorbești? Tu ești specialistă în resurse umane. Tu ești cea cu diplomă în psihologie. Se presupune că ești expertă la evaluarea oamenilor. Dintre noi toate, tu ar fi trebuit să fii cea care să observe că Louise nu era ea însăși în ultima vreme. Cea mai mare parte din luna trecută a fost neobișnuit de tăcută și retrasă, aproape secretoasă. Credeam că a căzut în depresie.

– Poate că așa a fost, spuse Emily cu jumătate de gură.

Victoria credea că, dintre toate, Emily era cea care nu era potrivită pentru club. Era sigură că Emily era conștientă de acest lucru. Devenise evident că îi lipsea curajul pentru genul de riscuri pe care și le asumau.

Madison fusese cea care pledase să fie admisă ca membru al grupului, și adevărul era că Emily își adusese contribuția cu o serie de abilități folositoare. Avea talent la descoperit informații în general și – cu excepția problemei cu Louise – era de obicei foarte perspicace când era vorba de anticipat acțiunile țintelor lor. Dar îi lipsea sentimentul de încredere și de asumare a riscului care le caracteriza pe celelalte.

După câte știau, în viața lui Emily nu exista nimeni special – bărbat sau femeie. Amintea rareori de familia ei.

Emily nu era tocmai o introvertită, dar nici extrovertită. Era de aceeași vârstă cu ele, dar părea mai bătrână. Cu puțin machiaj, câteva șuvițe blonde în păr, ceva haine la modă și o mare doză de încredere în ea, ar fi putut fi atrăgătoare. Nici ochelarii demodați n-o ajutau deloc. Una peste alta, părea că se străduiește să nu atragă atenția asupra ei.

– Pur și simplu am presupus că Louise se vedea cu cineva, spuse ea. Părea că se scuză. Am crezut că era mai tăcută decât de obicei pentru că nu era pregătită să discute cu noi despre relație, asta e tot.

– De ce ar fi păstrat sub tăcere faptul că avea o nouă relație? Întrebă Victoria.

– Știm că Louise era... complicată, spuse Emily. Dat fiind trecutul ei, probabil că s-ar fi simțit stânjenită să se implice emoțional într-o relație nouă.

Ochii lui Madison se îngustară.

– Se pare că motivul pentru care părea mai retrasă și chiar secreteasă era faptul că persoana care apăruse în viața ei era furnizorul de droguri și nu iubitul ei. Probabil că știa că am fi făcut o criză dacă am fi crezut că se droghează din nou. Genul ăsta de comportament ne-ar fi expus pe toate riscului. Toată lumea știe că nu te poți încrede într-un drogat.

Victoria se rezemă de spătarul canapelei din separeu și o privi pe Emily.

– Tu ești experta în oameni. Ai vreo idee în privința lui Jocelyn? De ce crezi că s-a hotărât subit să dispară?

Madison se încruntă.

– Nu spune asta. N-a dispărut. S-a dus într-un loc izolat. Încetează să mai faci să pară totul atât de misterios. Nu e nimic ciudat în asta.

Emily îi aruncă o privire.

– Nu sunt sigură. Victoria are dreptate. Pare un pic ciudat că Jocelyn s-a îndreptat deodată spre o mănăstire dintr-o insulă aproape necunoscută din Caraibe pentru o lună. Că doar nu e foarte credincioasă.

– Asta n-are nimic de-a face cu religia, spuse Madison. O grămadă de oameni se duc astăzi în locuri izolate, total lipsite de orice mijloc de comunicare. Încearcă să se decupleze pentru o vreme. Este ca și când ai face yoga sau ai medita. Jocelyn se plângea că este mult prea stresată. Spunea că fundația chiar făcea presiuni asupra ei să aducă donatori mai importanți.

– Problema e că Jocelyn este calculată, spuse Emily. Sigur, își asumă riscuri, dar

nu este impulsivă. Analizează lucrurile. Ideea de a merge într-un loc izolat pare destul de ciudată. N-a amintit niciodată de acest lucru înainte de a ne spune că și-a rezervat bilet de avion.

Madison se încruntă gânditoare, și sprâncenele ei delicate se împreună.

– Poate că a analizat ideea izolării pentru o vreme, dar nu s-a obosit să ne spună și nouă.

– Poate, admise Emily.

Dar nu părea convinsă, își spuse Victoria. Din contră, Emily părea mai agitată ca oricând. Și acum, Madison începea în sfârșit să pară și ea îngrijorată.

În jurul mesei domni o scurtă perioadă de liniște. Victoria mai sorbi din martini și puse încet paharul jos.

– La început a părut un joc, spuse ea. Ca un joc video în viața reală.

Emily clătină din cap.

– N-a fost niciodată un joc. Toate am știut că ne asumam un risc. A existat întotdeauna posibilitatea să-și dea seama cineva ce făceam.

– Dar am fost foarte atente, insistă Madison.

Victoria o privi.

– Poate nu destul de atente.

capitolul 11

Max clătea vasele pe care le folosisese la sandviciurile cu ton și se gândea să mai bea o bere când sună soneria de la intrare. Aruncă o privire către ceas. Era încă devreme.

Se șterse pe mâini cu prosopul de bucătărie și merse să deschidă ușa. Anson Salinas era în prag. Arăta ca un om al legii intransigent, ceea ce și fusese cea mai mare parte din viață. Părul lui devenise cenușiu-închis, iar trupul zvelt și dur se înmuiase puțin de-a lungul anilor, dar ochii negri erau încă ochi de polițist. Fața dură, cu pomeți înalți și maxilar sever era la fel de impunătoare ca întotdeauna.

Trebuia să-l cunoști pe Anson de ceva vreme ca să înțelegi că aparențele nu înșelau. Bărbatul era la fel de dur pe cât arăta.

Și era și un singuratic.

„Înseamnă că suntem doi“, își spuse Max.

– Hai înăuntru, Anson, spuse. O bere?

– N-aș spune nu.

Max se îndreptă spre bucătărie. Anson închise ușa și îl urmă. Se așeză pe unul din vechile scaune de la masa din bucătărie.

– Ei? întrebă el. Ai preluat cazul Flint?

– L-am preluat. Max aduse două beri pe masă și se așeză în fața lui Anson. A început simplu, dar a devenit repede interesant.

– Da? Cum așa?

Max îi făcu o scurtă relatare.

Anson bău niște bere în timp ce analiza detaliile.

– Complicat, spuse el.

– În acest moment, da. Dar mai devreme sau mai târziu voi descoperi evenimentul care a declanșat totul. Iar atunci toate lucrurile se vor așeza la locul lor.

Anson râse amuzat.

– Tu și teoriile tale. Tipul ăsta de raționament ar fi putut funcționa bine atunci când lucrezi cu chestiile alea ciudate de psihologie a crimei, dar aici în lumea reală o să afli destul de repede că nu ai timp întotdeauna să descoperi elementul declanșator. Cel mai des trebuie să acționezi pe baza informației pe care ai primit-o.

– Știu. Nu ignor datele de pe teren, crede-mă.

Ochii lui Anson sclipiră.

– Ea cum e?

– Louise Flint?

– Nu femeia moartă. Vorbesc de cea care a apărut la locul crimei.

– Charlotte Sawyer.

– Mda. Charlotte Sawyer.

– E... interesantă.

Anson aprobă din cap.

– Drăguță.

– Am spus interesantă.

– Nu vreau să-ți spun cum să-ți faci treaba, dar știi ce se spune despre prima persoană care apare la locul crimei.

– N-a fost ea prima persoană. Practic menajera lui Louise Flint a fost prima la locul crimei.

– Totuși, din ceea ce am auzit, această Charlotte Sawyer a apărut cu un set complet de chei. Asta ridică întrebări.

– Da, așa este, spuse Max. Dar și eu caut răspunsuri, crede-mă.

– Te cred. Dar știi cum sunt eu. Îmi plac discuțiile profesionale.

– Știu. Trebuie să-ți găsești de lucru. Dacă n-o faci o să înnebunești. Și probabil că o să mă înnebunești și pe mine.

– Ai vreo propunere? E o chestie care se cheamă discriminare pe bază de vârstă. Sunt prea bătrân să mai lucrez în poliție. Și sunt al dracului de sigur că nu am de gând să lucrez nopțile ca paznic cu salariul minim în vreo clădire de birouri.

– Am mai discutat despre asta. Ar trebui să-ți cauți de lucru ca voluntar.

Anson ridică din umeri și mai bău niște bere.

– Mă mai gândesc la asta.

– Bine. Max se rezemă de spătarul scaunului. Eram gata să mă uit la meci, spuse el mințind cu nerușinare. Vrei să te uiți și tu?

– Sigur. Nu că aş avea altceva mai bun de făcut.

Meciul se termină pe la zece și jumătate. Anson se ridică de pe canapea.

– Asta a fost, spuse. Frumos meci. Cred că trebuie să mă duc acasă. Probabil că vrei și tu să dormi în noaptea asta. Se pare că mâine te așteaptă multe lucruri interesante de făcut. Să-mi spui și mie ce-ai aflat despre femeia aia dispărută.

– Jocelyn Pruett, spuse Max. O să-ți spun.

Se ridică și el și îl urmă pe Anson la ușă.

Acesta se opri afară pe veranda din față și se uită la ploaia care curgea prin acoperiș.

– Curge prin acoperișul verandei, spuse.

– Știu. O să mă ocup de el. Am alte priorități la interior care trebuie reparate mai întâi. Mai precis instalațiile. Că tot veni vorba, ești de acord să-l supraveghezi mâine pe instalator?

– Lasă pe mine, spuse Anson.

– Promite-mi că n-o să-i spui cum să-și facă meseria.

– Sigur că nu. Dar o să fiu cu ochii pe el.

Anson coborî rapid treptele din față și merse iute prin burnița ușoară. Când ajunsese la ușa lui din față, se opri, ridică mâna într-un salut relaxat și apoi dispăru în casă.

Max închise ușa și se întoarse în bucătărie. Se gândi la ziua în care Anson Salinas dăduse, absolut la propriu, buzna în viața lui.

Era un băiețel de zece ani îngrozit, și nu era singurul. Cu el erau alți șapte copii. Fuseseră închiși cu toții peste noapte în hambar. Quinton Zane îi înțuia întotdeauna peste noapte.

Zane spunea că era pentru propria lor siguranță. Spunea că făcea asta pentru a-i ajuta să-și depășească teama. Spunea că o făcea ca să-i întărească.

Dar lor le era cu adevărat teamă de Quinton Zane. În lumea lor, el era adevăratul monstru; tânărul, charismaticul și înfricoșătorul conducător al sectei.

În noaptea care i-a distrus lui Max copilăria pentru totdeauna, Zane le-a spus adeptilor săi că avusese o viziune care îi arătase că va dispărea în curând. Și așa făcuse –, dar nu înainte de a declanșa o serie de explozii care incendiaseră clădirile din colonie, inclusiv hambarul unde dormeau copiii.

Max și ceilalți se treziseră închiși într-o clădire aflată în flăcări. Dar atunci, în timp ce se înghesuiau unii în alții în mijlocul hambarului, împietriți de spaimă, conștienți că urmau să ardă de vii, apăruse un erou salvator.

Anson Salinas, șeful poliției orașului din apropiere, își folosisese mașina ca să spargă ușa veche a hambarului și să pătrundă înăuntru. Sărise de la volan, îi strânsese pe toți cei opt copii, îi înghesuisese în SUV-ul lui și se năpustise afară din hambarul în flăcări. Câteva clipe mai târziu toată clădirea se prăbușise.

În acea noapte muriseră mai mulți dintre membrii adulți ai sectei. Printre ei fusese și mama lui Max.

În cele din urmă cei de la asistența socială reușiseră să dea de urma rudelor a cinci dintre cei opt copii. Dar trei băieți – Max, Cabot Sutter și Jack Lancaster – fuseseră declarați oficial orfani.

În noaptea incendiului se duseseră acasă la Anson Salinas pentru că nu aveau unde să se ducă în altă parte. Și până la urmă, rămăseseră acolo.

Când devenise clar că toți urmau să ajungă în grija serviciilor sociale, Anson trăsese niște sfori, forțase câteva mâini și completase documentele care îl făceau oficial părinte adoptiv.

Max porni din nou computerul și mai aruncă o privire pe informațiile pe care le adunase despre cele două victime omorâte și cele trei femei care fuseseră violate. Pentru ce le considerase Louise Flint atât de importante încât ascunsese dosarele într-o valiză dintr-o boxă?

Acum mai exista o legătură cu o altă victimă a unui viol – Jocelyn Pruett.

Întotdeauna exista un tipar. Iar el era dator să-l descopere.

După o vreme închise fișierul Louise Flint și îl deschise pe cel pe care îl verifica întotdeauna înainte de a se culca – cel care purta numele lui Quinton Zane.

Știa că fiecare frate adoptiv al său păstra un fișier deschis cu numele lui Zane. Rareori discutau conținutul dosarelor cu cineva din afara familiei. În trecut, alți oameni, inclusiv fosta lui soție, îi catalogaseră pe cei trei drept obsedați și îi acuzaseră că erau paranoici. Uneori și Max își închipuia că probabil criticii lor aveau dreptate.

El și frații săi adoptivi plătiseră fiecare un preț pentru urmărirea fantomei lui Quinton Zane. În cazul lui, obsesia aproape că îl omorâse în ultimul său caz de la agenție. Îi distrusese cariera, iar mariajul i se prăbușise spectaculos – daune colaterale. Știa prea bine că din punctul de vedere al foștilor lui colegi și al fostei soții, nu mai era doar un obsedat, ci un om terminat. Erau convinși că prezenta un risc ridicat de a vedea tipare acolo unde nu exista nimic.

Nimeni dintre cei de la agenție nu voia să lucreze cu un individ obsedat și

paranoic. Nici o femeie inteligentă nu-și dorea să fie măritată cu unul de acest gen.

De-a lungul anilor ajunseseră la el, la Cabot și la Jack zvonuri întâmplătoare, informații spuse cu jumătate de gură și ponturi care arătau că Zane era încă în viață. Dar nu reușiseră să stabilească nimic serios. Nu găsiseră niciodată suficiente probe care să dezvăluie un tipar de operare.

Închise fișierul și își verifică e-mailul înainte de a închide calculatorul. Căsuța poștală era goală cu excepția unui e-mail care venise cu o lună în urmă. Încă nu se putea hotărî dacă trebuia să-l arhiveze sau să-l arunce la coș, așa că îl lăsă pur și simplu în căsuța poștală.

Mesajul consta numai în două fraze și o semnătură.

Vă înștiințez pe această cale să nu mă mai contactați. Dacă nu veți ține seama de această cerere, mă voi adresa avocatului meu să facă demersurile legale împotriva dumneavoastră.

Era semnat Davis Decatur.

Tatăl lui natural.

capitolul 12

Pe Charlotte o trezi soneria telefonului. Timp de câteva clipe realitatea luminii cenușii a zorilor se amestecă cu frânturi dintr-un vis în care străbătea o serie de încăperi goale și pline de ceață în căutarea lui Jocelyn.

Telefonul sună din nou.

Jocelyn. Poate că în sfârșit telefona să spună că totul era în regulă.

Dădu așternuturile la o parte, își coborî picioarele peste marginea patului și apucă telefonul. Pe ecran scria Cutler. Timp de o fracțiune de secundă nu-l recunoscuse. Apoi își aminti că Max îi dăduse cartea lui de vizită, iar ea introdusese numele și numărul în lista de contacte.

– E puțin cam devreme, îi spuse.

– Avem o altă problemă, spuse Max.

I se păru că vocea lui suna ca și când ar fi fost treaz de ceva timp. Strânse mai tare telefonul în mână.

– Care? întrebă ea.

– Jocelyn Pruett nu este la mănăstirea St. Adela.

Ceva îngheță înăuntrul ei. Se ridică repede în picioare.

– Cum naiba a fost posibil să afli acest lucru? întrebă. La mănăstire nu e nici un telefon. Jocelyn mi-a spus că telefonul ei va fi închis tot timpul pentru că acolo n-o să fie acoperire și nici Wi-Fi.

– Ești sigură de asta?

– Da. Uite, aseară i-am trimis un mesaj lui Jocelyn în caz că poate ar fi găsit un mijloc de a-și verifica mesageria. I-am spus că am niște vești proaste despre

Louise. Nu mi-a răspuns.

– Cum și-a rezervat Jocelyn sejurul? Întrebă Max.

– Printr-o agenție de voiaj specializată în diferite tipuri de excursii în locuri exotice sau complet izolate. Fac rezervări pentru vacanțe în toată lumea specializate pe activități de yoga și meditație – lucruri de genul ăsta.

– Tocmai am încheiat convorbirea telefonică cu șeful poliției din St. Adela. A fost foarte amabil. I-am spus că avem o urgență și că trebuie să luăm legătura cu Jocelyn Pruett imediat. L-a trimis pe unul din polițiștii lui la mănăstire.

Charlotte închise ochii.

– Sunt o idioată. Nici măcar nu m-am gândit vreodată să iau legătura cu poliția locală.

– Nu ești idioată. Până la urmă ți-ar fi venit ideea. Ieri încă îți băteai capul cu moartea lui Louise Flint.

Charlotte deschise ochii.

– Îți mulțumesc că îmi găsești scuze. Ești sigur că Jocelyn nu este pe insulă?

– Atât de sigur pe cât pot fi fără să mă urc într-un avion spre St. Adela.

Charlotte se lăsă să cadă la loc pe marginea patului.

– Oh, Doamne.

– Călugărița de serviciu l-a informat pe polițist că da, Jocelyn Pruett a rezervat un sejur de o lună de izolare și că da, a sosit și s-a cazat conform rezervării.

– Ce?

– Dar a plecat în ziua următoare.

– Prostii!

– E clar că n-a suportat stilul de viață de acolo.

– Nu mai spune. Charlotte se mai învioră. Poate că s-a dus să stea la un hotel de pe plajă.

– Călugărița nu știa unde a plecat Jocelyn, știa doar că a plecat. Și înainte de a întreba, nu, Pruett nu stă la nici unul dintre hotelurile locale. Șeful poliției a verificat și această posibilitate.

Charlotte respiră adânc, îngăduindu-și să priceapă implicațiile acestui fapt.

– Jocelyn n-a avut niciodată de gând să stea la mănăstire, spuse ea. A avut tot timpul intenția de a dispărea.

– Așa se pare, fu Max de acord. În mod evident a planificat să nu fie văzută pentru cel puțin o lună, dar se pare că nu a vrut ca tu sau altcineva să vă faceți griji pentru ea.

Charlotte fu tentată să-i interpreteze tonul concis și impersonal al vocii drept un semn de lipsă de suflet, dar ceva îi spuse că pentru Max nu era decât o dovadă de profesionalism, ca de obicei. Își câștiga existența din găsirea unor răspunsuri. În ceea ce îl privea, pur și simplu o pune la curent în cel mai eficient mod cu putință, astfel încât să-și poată continua treaba.

– Și-a cumpărat bilet pentru St. Adela, ba chiar s-a și cazat la mănăstire astfel încât oricine ar fi încercat s-o caute online ar fi fost mulțumit să afle că se dusesse pe insulă, spuse el. Majoritatea oamenilor ar fi presupus că este acolo unde trebuia să se afle.

Charlotte strânse telefonul foarte tare.

– Vrei să spui majoritatea oamenilor ca mine. Dar tu ai împins lucrurile cu un pas înainte. Ai verificat la poliția locală. Eu de ce nu m-am gândit la asta?

– Nu ai sunat la poliția din St. Adela pentru că până ieri nu exista nici un motiv să crezi că sora ta vitregă nu era acolo unde spusese că o să fie, zise Max.

Deci acum îi citea și gândurile.

– Dar tu ai presupus automat că Jocelyn probabil nu era acolo unde trebuia să fie, nu-i așa? îl întreabă.

– Nu am presupus nimic. Îmi place doar să verific detaliile atunci când pot.

– Deci sora mea vitregă chiar a dispărut.

– Așa se pare. Dacă vrea să ia legătura cu tine fără să-și folosească telefonul, există mijloace. Computerele din bibliotecile publice. Dar nu a făcut acest lucru. Max făcu o pauză deliberată. Corect?

Înțelegerea faptului că nu avea încredere deplină în ea o izbi ca un mic șoc electric. Apoi se înfurie.

– Nu, Jocelyn nu a luat legătura cu mine, se răsti ea. Se opri. Crezi că știe că Louise Flint e moartă?

– Dacă a dispărut pentru că îi era teamă, e logic că urmărește ce se întâmplă aici, în Seattle. Da, cred că putem spune că știe de moartea lui Louise. Dacă Jocelyn bănuiește sau nu că prietena ei a fost ucisă, asta nu mai pot spune.

– Crede-mă, Jocelyn va presupune că Louise a fost ucisă. Cu siguranță nu va crede că cea mai bună prietenă a ei a luat o supradoză. Charlotte țâșni din nou în picioare, cu mâna încleștată pe telefon. Oh, Doamne, crezi că Jocelyn e...

Nu se putu aduna să rostească cuvântul, dar în mod evident Max nu avea nici o problemă cu adevărurile dure.

– Este posibil să fie moartă, spuse el. Dar eu cred că este improbabil. Cadavrele au un fel al lor de a ieși la iveală.

Ea tresări și apoi își spuse că acesta era probabil felul lui Max de a încerca să pară liniștitor.

– Adică așa cum a apărut cadavrul lui Louise, vrei să spui?

– Da. Max făcu o scurtă pauză. În acest moment se pare că Jocelyn s-a dus să se ascundă. Faptul că încă nu am fost în stare s-o găesc este o indiciu bun că știe ce face.

– E foarte pricepută la tehnică.

– Asta e evident. Dar ce e cu ceilalți membri ai familiei ei? Mai există cineva pe

care ar fi fost posibil să-l contacteze?

– Nu mai există nimeni, răspunse Charlotte. Tatăl ei a murit cu ani în urmă. Nu are frați sau surori. Tatăl ei s-a însurat cu mama mea când eu și Jocelyn aveam puțin peste treisprezece ani. Întrebarea e, de cine se ascunde?

– Poate de cel care a ucis-o pe Louise Flint, spuse Max.

– Mi-era teamă că asta o să spui.

Charlotte privi absentă afară pe fereastră.

– Mai ești acolo? Întrebă Max după un timp.

Ea înghiți în sec.

– Da. Da, sunt aici. Numai că mi-e greu să înțeleg toate astea. Dacă tu ai dreptate, asta înseamnă că Jocelyn păstra niște secrete colosale față de mine.

– Da.

– Încerca să mă protejeze.

– Așa crezi?

– Așa a fost întotdeauna. Aproape de la început.

– Nu vreau să fiu eu cel care să-ți strice imaginea despre sora ta vitregă, spuse Max, dar poate că există alte motive pentru care a avut secrete față de tine. Poate că se proteja pe ea.

– Nu, spuse Charlotte. Dacă are secrete față de mine, asta este pentru că nu vrea să mă târască și pe mine în ceea ce se întâmplă.

– O să descopăr ce s-a întâmplat cu sora ta, prinse Max. Cu asta mă ocup.

– Ei bine, n-o s-o faci de unul singur, ai uitat? Sunt și eu părtașă la asta.

– Ai vreo idee de unde vrei să începi? o întrebă.

Nu părea sarcastic sau arogant. Părea curios și interesat; ca și când ar fi fost

deosebit de atent.

– În timpul nopții mi-am amintit brusc de acel bilet pe care Louise l-a pus în plic împreună cu cheile pe care i le-a trimis prin poștă lui Jocelyn.

– Ce e cu el?

– Louise spunea că documentele ei tipărite de pe computer erau în boxă și nu online.

– Ceea ce înseamnă că și sora ta vitregă are un exemplar pe hârtie, trase Max concluzia. Nu asta ai vrut să spui?

– Exact.

Max rămase tăcut timp de câteva secunde.

– Ai vreo idee unde ar fi putut să le ascundă?

– Jocelyn își ține cea mai mare parte a dosarelor și fișierelor online. Dar mai ține și o chestie foarte demodată pentru a-și păstra documentele – o cutie de valori.

Max rămase tăcut la celălalt capăt al firului pentru scurt timp.

– Avem nevoie de o cheie, spuse el într-un târziu.

– Am una, replică Charlotte. Eu eram singura persoană în care avea deplină încredere. Își dădu seama șocată de spaimă că folosisese timpul trecut. Vreau să spun, eu sunt singura în care are încredere. Sigur, e clar că nu-mi spune tot, dar are încredere în mine.

– Înțeleg, spuse Max. O s-o găsim.

Fu surprinsă de curentul ciudat de compasiune din tonul misterios al vocii lui. Făcea ca afirmația să sune asemenea unui jurământ. Dar mai remarcă și că nu fusese mai mult de atât. Nu-i oferise speranțe că Jocelyn trăia. Îi promisese doar că o să o găsească.

Decise că Max Cutler nu era genul care să facă o promisiune pe care nu era sigur că poate să și-o țină. Pe de altă parte, ceva îi spunea că dacă el îți făcea o promi-

siune, te puteai bizui că o să meargă și în iad ca să și-o îndeplinească.

Apoi își aminti din nou cum se mai înșelase și înainte în privința bărbaților. Brian Conroy era dovada cea mai la îndemână.

– O să-i telefonez șefei mele ca să-i spun că o să ajung mai târziu la serviciu, spuse ea.

capitolul 13

Charlotte goli conținutul sacoșei de cumpărături pe barul care îi servea drept masă și care despărțea bucătăria de livingul apartamentului. Studie împreună cu Max obiectele – o hartă rutieră a statului Washington, trei plicuri A4 înscrise cu inițiale și un plic mai mare care părea burdușit cu hârtii și documente.

Conținutul cutiei de valori a lui Jocelyn.

Nici unul din ei nu dorise să caute prin cutie în subsolurile băncii, așa încât goliseră obiectele din ea într-o sacoșă de cumpărături. Charlotte ținuse strâns punga cu amândouă mâinile în cursul scurtei călătorii cu mașina prin oraș către apartamentul ei. Se simțise de parcă ar fi ținut un sac cu șerpi – temătoare să-l deschidă, dar în același timp conștientă că nu-l putea arunca.

Max se sprijini cu palmele pe masă și studie materialele împrăștiate pe suprafața ei.

– Altă hartă rutieră a statului Washington, spuse el. Hai să începem cu asta.

Despături harta. Charlotte privi cercurile roșii și galbene.

– Aceleași orașe, spuse. Inclusiv cele două orașe în care s-a presupus că cele două femei au luat supradoze.

Max luă plicurile și le deschise.

– Aceleași date pe care le-am găsit în plicurile din valiza lui Louise, spuse el. Copii ale ferparelor și ale rapoartelor violurilor. Și câteva note de mână care arată că în toate cele cinci cazuri au fost implicate și droguri.

Charlotte studie notele.

– Astea au fost scrise de Jocelyn, nu de Louise.

– Deci păstrau duplicate după dosare, exact așa cum scria Louise.

Charlotte își ridică privirea.

– Este evident că o parte din căutări au fost făcute online, dar atunci când trebuiau să creeze un fișier care includea și însemnările lor, păstrau totul pe hârtie. De ce?

– În epoca modernă, singurul mod de a ascunde ceva este cel clasic – să păstrezi informațiile doar pe hârtie. Cele trei violuri s-au petrecut anul trecut în decurs de câteva luni. Cele două morți legate de droguri sunt mai recente. Una s-a petrecut la mijlocul lui august. Cealaltă la sfârșitul lui septembrie.

El luă plicul mare și lăsa să se împrăștie pe masă conținutul lui. O serie de tăieturi din ziare, documente și însemnări căzură grămadă pe masă.

Charlotte alege și ridică una din tăieturi. Pentru o fracțiune de secunde nu conștientiză semnificația titlului. Când o făcu, se prăbuși pe cel mai apropiat scaun.

– Știam că Jocelyn păstrase documentele importante, dar nu mi-am dat seama că păstra atât de multe.

Îi dădu tăietura din ziar lui Max. Acesta o citi rapid, încruntându-se concentrat.

– O studentă de la colegiul local reclamă un atac asupra ei, citi el. Atacatorul neidentificat scapă. Puse tăietura deoparte și luă unul dintre documente. Este o copie a unui raport al poliției despre violul asupra surorii tale vitrege. Spune că ea n-a putut oferi o descriere pentru că atacatorul a legat-o la ochi și i-a pus cuțitul la gât.

– Da. Charlotte luă un alt teanc de pagini. Este o listă cu nume. Probabil că sunt vreo două-trei sute.

Max îi luă paginile.

– Toate sunt nume de bărbați. Câteva au fost tăiate. Altele par să fi fost adăugate pe listă în diverse momente.

– Cred că este probabil lista lui Jocelyn cu toți posibili suspecti, spuse Charlotte. Mă întreb cum a făcut-o.

– Violul s-a petrecut în campusul Colegiului Loring. Poate că a folosit anuarele colegiului pentru a întocmi lista suspectilor.

– Da, bineînțeles. Nu m-am gândit niciodată la asta. A fost convinsă de la început că atacatorul ei era un student. E un colegiu mic, iar la acea vreme era și mai mic. Charlotte privi conținutul plicului. În toți anii ăștia am crezut că Jocelyn a trecut peste asta. Iar ea ne-a lăsat să credem acest lucru.

Ochii lui Max se îngustară o idee.

– Ne-a lăsat?

– Pe noi, cei din familia noastră. Pe mine. Ne-a lăsat să credem că a dat totul uitării pentru că știa că eram îngrijorați de modul în care atacul a afectat-o emoțional. Dar în tot timpul ăsta, ea a păstrat în cutia ei de valori tăieturile acelea oribile din ziar și lista cu nume. Nu că toate acele lucruri i-ar fi făcut vreodată un bine.

– De ce spui asta?

Ea își ridică privirea spre el, străduindu-se să-și stăpânească lacrimile.

– De că nemernicii ăia de la poliția din Loring au pierdut cutia cu probe, de aia. Nici măcar nu știm când a dispărut din depozitul lor. Nimeni nu și-a asumat responsabilitatea. Dar când a dispărut, a dispărut și orice speranță de identificare a atacatorului.

– Înțeleg.

Max se așeză și cercetă obiectele împrăștiate pe masă. Luă din grămadă vreo două pagini scoase la imprimantă.

– În mod evident încerca să adune rapoarte ale unor violuri petrecute în condiții asemănătoare, spuse. Cel puțin la început. Astea două sunt datate în același an. Ambele victime au spus că atacatorul le-a acoperit ochii cu un sac și le-a amenințat cu un cuțit.

– Jocelyn a urmărit obsesiv știrile despre acele două delikte. Acelea s-au întâmplat în alte campusuri, nu la Loring, așa că nu a fost ușor să capete informații.

– E posibil să fi fost opera unui imitator.

– Jocelyn nu credea asta. Le-a găsit pe cele două victime și a vorbit cu ele. S-a întors convinsă că agresorul era același bărbat care o atacase și pe ea. A spus că avea de gând să încerce să găsească un tipar după care opera. Dar după aceea nu s-au mai relatat alte incidente.

– De obicei, oamenii de soiul ăla nu-și schimbă modul de operare, spuse Max. Dar uneori își mai schimbă metodele sau încearcă să le facă mai eficiente.

Charlotte fu străbătută de un mic șoc de anxietate. Vocea lui Max suna tulburător de calm, ca și când cazul lui Jocelyn nu ar fi fost altceva decât un puzzle interesant.

Dar când îl privi mai atentă își dădu seama că emana o aură de forță stăpânită.

– Jocelyn se întreba uneori dacă atacatorul ei nu părăsise statul, îi spuse. Sau poate fusese arestat pentru delikte de care ea nu aflase.

– Există ambele posibilități. Max frunzări prin alte câteva pagini imprimate și tăieturi din ziare. Problema pe care trebuie să ne-o punem este ce are de-a face povestea ei cu acele două femei moarte, cu cele trei victime ale violului și cu moartea lui Louise Flint?

– Poate că nu există nici o legătură între ele, spuse Charlotte.

– Nu cred. Există și coincidențe, dar rareori arată așa. Luă raportul poliției din cazul lui Jocelyn. S-ar putea să mai avem un punct de plecare în chestia asta.

– Care?

– Nu care, ci cine. Detectivul Egan Briggs de la poliția din Loring. Se pare că el s-a ocupat de anchetă.

– Jocelyn a fost atacată cu peste zece ani în urmă. Briggs părea trecut bine de cincizeci de ani atunci. Probabil că acum este la pensie. Chiar dacă mai e prin zonă, mă îndoiesc că o să ne fie de vreun ajutor. N-a ajuns la nici un rezultat în acest caz. Nimeni n-a fost pus vreodată sub acuzație.

– Dacă Briggs mai trăiește, o să-l găsesc.

Ea aproape că schiță un zâmbet.

– Da, cred că îl vei găsi.

El ridică din umeri.

– Cu asta mă ocup.

– Înțeleg.

– Între timp, o să ne purtăm amândoi ca și când am crede că Jocelyn este izolată la acea mănăstire din St. Adela.

Ea bătut ușor cu un deget pe lista cu nume.

– Pentru că, dacă ea crede că trebuie să dispară, probabil că are un motiv foarte întemeiat.

– Și pentru că o femeie este deja moartă.

capitolul 14

Louise era moartă.

Jocelyn privi fix ecranul computerului, citind și recitind reportajele succinte din ziare.

Victimă declarată moartă la locul faptei... Droguri ilegale și o seringă găsite pe noptiera patului... Suspectată că a luat o supradoză... S-au cerut analize toxicologice... Victima se mai drogase în trecut... Fusesse voluntară la adăpostul local pentru femei...

„A fost ucisă“, își spuse Jocelyn, nici vorbă de supradoză. Ea și Louise avuseseră dreptate. Pe undeva, una din ele făcuse o greșeală teribilă. Ticălosul pe urmele căruia erau fusese prevenit.

Acesta avusese întotdeauna un mare avantaj, gândi ea. Îi cunoscuse tot timpul identitatea. Dar ea nu o cunoscuse niciodată pe a lui.

Și totuși de ce o omorâse pe Louise?

„Pentru că nu m-a găsit pe mine?“

Povara teribilă a vinovăției îi tăie respirația. Ea era de vină pentru moartea lui Louise.

Se strădui să respire, în ciuda presiunii teribile. Când mintea i se mai limpezi puțin, încercă să urmărească logica concluziei la care ajunsese. Ea și Louise știuseră că monstrul devenise mai activ. Dacă aveau dreptate, își ucisese ultimele două victime. Dar ce îl făcuse să-și dea seama că cineva era pe urmele lui? Fuseseră extrem de atente.

Atât de atente, și totuși Louise era moartă acum.

Dacă o ucisese pe Louise, nu exista nici un motiv să creadă că se va opri aici. Trebuia să presupună că ucigașul cunoștea adevăratul scop al clubului de investiții. Dacă era așa, probabil că va ajunge la concluzia că trebuia să scape de toate.

Trebuia să le prevină pe celelalte. Dar avea atât de puține să le spună. Nici un nume. Nici o dovadă palpabilă, doar convingerea că ar putea fi țintele unui violator în serie transformat în ucigaș.

Era un zumzet enervant de la activitatea din jurul ei, împiedicând-o să se concentreze. Era după-amiază târziu, și biblioteca era aglomerată. Din sectorul copiilor venea cel mai mare zgomot. Acolo se desfășura ora pentru povești. Bibliotecarul care se ocupa de asta încuraja audiența să participe, iar copiii cooperau cu entuziasm. Pe deasupra, în sala video se afla un grup de adolescenți gălăgioși, iar la biroul de la recepție era un du-te vino de clienți.

Dar cel mai aglomerat sector era marea încăpere care oferea acces la internet. Fiecare computer era ocupat. Trebuse să-și facă rezervare pentru unul și să-și aștepte rândul.

Din cauza cererii mari, i se îngăduise numai o jumătate de oră. Intenționase să folosească timpul continuând să caute informații despre bărbatul pe care ea și Louise îl urmăreau, dar își permisesese o clipă de răgaz pentru a-și verifica e-mailul de serviciu de la fundație. Așa aflase că Louise murise.

Ucigașul reușise s-o omoare cu ajutorul drogurilor. Chestia asta nu fusese ușoară. Louise ura drogurile. Probabil că fusese forțată, dar conform rapoartelor poliției nu exista nici o urmă de luptă. Dar nici asta nu era logic. Louise s-ar fi împotrivit.

Jocelyn închise computerul și rămase o clipă nemișcată, încercând să gândească. Până în momentul în care aflase că Louise era moartă, își îngăduise să creadă că ele două erau încă stăpâne pe situație. Se asiguraseră una pe cealaltă că nu era posibil ca ticălosul să știe că se apropiau de el.

Dar acum trebuia să accepte faptul că el le vâna pe ele.

Își dorea să fi putut să vorbească cu Charlotte. Charlotte era cea calmă și cu

capul pe umeri. Se credea neinteresantă. Faptul că logodnicul ei o părăsise cu puțin înainte de nuntă cu siguranță nu îi sporise respectul de sine. Dar adevărata ei problemă era că era prea încrezătoare. Avea tendința de a crede că oamenii sunt așa cum par.

Charlotte nu-i mințea niciodată pe ceilalți, astfel încât făcea greșeala clasică a celor de regulă onești – presupunea că ceilalți oameni n-o mințeau nici ei, cel puțin nu în față. În lumea ei, oamenii nu se făceau vinovați de înșelătorie cu premeditare până când nu se dovedea contrariul, lucru care se întâmpla bineînțeles mult prea târziu.

Chiar atunci când Charlotte descoperea că unii oameni nu sunt de încredere, reacția ei tindea să fie de dezamăgire, nu de furie sau cinism. Și ca să pună capac la toate, de obicei se învinuia singură că nu era în stare să observe adevărul în privința defectelor de caracter ale celorlalți.

Când Brian Conroy o anunțase că nu se putea căsători cu ea, ajunsese la concluzia că era vina ei pentru că își permisesese să se lase înșelată crezând că era Domnul Perfecțiune. Nătânga de psihiatră la care se dusesse timp de câteva săptămâni îi întărise această părere.

Fusesse indusă în eroare, dar asta era Charlotte.

Jocelyn închise ochii pentru o clipă și încercă să-și regleze respirația. Problema era că după moartea lui Louise, Charlotte era singura persoană în care avea cu adevărat încredere. Dar nu îndrăznea să ia legătura cu ea de teamă să nu o pună în pericol.

– Hei, cucoană, dacă ai terminat cu computerul, este rândul meu.

Jocelyn își ridică uimită privirea și văzu un adolescent cu aspect șleampăt, adidași, jeanși și un hanorac.

– Al tău e, îi spuse ea.

Se ridică în picioare, își luă rucsacul de pe speteaza scaunului și se dădu la o parte.

– Mulțumesc. Trebuie să mă documentez pentru teme.

„Da, sigur“, își spuse Jocelyn.

Puștii de vârsta lui aveau suficiente mijloace tehnice să stocheze o grămadă de date. Nu aveau nevoie să acapareze computerele dintr-o bibliotecă publică pentru a-și face temele.

Puștiul se așază pe locul lui și porni computerul cu mișcări rapide și experte. Era clar că făcuse acest lucru de multe ori până acum.

Își aruncă rucsacul pe un umăr și se pregăti să se îndrepte spre ușa de la intrare a bibliotecii. Din întâmplare, privi spre ecranul computerului înainte de a se îndepărta.

Puștiul era deja pe un site porno, urmărind cum oameni neobișnuit de dotați făceau sex la greu.

– Interesantă temă ai, spuse Jocelyn.

Puștiul își ridică privirea atât cât să mormăie un răspuns:

– Cară-te, cucoană. Am drepturi conform Primului Amendament.

Deci copilului îi plăcea să se uite la filme porno pe un computer public ca să fie sigur că părinții nu descopereau cum își petrece timpul de studiu. Și ce era cu asta? Și ea tocmai folosisese computerul ca să se documenteze asupra morții unei bune prietene pentru că nu voia ca ucigașul să știe unde se află. Fiecare cu treaba lui. Biblioteca publică era cea care îi făcea pe toți egali.

Se îndreptă spre ușă. Nu era treaba ei să îndrepte purtările tinerei generații. Avea probleme mult mai presante – de pildă să rămână în viață.

Împinse ușile de sticlă și ieși în după-amiaza rece. Alesese drept ascunzătoare orașul Portland din Oregon. Nu îndrăznise să rămână în Seattle. Acolo o cunoșteau prea mulți oameni și, deși orașul se dezvoltase exploziv în ultimii ani, în multe privințe rămăsese încă un oraș mic.

Ar fi dat orice să poată cumpăra un telefon cu cartelă și s-o sune pe Charlotte, dar nu îndrăznea. Charlotte era în siguranță atât timp cât nu era implicată. Pe deasupra, era absolut sigură că Charlotte i-ar fi spus să meargă direct la poliție. Dar asta nu era o alternativă. Nu avea să le ofere polițiștilor nimic concret. Zero.

Dacă învățase ceva în toți anii aceia după ce fusese atacată, era că nu avea nici un rost să te adresezi autorităților dacă nu-l puteai identifica sigur pe ticălos și nu puteai furniza probe indubitabile cu privire la fapta lui. Polițiștii n-o crezuseră când era în anul doi la Colegiul Loring. N-o vor crede nici acum.

Problema era ce urma să facă. Vibra de îngrijorare. Vechea frică pe care se străduise atât de mult să o stăpânească îi frământa măruntaiele. Simți cum o năpădea coșmarul apăsător. Amintirea cuțitului la gât și a sacului de pânză pe cap amenința să o copleșească. Nu putea respira. Își dorea să poată ieși din pielea ei.

Deschise rucsacul cu degete tremurătoare și scoase sticluța cu medicamente de calmare. Înghiți o tabletă pe uscat. Așa cum era de așteptat, îi rămase în gât. Probabil că nu era decât imaginația ei. Înghiți cu noduri o dată și încă o dată. Dar încă o simțea rămasă acolo, în gât.

Într-o stare de panică deplină de-acum, sări în picioare și se năpusti înapoi în bibliotecă. Reuși să ajungă la fâșnitoarea cu apă. Înghiți cu lăcomie până când senzația de sufocare dispăru.

Se întoarse afară, se așeză pe o bancă și așteptă ca medicamentul să-și facă efectul. Din bibliotecă ieșeau și intrau valuri de oameni.

După puțin timp se mai calmă și începu să-și gândească următoarea mișcare. Problema era că nu putea să fie sigură dacă celelalte membre ale clubului erau în pericol. Trebuia să presupună că ticălosul care o ucisese pe Louise era și pe urmele ei. Dar dacă gândea logic, acesta și-ar fi dat seama că nu trebuia să fie îngrijorat în privința lui Madison, Victoria și Emily. Ea și Louise nu le spuseseă niciodată vreuneia dintre ele despre urmărirea ucigașului.

Nu avea însă nici un motiv să presupună că acesta gândea logic. La urma urmei, era un violator și un ucigaș. Asta însemna că era obsedat, violent și poate complet nebun. În cel mai bun caz era un psihopat în toată regula.

Singura întrebare importantă era de ce începuse să acționeze din nou cu câteva luni în urmă. Din câte știa ea, până în acel moment continuase să-și violeze și să-și bage victimele în sperieți, dar nu le ucisese. Probabil că se întâmplase ceva care îi schimbase modul de operare.

În orice caz, aici nu mai era vorba doar de trecutul ei. Avea obligația de a le

avertiza pe celelalte, hotărî ea. La începuturi, îşi făcuseră un plan pentru situaţii neprevăzute, în caz că lucrurile mergeau prost. Fusesse ideea lui Madison. Madison era fondatoarea clubului. Le introdusesse una câte una pe fiecare dintre ele în lumea ei secretă şi interesantă.

După un timp, Jocelyn se ridică în picioare şi se întoarse în bibliotecă. Se așeză din nou la coadă ca să se înscrie sub un nume fals pe lista celor care așteptau să aibă acces la un computer.

Spera ca funcționarul să nu-i repartizeze același cubicul pe care îl folosisese puștiul obsedat de filme porno.

capitolul 15

Petrecerea aniversară era în toi atunci când sosi Max. Rămase în cadrul ușii și o urmări pe Charlotte cum oferea felii de tort și pahare cu puncte roz unei mulțimi de bătrâni.

Petrecăreții păreau să aibă între șaptezeci până spre nouăzeci de ani trecuți. Unul sau doi probabil băteau spre sută. Pe bannerul întins deasupra încăperii scria La mulți ani. Balioanele pluteau prin încăpere, iar de tavan atârnavă spirale multicolore.

O femeie mai în vârstă cu o casă de păr alb numai șuvițe ondulate se deplasă cu cadrul pe roți și se opri exact în fața lui.

– Intrați, i se adresă ea. Veniți la petrecere. Apropos, eu sunt Ethel Deeping.

– Încântat de cunoștință, doamnă Deeping, spuse Max.

– Spune-mi Ethel. Petrecerea este pentru toți cei de aici, de la Rainy Creek Gardens, care au aniversarea luna aceasta. Avem o grămadă de prăjituri și puncte.

– Mulțumesc, spuse el. Dar am trecut doar ca să vorbesc cu domnișoara Sawyer.

– Charlotte? Ethel aruncă o privire spre masa cu prăjituri. E chiar acolo. Ethel ridică glasul. Charlotte. E aici un domn care vrea să te vadă.

La auzul numelui ei, Charlotte își ridică privirea. Lui Max i se păru că zărește în ochii ei o mică scânteiere de bun venit în clipa când l-a remarcat. Dar poate că nu era decât imaginația lui. Sau poate visa el la prea mult.

– Mulțumesc, Ethel, spuse ea. Îi zâmbi lui Max și îi întinse o farfurie de carton cu o felie de tort pe ea. Vrei o bucată?

El își dădu seama că toți ochii din încăpere erau ațintiți asupra lui. Pe fiecare din fețele brăzdate adânc de riduri se putea citi o curiozitate nedisimulată și

speculativă. Era conștient și că unii dintre cei prezenți îl urmăreau cu ceva ce aducea foarte bine a suspiciune.

– Sigur, răspunse el.

Merse la masa cu prăjituri și luă farfuria de carton. Charlotte îi dădu o furculiță de plastic. Luă o înghițitură.

Zumzetul conversației deveni imediat mai intens.

Se apropie puțin mai mult de Charlotte și își coborî vocea.

– Pentru ce se holbează toată lumea la mine?

– Sunt doar curioși în privința ta, îi șopti ea.

– Pentru că sunt un străin?

– Păi, nu tocmai. Mă tem că are legătură mai mult cu mine decât cu tine. Ultimul bărbat care a trecut pe la mine să mă vadă aici la Rainy Creek Gardens a fost logodnicul meu. A venit să-mi spună că nu se mai putea căsători cu mine.

– A făcut-o aici? În public? Cu toți colegii și rezidenții de față?

– Brian mi-a spus că s-a gândit că în felul ăsta o să-mi fie mai ușor.

Max o privi uluit.

– Mai ușor? Pentru tine?

– Știi, în felul ăsta n-aș mai fi fost singură după aceea. Mi-a spus că știa că o să fiu printre prieteni care o să mă consoleze.

– ăsta e un rahat cât casa.

Până când nu rosti cuvintele, nu-și dădu seama că vorbise într-unul din acele ciudate momente de liniște care cad fără veste peste o încăpere. Dar atunci fu prea târziu.

Mulțimea împietri. Deveni brusc centrul atenției unei varietăți de expresii care mergeau de la o dezaprobare serioasă la un interes intens. Era sigur că auzise și

vreo două pufnituri de râs înfundat.

În partea din spate a încăperii, o femeie înaltă cu părul alb și rărit bătu cu bastonul în podea de câteva ori.

– Ce-a spus? întrebă ea cu o voce plină de autoritate.

Max se gândi că era profesoară pensionară sau doctoriță.

– A spus rahat, răspunse Ethel, ridicând vocea ca să fie sigură că cea care întrebuse o aude.

– Pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Charlotte.

– De ce a zis rahat? întrebă femeia cu bastonul.

– Bună întrebare, spuse altcineva.

– Asta e problema ta, îi spuse Charlotte cu jumătate de gură. Tu să o rezolvi.

Urmă un alt moment de liniște subită. Max înghiți o bucată de tort și înfruntă mulțimea.

– Domnișoara Sawyer tocmai mi-a spus că fostul ei logodnic, care era evident un nemernic, a venit aici la Rainy Creek Gardens ca să-i spună că anulează nunta. Mi-a spus că a crezut că el s-a hotărât să arunce bomba tocmai aici, de dragul ei. Crede că ticălosul încerca să fie grijuliu. Nu voia ca ea să fie singură după aflarea veștii. Voia să fie înconjurată de prieteni care să o consoleze. Am spus că povestea asta e un rahat. A făcut-o aici pentru că știa că ea n-o să facă o scenă în fața voastră.

– Al dracului de adevărat, afirmă un bărbat.

– Un rahat, sigur, spuse alt bărbat.

– Da, a făcut-o aici ca să scape cu fața curată, anunță și Ethel. Escrocul era un laș ca nimeni altul. Ți-e mai bine fără el, Charlotte.

Un cor de voci se amestecă, în acord cu concluzia lui Ethel.

Max privi spre Charlotte.

– Au dreptate, spuse. Ți-e mai bine fără el.

Charlotte îi aruncă o privire glacială.

– De ce anume ai venit aici, domnule Cutler?

– Voiam să văd dacă ne putem întâlni după ce ieși de la serviciu. Poate să bem ceva. Am câteva lucruri de discutat cu tine.

Un freamăt de aprobare străbătu încăperea.

Ethel radia.

– Spune da, Charlotte. Țsta pare o partidă mult mai bună decât nemernicul.

– Mulțumesc, spuse Max. Dar se pare că nemernicul nu a ridicat ștacheta foarte sus.

Urmă un alt val de râs.

Charlotte încleștă fălcile.

Max își coborî vocea și se apropie ca să-i șoptească la ureche:

– L-am găsit la Loring pe detectivul care s-a ocupat de cazul surorii tale vitrege. A fost de acord să răspundă la câteva întrebări.

Lui Charlotte i se tăie răsuflarea. Ochii i se măriră de încântare.

– Plec de aici la cinci. Țți convine să ne întâlnim la apartamentul meu la șase? Acolo o să discutăm în liniște.

– Îmi convine, răspunse el.

capitolul 16

Madison așteaptă până când fu sigură că asistentul ei plecase de la birou. Mulțumită că rămăsese singură, scoase telefonul.

Victoria răspunse imediat, dar frica o făcea să fie concisă.

– Ai primit și tu avertizarea? întrebă aceasta.

– Da. Madison se duse la peretele de sticlă. Biroul ei se afla la etajul treizeci și șapte al turnului cu birouri. Avea o panoramă cuprinzătoare a Golfului Elliot și a Parcului Olimpic de dincolo de el. Tocmai am aflat de la Emily. Mi-a spus că a primit același mesaj.

– Cel puțin asta înseamnă că Jocelyn este în viață. S-a ascuns.

– Nu neapărat. Mesajul a fost trimis de la o adresă anonimă de e-mail. Nu se poate ști dacă Jocelyn este cea care l-a trimis.

– Ce tot spui? întrebă Victoria, evident surprinsă. Cine altcineva ar fi putut să-l trimită? Numai noi cinci cunoșteam codul de urgență.

– Exact. Acum Louise este moartă, iar Jocelyn dispărută – sau așa se presupune.

– Unde vrei să ajungi cu asta? întrebă Victoria.

– Mi-a trecut prin cap că Emily ar fi putut trimite codul. E foarte, foarte bună la computere. Probabil că știe cum să procedeze ca mesajul să pară trimis de pe o adresă anonimă de e-mail.

Urmă o pauză scurtă de uimire, înainte ca Victoria să răspundă.

– Dar de ce ar face asta?

– Nu știu sigur, dar pot să mă gândesc la un scenariu posibil, și sincer asta mă sperie de moarte.

– Ce?

– Investiția Keyworth.

– Ce e cu ea?

Dar Victoria părea acum circumspectă.

– Preluarea companiei pare un lucru sigur. Sunt o mulțime de bani în joc.

– Oh, la naiba, Madison. Nu poți vorbi serios.

– La început aveam de împărțit la cinci. Dar cu una din membrele clubului moartă, înseamnă că vom împărți la patru. Iar dacă două membre ale clubului dispar, se împarte la trei. Dacă lucrurile nu se opresc aici? Dacă altă membră a grupului suferă un accident nefericit sau ia o supradoză? Tu sau eu, de exemplu?

– Vrei să spui că Emily vrea să scape în mod deliberat de membrele clubului? Dar tu ești cea care a adus-o în grup.

– La vremea aceea mi s-a părut potrivită. Și avea abilitățile de care aveam nevoie. Cred că la început a văzut totul ca pe un joc. Dar poate că acum consideră că e ocazia vieții ei – o șansă de a face avere din afacerea Keyworth.

– Ești sigură de vreunul din aceste lucruri?

– Nu, recunosc Madison. Dar în lumea mea, prima regulă este să urmărești banii.

– Emily este la fel de speriată ca noi toate. Ai văzut-o.

– Poate că joacă teatru.

– Dacă Emily chiar a ucis-o pe Louise, înseamnă că a avut acces la unele droguri exotice care se vând pe străzi și știa cum să le folosească ca să omoare pe cineva.

– Nu e inginerie spațială, spuse Madison. Emily e voluntară la adăpost. O mulțime de oameni care se perindă prin acel loc se confruntă cu probleme cu drogurile. Nu ar fi fost greu să ia legătura cu un traficant. Tot ce i-ar fi trebuit lui Emily ar fi fost un drog care să o aducă pe Louise în stare de inconștiență. După

ce aceasta și-ar fi pierdut cunoștința, Emily i-ar fi putut injecta drogul mortal.

– Ai analizat toate chestiile astea, nu-i așa?

– Am avut timp să mă gândesc.

– Și ai și tu de gând să fugi?

– Nu e așa ușor, spuse Madison. Trebuie să fii în priză cu afacerea Keyworth. Nu pot să dispar în timp ce aceasta se coace. Sunt prea multe lucruri care pot zădărnici cumpărarea în ultima clipă.

– Nu poți s-o urmărești online? Nu trebuie să fii aici, în Seattle, nu-i așa?

Madison strânse mai tare telefonul în mână. I se strângea stomacul. „Sunt atâția bani în joc.“

– Nu pot să dispar așa cum a făcut Jocelyn, spuse.

– Fă cum crezi. Mi-ar prinde bine partea mea de profit, dar nu am de gând să-mi risc viața pentru asta.

– Nu poți rămâne ascunsă o veșnicie, spuse Madison.

– Nu, dar pot pleca până când descoperim ce se întâmplă. Dacă ai dreptate, atunci toată chestia se va termina după ce are loc cumpărarea. Eu plec diseară.

– Vicky, stai, unde o să te duci?

– La casa mătușii mele, pe coastă, cel puțin pentru moment. Victoria se opri. Că tot veni vorba, de vreme ce urzești teorii ale conspirației, am și eu una pentru tine.

– Care?

– Poate că nu Emily este cea care ar trebui să ne îngrijoreze.

Madison aproape că nu mai respira.

– Crezi că este posibil ca Jocelyn să fie problema?

– Ea este cea care a dispărut prima, spuse Victoria. Și este aproape la fel de bună la computere ca Emily. La revedere, Madison.

Legătura telefonică se întrerupse.

capitolul 17

Charlotte tăie în felii brânza foarte scumpă pe care o luase din piața Pike Place în drum spre casă și își repetă în gând că întâlnirea cu Max nu era una amoroasă.

Urma să vină la ea acasă ca să-i relateze discuția lui cu detectivul de poliție pensionar din Loring.

Categoric nu era o întâlnire amoroasă.

Dar faptul că știa că o să fie în curând în fața ușii ei îi provocă din nou un mic fior de nerăbdare. Era o senzație ciudată. De la dezastrul cu Brian Conroy nu mai invitasese nici un alt bărbat în apartamentul ei.

Jocelyn începuse să-și piardă răbdarea cu ea și o acuzase că se ascundea de lume. Dar ei nu i se părea că s-a ascuns, ci se simțea ca și când și-ar fi pierdut pur și simplu interesul pentru acest aspect al vieții.

Se întrebă ce aștepta Max de la această întâlnire. Probabil că și el o vedea tot ca pe o întâlnire de afaceri. La urma urmei, era un profesionist.

Studie feliile de brânză aranjate frumos pe platou. Max părea în plină formă și foarte sănătos. Probabil că avea poftă de mâncare.

Mai puse pe platou ce îi mai rămăsese din brânză și încă vreo câțiva biscuiți sărați. N-o să scoată vinul și brânza până când atmosfera nu va deveni plăcută. Dacă n-o să i se pară potrivit, o să-l lase pe Max să-i relateze discuția și apoi o să-l poftască să plece. O să bea vinul și o să mănânce brânza de una singură.

Sunetul înfundat al soneriei telefonului o să făcu să tresară alarmată.

Max. Suna să anuleze întâlnirea.

Aproape că o auzea pe Jocelyn cum râde de ea. „Asta e, gândește pozitiv.“

Își dădu seama că motivul pentru care telefonul sunase încet era că uitase să-l

scoată din geantă. Se grăbi spre living și găsi telefonul.

Privi ecranul. Și îngheță. Îl scosese pe Brian Conroy de pe lista ei de contacte la doar câteva ore după ce îi spusese că nu era în stare să se însoare cu ea, dar îi recunoscuse numărul.

Chiar nu voia sub nici o formă să vorbească cu el. Pe de altă parte, fusese convinsă odată că îl iubea și voia să creadă că și sentimentele lui pentru ea fuseseră adevărate măcar un timp. Nu era un om rău, își spuse ea. Dacă stătea să se gândească își dădea seama că avea motive să-i fie recunoscătoare. Până la urmă, se răzgândise înainte de nuntă și nu după.

Mai știa și ce i-ar fi spus Jocelyn dacă ar fi fost acolo. „Nu-i răspunde nemernicului.“

Răspunse, spunându-și că o făcea din curiozitate.

– Alo, spuse, încercând să pară nepăsătoare.

– Charlotte, scumpo, îmi face atât de bine să-ți aud vocea. Mi-am făcut griji pentru tine. Am vrut să văd și să mă asigur că ești bine.

Părea sincer. Acel scumpo o irita. Încercă să-și analizeze reacția și fu ușor surprinsă să constate că era în principal nerăbdătoare și enervată. Aruncă o privire pe ceas. Oaspetele putea pica în orice clipă.

– Sunt bine, Brian, dar pe moment sunt puțin ocupată, îi spuse. Îți mulțumesc că ai vrut să vezi ce fac. Acum trebuie să plec...

– Așteaptă, nu închide. Chiar am nevoie să vorbesc cu tine.

– Nu-mi pot imagina pentru ce. Uite ce e, aștept pe cineva să sosească curând și...

– Taylor m-a părăsit...

Părea că anunță sfârșitul lumii. Știri de importanță vitală.

Se întoarse la bucătărie și deschise frigiderul să vadă dacă sticla cu vin pe care o pusese mai devreme acolo se răcise cum trebuie.

– Cine Dumnezeu e Taylor? întrebă ea. Ah, da, Taylor. Femeia despre care spuneai că era angajată într-o relație nepotrivită. Aveai de gând să o salvezi din câte îmi amintesc eu.

– S-a folosit de mine.

– Nu mai spune. Îmi pare rău, trebuie să fug.

Acum părea de-a dreptul răzbunătoare. „Și ce-i cu asta? Am tot dreptul.“

– Scumpo, știi că probabil ai avut niște probleme din cauza a ceea ce s-a întâmplat, dar în adâncul sufletului tău știi că suntem încă prieteni.

– Am niște noutăți pentru tine. Prietenii nu-și lasă prietenii să plătească facturile pentru o nuntă anulată. Tocmai am terminat de plătit blestemata aia de rochie și florile.

– Nu e corect. Ar fi trebuit să ceri să-ți ramburseze toate cheltuielile.

În alte împrejurări, indignarea din vocea lui ar fi putut provoca râsul.

– În toate contractele există acele mici paragrafe numite clauze de reziliere, îi spuse ea. Dacă m-ai fi anunțat cu vreo două luni înainte și nu cu câteva zile, mi-aș fi putut lua cea mai mare parte din bani înapoi, dar nu s-a întâmplat așa, pricepi? La revedere, Brian.

– Scumpo, te rog, chiar am nevoie să vorbesc cu tine.

– Vrei sfatul meu?

– Sigur. Tu vezi întotdeauna lucrurile atât de clar.

– Astea sunt cuvintele mele înțelepte: Să nu-mi mai spui scumpo.

– Pari înverșunată și furioasă. Nu-ți stă în fire, Charlotte.

– Se vede treaba că pot purta pică. Cine-ar fi crezut?

Închise telefonul și îl lăsă pe masă. Pentru o clipă rămase nemișcată, conștientă că este străbătută de un val de adrenalină pură. Bine, refuzul de a-i permite lui Brian să-i plângă pe umăr fusese probabil un soi de răzbunare foarte josnică și

meschină, dar al dracului de îmbătătoare.

Jocelyn ar fi ovaționat-o, își spuse în gând.

Valul trecuse, dar starea de spirit, nu. Se grăbi pe holul mic pentru a-și verifica părul și machiajul. Avea sentimentul că Max va sosi exact la timp.

Nu era o întâlnire amoroasă, își reaminti în gând pentru ultima oară. Urmau să discute niște chestiuni foarte serioase. Dar, după cum spunea Jocelyn, puțin ruj nu strica niciodată. Îi dădea încredere unei femei.

capitolul 18

Victoria aruncă în valiza supraîncărcată ultimele două lucruri de îmbrăcat – o cămașă de noapte și un halat – și închise capacul.

La început totul părușe un joc justificat, o ocazie de a juca rolul unei zeițe a răzbunării. Sigur, asta implica și puțin risc, dar nici una dintre ele nu prevăzuse dezastrul care izbucnise. Se convinseseră pe ele însele că erau în siguranță în spatele zidului de anonimitate aparent impenetrabil oferit de lumea virtuală.

Se luptă să închidă fermoarul valizei. În alte împrejurări și-ar fi făcut și o a doua valiză, dar nu prea avea rost să-și ia multe lucruri. Nu mergea în vacanță. Se ducea să se ascundă. Cu siguranță nu avea nevoie de o garderobă vastă. Nu avea nevoie de vreunul din taioarele ei de serviciu și nici de apreciați ei colecție de pantofi cu tocuri înalte.

Ridică valiza de pe pat, o așază pe podea, apucă mânerul și o scoase din dormitor. Străbătu holul și închise în drum toate luminile. Lacrimile îi ardeau ochii. Își iubea micul și dragul ei apartament. Faptul că îl părăsea era unul dintre cele mai dureroase lucruri pe care le făcuse vreodată.

La ușa de la intrare se opri pentru a mai arunca o ultimă privire căminului pe care să străduise atât de mult să-l creeze. Până acum fusese întruchiparea tuturor lucrurilor după care tânjise ca tânără fată prinsă într-un coșmar – un refugiu sigur și liniștit.

Era casa pe care și-o închipuise atunci când se ascundea în debaraua de haine într-un efort disperat de a se izola de gălăgia îngrozitoare făcută de tatăl vitreg bețiv când o bătea pe mama ei. Era locul la care visase atunci când mama ei o trezise în mijlocul nopții și îi spusese că plecau. Își înghesuise comorile cele mai preț în rucsacul de școală.

Îl zărise doar o clipă pe tatăl ei vitreg când traversase în grabă livingul împreună cu mama. Acesta adormise în fața televizorului cu o sticlă de băutură neterminată aflată pe podea alături de fotoliu.

Mama se îndreptase direct către casa de pe țărm a mătușii ei.

Trăiseră luni întregi cu amenințarea ticălosului deasupra capetelor până când acesta le făcuse tuturor un serviciu și murise într-un accident de mașină. Condusesese beat.

Victoria era foarte mândră de faptul că pe termen lung reușise să izbândească, în ciuda șanselor slabe întrevăzute. Își luase diploma în comunicare la un mic colegiu și ajunsese într-un domeniu care îi plăcea – marketingul. Era bună la ce făcea.

Viitorul pe care și-l croise pentru ea fusese plin de promisiuni – exact până în momentul crucial când Madison Benson o prezentase celorlalte membre ale clubului de investiții. Madison i se păruse întruchiparea fidelă a unei zeițe războinice răzbunătoare pe care fetița înspăimântată din Victoria tânjea să o imite.

Membrele clubului își spusese că toate erau femei inteligente și puternice; femei care aveau o menire.

Dar pe undeva pe parcurs își asumaseră un risc în plus, iar acum erau vâdate.

Închise ușa apartamentului și străbătu holul către lift. Îi trecu prin minte că faptul care o tulbura cel mai tare era că încă o dată era pe fugă, exact cum fugise împreună cu mama ei cu atâția ani în urmă.

Mersul prin garajul din beton o neliniștea. Umbrele erau prelungi, iar zgomotul pașilor răsună puternic în semiîntuneric. Se mișcă mai repede. În momentul în care ajunsese la mașină, fugea de-a binelea.

Înainte de a deschide portiera verifică bancheta din spate. Nu era nimeni ascuns acolo. Nimeni nu țâșni din dosul vreunui stâlp de beton.

Se așeză la volan, blocă ușile, ieși cu spatele din locul de parcare și se îndreptă spre ieșire. I se păru că trecuse o veșnicie până când poarta de oțel începu să se deschidă. Își imagina că este prinsă în garaj cu ucigașul.

„Cine ești?” se întrebă ea. „Ești una dintre noi?”

Madison avea dreptate. Banii erau o tentație uriașă și va fi o avere în joc dacă

preluarea Keyworth se finaliza.

„Sau ești una dintre țintele noastre?”

Răzbunarea era un stimulent la fel de puternic. Știa prea bine și acest lucru.

Când în cele din urmă poarta se deschise permițând mașinii să iasă, ușurarea aproape că o copleși.

Puțin mai târziu ieșise din centrul orașului, îndreptându-se cu mare viteză către locul în care era sigură că ucigașul nu se va gândi niciodată să o caute.

capitolul 19

– Sunt surprinsă că detectivul Briggs încă își mai amintea de cazul surorii mele vitrege, spuse Charlotte. La vremea aceea, Jocelyn a fost convinsă că n-a crezut-o sau, dacă a crezut-o, a considerat că a fost vina ei că a fost atacată. A spus că poliștii au abordat investigația din perspectiva vinovăției victimei. Membrii personalului de pază din campus au fost și mai odioși.

– Briggs mi-a spus că el a crezut povestea lui Jocelyn, dar nu a reușit niciodată să identifice un suspect serios, spuse Max. A mai insinuat că personalul de pază din campus nu a fost prea cooperant.

– Asta pot să cred, spuse Charlotte. Sunt sigură că li s-a spus să lase baltă problema.

– Briggs mi-a spus că autoritățile colegiului au exercitat presiuni asupra șefului să țină lucrurile sub tăcere. Colegiul era nou înființat și încerca să-și croiască o reputație. Oamenilor din conducere le era teamă că o publicitate proastă le va dăuna când va fi vorba să recruteze profesori și studenți.

Max stătea pe cel mai mare fotoliu din micul living. Oricum fotoliul nu era deloc mare. Era mic și elegant, aproape delicat. Spera doar că n-o să se rupă sub greutatea lui. Încerca să facă o impresie bună.

Charlotte stătea pe marginea unei canapele delicate care părea să fi venit din același magazin cu fotoliul, magazin evident specializat în mobilier în miniatură pentru apartamente mici. Între canapea și fotoliu se afla o mică măsuță de cafea elegantă, cu blat de sticlă.

Întregul apartament probabil că ar fi intrat în încăperea din față a noii lui case, dar era primitiv, confortabil și dădea în mod surprinzător senzația că era luxos. Erau plante peste tot – unele mari încadrau ferestrele, altele mici decorau barul de mâncat care separa bucătăria de living și alte ghivece cu verdeață stăteau pe diverse măsuțe.

Spațiul era, de asemenea, plin de culoare. Foarte plin de culoare. Părea că în acel mic spațiu explodase o fabrică de mirosuri. Pereții de șofran erau decorați cu modele geometrice din scortişoară. Covorul din încăperea era de culoarea ardeiului gras roșu decorat cu stropi de curcuma. Lui Anson i-ar fi plăcut, își spusese Max. Anson învățase să gătească după ce se trezise că avea de hrănit trei băieți. Ajunsese foarte priceput la asta.

Max nu era sigur la ce se așteptase atunci când intrase pe ușa apartamentului cu puțin timp înainte. Dar acum își dădu seama că paleta de culori luminoase și vibrante îi plăcea. Îi plăcea chiar foarte mult. Se întrebă dacă Charlotte ar fi vrut să-i dea un sfat în privința culorilor atunci când va ajunge în sfârșit să-și zugrăvească casa.

– Problema a fost că existau atât de puține date care să facă lucrurile să avanseze, spusese Charlotte. Jocelyn nu l-a văzut deloc pe atacator.

– Nu știu dacă are vreo importanță, dar Briggs mi-a spus că asta s-ar fi putut să-i salveze viața.

Charlotte își puse jos paharul cu vin, extrem de atentă.

– Asta ne-a trecut și nouă prin cap mai târziu, crede-mă.

Max mai luă un biscuit și o altă felie de brânză.

– Briggs mi-a spus că el a elaborat câteva teorii și că e de acord să le discute cu noi.

– Când?

– I-am spus că venim mâine cu mașina la Loring. Poți să vii? Îmi pare rău că nu te-am întrebat mai întâi. Nu am vrut să pierd timpul sau să-i dau lui Briggs ocazia să se răzgândească.

– Da, mâine e sâmbătă. Nu e nici o problemă. Charlotte se opri și se încruntă puțin. Ai spus că Louise Flint s-a dus și s-a întors cu mașina de la Loring cu puțin timp înainte de a muri.

– Dacă te iei după GPS-ul din mașina ei, da.

- L-ai întrebat pe Briggs dacă Louise l-a contactat de curând?
- Nu. M-am gândit să păstrăm această întrebare pentru întâlnirea noastră cu el.

Charlotte păru surprinsă la început, apoi curioasă.

- De ce?
- Al naibii să fiu dacă știu. Pur și simplu așa lucrez eu. După experiența mea, e mai ușor să judeci reacțiile unei persoane atunci când ești față în față cu ea.
- Pare logic. Charlotte stătea foarte dreaptă pe canapea, emanând hotărâre. La ce oră vrei să plecăm?
- Briggs a spus că se duce dimineața la pescuit, iar apoi are câteva treburi. Ne-a rugat să venim pe la ora trei. Ce spui dacă vin să te iau puțin după prânz?
- O să fiu gata.

El privi platoul de pe măsuta de cafea din sticlă. Mâncase ultimul biscuit și ultima felie de brânză.

„Acum e acum“, își spuse el. „Fă să pară că e ceva nepremeditat. Doar afaceri.“

- Nu vrei să mănânci ceva? o întreabă el, adoptând un ton degajat astfel încât să nu doară prea tare dacă l-ar fi refuzat.

Ea păru surprinsă, ca și când nu s-ar fi gândit deloc la cină.

– Sigur, răspunse ea. E un local mic și drăguț la colț. Fără gluten, cu preparate pentru vegani, vegetarieni și cei care mănâncă Dieta Paleo¹.

El se simți de parcă tocmai ar fi băut un tonic puternic. Se simțea bine. Încântat.

„Doar afaceri“, își spuse în sinea lui.

- Doar să fie mâncare adevărată, spuse el.

Ea îi zâmbi.

- Nu-ți face griji, au chiftele cu crab. Și cartofi prăjiți. Mâncarea tradițională din

nord-vestul Pacificului.

Brusc, încăperea fierbinte și condimentată deveni și mai strălucitoare. Avusese dreptate, se gândi el. Zâmbetul lui Charlotte era sincer.

Numită și Dieta omului cavernelor sau Dieta Epocii de Piatră: carne, pește, legume și fructe (n.tr.)

capitolul 20

– Cum ai ajuns detectiv particular? întrebă Charlotte.

Max medită asupra întrebării în timp ce mesteca o înghițitură din minunatele chiftele cu crab pe care le comandase.

Restaurantul era unul din acele locuri fără pretenții în care te simțeai bine, răspândite peste tot în Seattle și în împrejurimi. Avea o listă extinsă de tipuri de bere artizanală și vinuri din regiune. În meniu mai erau de asemenea și o mulțime de aperitive în porții mici. El comandase o porție completă de antreuri, dar Charlotte alesese două feluri în porții mici – varză de Bruxelles la cuptor și o porție minusculă de ouă umplute. Era clar că pe lângă faptul că îi plăcea mobila miniaturală și mâncarea pe care o mânca respecta aceleași proporții. Nu era de mirare că părea un pic cam slabă.

– Fosta mea soție mi-a pus aceeași întrebare, răspunse el.

Își aminti prea târziu că citise undeva că una dintre regulile unei întâlniri de succes după un divorț era că nu trebuia să aduci vorba de fostul partener. Pe de altă parte asta nu era o întâlnire amoroasă. Era vorba doar de afaceri. Dar existau reguli și în privința discuțiilor cu partenerul de afaceri despre viața ta personală.

Charlotte se simți stânjenită.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să dezgrop povești vechi.

– E vina mea. Bău niște bere. Eu sunt cel care a amintit de fosta.

– Da, în fine, se pare că am și eu partea mea. Sau ceva de felul ăsta.

– Cât timp a trecut de când nemernicul ți-a spus că nu avea de gând să apară la nuntă?

– Două luni, o săptămână și trei zile. Charlotte zâmbi foarte radioasă și

strălucitoare. Nu că le-aș fi numărat.

El zâmbi larg.

– Bineînțeles că nu.

– Dar partea bună a lucrurilor este că luna trecută am reușit să achit complet rochia și penalitățile pentru anularea comenzii de flori. Aia a fost o zi foarte rodnică în lumea lui Charlotte. Din păcate am fost obligată să plătesc rochia integral pentru că fusese deja modificată pe mine.

– Ce-ai făcut cu ea?

– Am vândut-o pe mai nimic la un magazin de închirieri. Nu prea părea că o s-o mai port vreodată.

– Dar dacă te hotărăști din nou să te măriți?

Îl privi ca și când ar fi spus ceva teribil de nebunesc și/sau incredibil de stupid.

– Dacă se va întâmpla asta, evident că o să-mi cumpăr altă rochie, răspunse ea calmă.

– Corect, spuse și el. Se simți complet idiot și făcu o încercare timidă de a readuce conversația pe făgașul inițial. Din punct de vedere financiar, și eu sunt liber de orice obligație. Ca să ajungem la o înțelegere, ea a luat casa din afara Washingtonului, iar eu mi-am încasat fondul de pensie, dar a meritat. Am vrut să mă rup definitiv de povestea aia.

Charlotte clătină aprobatoare din cap și luă o înghițitură din varza de Bruxelles la cuptor.

– Se pare că amândoi suntem în curs de a ne reinventa.

El aproape că se înecă cu bere.

– E un fel de a privi pozitiv lucrurile.

– Nu crezi în posibilitatea de a te schimba?

El se gândi puțin.

– Oamenii sunt așa cum sunt. În majoritatea cazurilor nu se schimbă. În orice caz, nu mult.

– E un punct de vedere mai degrabă negativ asupra firii umane.

El zâmbi ușor.

– Are și un avantaj. Îmi câștig existența din identificarea unor tipare de comportament și din anticiparea acțiunilor oamenilor. Faptul că de-a lungul timpului majoritatea nu se schimbă mult este un lucru foarte bun pentru profesia mea.

– Sunt de acord cu punctul tău de vedere. Și eu văd la Rainy Creek Gardens o grămadă de exemple din lumea reală a teoriei tale. Oamenii nu se schimbă mult. Pur și simplu devin versiuni mai succinte a ceea ce au fost dintotdeauna.

– Îhî. Mâncă un cartof prăjit. Așa cum am spus, asta e una din pietrele de temelie ale modului în care-mi practic profesiunea.

– Mi-ai spus că ai fost psiholog criminalist, spuse ea după o clipă.

– Noi aveam un nume mai elaborat pentru această profesie – analist judiciar comportamental –, dar așa e, am fost psiholog criminalist. Am lucrat pentru o firmă de consultanță care avea contracte cu diferite departamente de poliție din țară și, ocazional, cu agenții guvernamentale.

Charlotte lăsa furculița jos și îl cercetă cu o expresie serioasă.

– Și cum ai rezistat? îl întrebă.

El era gata să ia o altă înghițitură din chifteaua cu crab. Lăsa încet furculița jos.

– Nu cred că m-a mai întrebat cineva vreodată acest lucru, răspunse. Când oamenii află cum îmi câștigam existența îmi pun tot felul de întrebări. Vor să știe dacă psihologia crimei din lumea reală se face la fel ca la televizor. Îmi cer să le povestesc despre cel mai urât caz la care am lucrat vreodată. Mă întreabă dacă am prins vreodată vreun ucigaș celebru. Tot felul de întrebări. Dar nu asta pe care mi-ai pus-o tu.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să fie atât de personală. Nu e deloc treaba mea.

– Nu e nimic, spuse el. Răspunsul e că au fost o mulțime de ocazii când am crezut că nu o să fiu în stare să mai merg la vreun alt loc al crimei. Ocazii în care mi s-a făcut rău de la stomac. Ocazii când m-am trezit transpirat din pricina coșmarurilor. Ocazii în care am folosit băutură și medicamente ca să pot dormi.

– Dar totuși ți-ai făcut treaba.

El ridică din umeri.

– Da. Ce pot să spun? Era bine plătită.

– Nu pentru asta ai făcut-o.

El ridică din sprâncene mirat.

– Nu?

– Nu. Cred că ți-ai făcut treaba pentru că te pricepeai și pentru că cineva trebuia s-o facă. Se pare că aveai chemare pentru asta.

El analiză puțin acest lucru.

– Nu știu dacă aveam chemare. Până la urmă a trebuit s-o las.

– Te-ai săturat să fi psiholog criminalist?

Era întrebare simplă – cu un răspuns devastator. N-ar fi trebuit să permită niciodată ca discuția să pătrundă atât de adânc în tenebrele problemelor lui personale.

O privi în ochi.

– Am avut un caz. S-a terminat prost. După aceea, problemele mele – transpirațiile nocturne și insomnia – s-au înrăutățit. Psihiatrul companiei a ajuns la concluzia că nu mai eram un membru folositor al echipei. Colegii mei credeau că devenisem paranoic în ultimul hal. Soția m-a anunțat că voia să divorțeze. Mi s-a cerut să-mi dau demisia. Dacă nu făceam asta, eram concediat. Așa că mi-am dat demisia.

Se îmbărbătă pentru ce avea să urmeze. Nu avusese de gând să-i spună atât de

multe; nu ar fi trebuit să-i spună atât de multe. Dar dintr-un motiv oarecum inexplicabil dorea ca ea să știe adevărul. Nu era sigur la ce să se aștepte. La un șoc, poate. Un semnal de alarmă, în mod sigur. Până la urmă, ea știa în acest moment că lucra cu un detectiv care fusese obligat să-și părăsească ultima slujbă pentru că-și pierduse firea.

Dar Charlotte dădu pur și simplu aprobator din cap, acceptând dădu într-un mod care arăta că simțise acest lucru înainte de a-i spune el – simțise și nu fusese îngrijorată pentru asta.

– Așa că te-ai mutat în vest, la Seattle, ca să găsești o altă modalitate de a-ți folosi talentele, spuse.

El nu era sigur cum s-o ia.

– Da, încuviință.

– De ce Seattle?

Se trezi surprins din nou de întrebare.

– Aici m-am născut, răspunse.

– Tot aici ai crescut?

– Nu.

– Dar simți că ai o legătură cu Seattle pentru că aici te-ai născut. Înțeleg.

– Acum e rândul meu să pun întrebări, spuse el. Cum ați ajuns surori vitrege tu și Jocelyn?

– Tatăl meu a murit când eram mică. Jocelyn și-a pierdut mama când era adolescentă. Mama mea și tatăl lui Jocelyn s-au întâlnit când au luat amândoi hotărârea de a merge la reuniunea de absolvire a liceului. S-a dovedit că se întâlniseră în ultimul an de liceu, dar merseseră la colegii diferite și viețile lor se despărțiseră.

– Să înțeleg că vechea scânteie s-a reaprins când s-au reîntâlnit la reuniune?

– Da. Au fost foarte fericiți împreună, dar i-am pierdut pe amândoi cu doi ani în urmă.

– Ce s-a întâmplat?

– Tatăl lui Jocelyn a fost pilot. Avea avionul lui personal. Era împreună cu mama în drum spre o stațiune din Colorado. Au prins vreme rea peste munți. Avionul s-a prăbușit. Au murit amândoi.

– Îmi pare rău, spuse Max.

– Mulțumesc.

– Așa că acum ai rămas doar tu cu Jocelyn?

Charlotte încuviință din cap și bău puțin vin.

– Presupun că tu și Jocelyn v-ați înțeles bine după ce părinții voștri s-au căsătorit?

– Glumești? La început ne-am urât.

– Când ați devenit apropiate? întrebă Max.

– Mi-am spus că nu vreau să fiu prietenă cu Jocelyn, dar adevărul era că ea era tot ceea ce îmi doream eu să fiu – ceea ce orice adolescentă își dorește să fie – isteată, superbă, încrezătoare în ea, îndrăzneată. Avea un simț înnăscut al eleganței și avea întotdeauna unul sau trei iubiți la dispoziție. În plus mai avea și note bune.

– O fată de nota zece.

– Categorie. Charlotte strâmbă din nas. Eu eram de nota 8, crede-mă.

– Aveai motive întemeiate să o detești.

– Sigur. Dar mai avea o altă calitate care a schimbat totul. Jocelyn era bună cu mine.

– Bună?

– Cumva, cu timpul, a început să-i fie milă de mine. Era cu ochii pe mine. De exemplu, am fost invitată să ies cu un băiat în ultimul an de liceu. Era unul dintre băieții de nota zece. Juca în echipa de fotbal. Se întâlnea cu cele mai drăguțe fete. Fusese acceptat la o universitate bună. Nu mai e nevoie să spun că am fost încântată când mi-a dat întâlnire. Nu avusesem niciodată o întâlnire adevărată și fusesem invitată să ies cu unul dintre cei mai populari băieți din școală.

– Ceva îmi spune că povestea nu se termină bine.

Charlotte ridică paharul cu vin și îl privi pe deasupra lui.

– Ce e rău în povestea asta, hm? Ai dreptate. Nu s-a terminat bine. Sau cel puțin așa am crezut la acea vreme. Dar adevărul a fost că Jocelyn m-a salvat. Când i-am spus cine m-a invitat să ieșim împreună, s-a infuriat. La început am crezut că era din pricină că era geloasă. Dar ea știa că ticălosul era angajat într-o competiție scârboasă cu alți câțiva băieți din echipă. Strângeau puncte dacă făceau sex în ultimul an cu cât mai multe fete posibil. Tipul care mă invitase mă vedea ca pe o pradă ușoară.

– Sper că ai acceptat sfatul lui Jocelyn?

– Da, după o adevărată dramă, l-am acceptat. Bineînțeles că am fost distrusă. Dar chiar și atunci am știut că Jocelyn era mult mai deșteaptă decât mine când era vorba de jocurile periculoase pe care le jucam în liceu. Iar atunci când critică pe cineva, știe să fie foarte convingătoare.

– Adică?

– Din câte spune psihanalistul meu am aversiune față de risc, spuse Charlotte. În acele vremuri nu știam asta, știam doar că nu eram teribil de curajoasă.

– Genul precaut, nu?

– Da. În schimb, Jocelyn este dependentă de adrenalină. Întotdeauna îi las ei salturile în gol. În orice caz, mi-a dat atât de multe detalii despre ceea ce avea să se întâmple la marea mea întâlnire cu eroul fotbalist încât m-a speriat de moarte. Am anulat-o.

– Și cu logodnicul ce a mers prost? Pentru ce nu te-a salvat Jocelyn de greșeală?

– Bună întrebare. Brian Conroy părea perfect. Jocelyn a fost de acord. Când am făcut analiza lucrurilor întâmplare, am decis amândouă că trecuserăm cu vederea semnalul de alarmă evident.

– Care a fost?

– Brian era pur și simplu prea bun ca să fie adevărat.

Max își luă paharul cu bere.

– Așadar, Jocelyn nu are întotdeauna dreptate când vine vorba să judece alți oameni?

– Nu. Dar oricum, nimeni nu are.

– Da, psihopații umblă în libertate și pot înșela pe oricine, cel puțin pentru o vreme.

Charlotte se încruntă.

– Sunt foarte sigură că Brian nu este psihopat.

– Te cred pe cuvânt.

– Pur și simplu are... fobie pentru angajamente. Nu cred că a realizat nici el însuși, până când nu a ajuns pe marginea prăpastiei și a privit în jos.

– Că tot veni vorba de foști prieteni, sora ta vitregă se vedea cu cineva înainte de a dispărea?

Charlotte păru surprinsă.

– Uau! Ingenios mod de a schimba subiectul.

El simți cum se înroșește. Noroc că restaurantul era în semiîntuneric.

– Îmi pare rău, spuse. Fac asta uneori atunci când lucrez la un caz.

– Sari de la un subiect la altul?

– Da.

– Ei bine, răspunsul este că în ultima vreme Jocelyn nu se vedea cu cineva în mod deosebit. Nu există nimeni care să o urmărească sau s-o pândească din umbră, dacă asta te întrebi. Cel puțin eu nu știu.

– Ar fi fost prea ușor.

Charlotte ezită.

– Dar ar trebui să știi un lucru.

– Care?

– Dacă Jocelyn a atras pe cineva care să o hărțuiască, există posibilitatea reală ca ea să nu-mi fi spus. Nu și-ar fi dorit ca eu să-mi fac griji pentru ea.

– Avem nevoie de mai multe informații. Cu puțin noroc, o să aflăm ceva folositor de la Briggs.

capitolul 21

Egan Briggs îi descrisese în detalii amănunțite locul în care se afla cabana lui, iar Max își notase cu atenție. Dar în adâncul Munților Cascades nu existau indicatoare de străzi, iar GPS-ul nu mai funcționase mulțumitor de când ieșiseră din orașul Loring, cam cu patruzeci și cinci de minute în urmă.

Erau copaci groși și deși de fiecare parte a fâșiei înguste de șosea șerpuitoare. Frunzișul bogat forma un paravan aproape impenetrabil, îngreunând reperarea unor cabane și locuințe răzlețe ascunse în pădure. Ploaia insistentă nu-i ajuta deloc, își spuse Max. Cădea acoperind cu o peliculă constantă parbrizul SUV-ului.

Pentru această călătorie își luase mașina mai solidă nu pentru că făcea o impresie mai bună decât mașina lui de oraș, ci pentru că se îndreptau spre munți, iar vremea era proastă. Anson Salinas nu-și crescuse fiii după prea multe reguli, dar stabilise câteva pe care li le impusese. Una dintre acele reguli era că nu mergeai niciodată într-un ținut aspru fără să-ți iei câteva măsuri de precauție. SUV-ul avea tracțiune integrală. Avea o trusă de urgență și erau câteva sticle cu apă, o lanternă și câteva batoane energizante.

Arma lui stătea în compartimentul dintre cele două scaune din față.

Charlotte își ridică privirea de pe indicațiile notate pe o bucată de hârtie.

– Cred că tocmai am trecut de scurtătura către pod, îi spuse, uitându-se pe geamul lateral.

– Așa crezi? Nu-și luă ochii de la drumul în serpentine. Tu ești cea responsabilă cu indicațiile.

– Tu ești cel care le-a notat. Ce înseamnă „VSD după traversarea pod 1 bd apoi VSS pe dr piet?”

– Înseamnă viraj strâns la dreapta după traversarea podului cu o singură bandă

de mers, apoi viraj strâns la stânga pe un drum cu pietriș. Mi se pare clar.

– Bineînțeles. Nu știu unde mi-era capul. Bine. În mod sigur am înaintat prea mult. Trebuie să ne întoarcem și să o luăm înapoi.

– Ce te face să fii așa sigură de asta?

– Pentru că tocmai am trecut de o altă platformă de observație. În însemnările tale scrie ceva ce cred că spune că dacă trecem pe lângă platforma de la Cascada Ribbon am trecut de scurtătura spre pod.

– De unde știi că aia era platforma de la Cascada Ribbon?

– Cred că am văzut o cascadă.

– Bine, te cred pe cuvânt.

Drumul era prea îngust ca să permită o întoarcere la 180 de grade, iar acostamentele de pe ambele părți fuseseră transformate de ploaie în noroi. Execută o întoarcere precaută din trei mișcări pe drumul pavat.

– Frumoasă manevră, spuse Charlotte. Am încercat-o și eu odată. N-a mers prea bine.

– Fiecare cu talentul lui, murmură el.

Fu surprins când o auzi râzând.

Drumul de la Seattle fusese o corvoadă din cauza ploii și a vizibilității reduse, dar își dădu seama că savura intimitatea impusă de călătoria cu mașina. Nu se considera un tip căruia îi plăcea să converseze, dar cu Charlotte îi venea surprinzător de ușor să vorbească. Iar tăcerile, atunci când surveneau, erau și ele plăcute. Sau cel puțin lui îi plăceau. Nu era sigur ce simțea ea.

Conduse încet înapoi pe drumul șerpuitor.

Charlotte se aplecă în față pe scaunul ei, cercetând peisajul prin parbriz cu o expresie concentrată pe față.

– Aici e, anunță ea. Aia e scurtătura. Văd micul pod.

Max viră și traversează încet și precaut podul vechi din bârne cu vehiculul său mare. Nu era loc decât pentru o mașină și nu existau balustrade de siguranță. Apa era undeva nu prea departe sub ei.

– Nu-mi place cum arată râul, spuse el. Se umflă. Dacă potopul ăsta nu mai slăbește, în câteva ore apa poate depăși podul. N-o să stăm prea mult la familia Briggs. Nu vrem să rămânem blocați la noapte aici, în munți.

– Dacă detectivul Briggs are vreo informație importantă pentru noi, mă îndoiesc că îi va lua mult timp să ne-o dea.

La capătul podului, Max viră pe un drum pietruit abrupt, presărat cu gropi.

– Nu ai sentimentul că poate cariera în poliție l-a făcut pe Briggs puțin paranoic? Întrebă Charlotte. Vreau să spun că nu ar fi putut alege un loc mai izolat pentru reședința lui de pensionar.

– Un lucru e sigur, nimeni nu se poate apropia pe furiș de el – cel puțin nu pe acest drum, spuse Max. Ar auzi mașina care se apropie cu mult înainte de a sosi.

Încă vreo câteva viraje pe vechiul drum forestier îi purtară într-o mică poiană, unde se afla o cabană mare, cu o verandă amplasată în mijloc. Lângă cabană erau parcate două vehicule – o camionetă relativ nouă și un SUV cam la fel de nou, stropit cu noroi.

Ușa din față se deschise exact când Max opri mașina în poiană. Pe veranda din față apăru un bărbat înalt, voinic, cu barbă. Părul cenușiu care i se rărea era strâns la spate într-o coadă scurtă de cal. Era îmbrăcat într-o cămașă din flanelă ecosez decolorată, jeanși largi și bocanci de lucru scâlțiați.

Max deschise compartimentul dintre scaune, luă arma cu tocul ei și o puse la brâu. Își trase sacoul sport șifonat pentru a acoperi arma.

Charlotte păru uimită.

– Ai adus o armă? Întrebă.

– Doar din spirit de prevedere. După câte se spune, Briggs trăiește complet izolat de ceva timp. Asta îți poate afecta mintea.

– Oh! Nu m-am gândit niciodată că ar putea fi puțin nebun.

– Nici nu știu dacă este.

Se întinse către bancheta din spate după hanoracul lui impermeabil, iar apoi își trase șapca de baseball pe ochi.

– Ești gata? o întrebă.

– Da.

– Încă ceva. Fii politicoasă, dar nu mânca și nu bea nimic din ce ți se oferă.

– Poftim?

– În cazul acesta e vorba de droguri. Nu ne asumăm nici un risc.

Charlotte îi aruncă o privire ciudată. „Probabil crede că sunt aproape paranoic.“ La dracu’, poate că era.

Dar Charlotte se mulțumi să dea afirmativ din cap.

– Bine.

Își trase și ea gluga hanoracului și deschise portiera.

El coborî de la volan și o luă prin fața mașinii. Se grăbi împreună cu Charlotte către adăpostul oferit de verandă.

– Detectiv Briggs? întrebă Max.

– Pensionar. Spune-mi Egan. Tu trebuie să fi Cutler. Îmi pare rău de vreme. E o zi nenorocită să urci cu mașina în munții ăștia. N-am știut că furtuna o să se înrăutățească așa. O să-i ia pe mulți prin surprindere.

Vocea i se potrivea bărbatului: adâncă, tunătoare și impregnată cu o autoritate care, din experiența lui Max, era comună celor cu o carieră lungă în poliție.

– Max Cutler, se prezentă Max. Iar ea este Charlotte Sawyer.

– Sunt sora vitregă a lui Jocelyn Pruett, spuse Charlotte. Își dădu jos gluga

hainei. Vă suntem recunoscători că v-ați făcut timp să vorbiți cu noi astăzi, domnule.

– Da, păi, oricum nu aveam altceva de făcut în după-amiaza asta, spuse Egan. Nu pe vremea asta. Îmi închipui că voi doi aveți motive al naibii de serioase să vorbiți cu mine, dacă ați fost de acord să veniți până aici. Haideți înăuntru. Soția mea face o cafea.

capitolul 22

– Hai să vedem dacă am înțeles bine, spuse Egan. Credeți că moartea acestei femei, Louise Flint, ar putea avea vreo legătură cu acel caz vechi de viol de la Colegiul Loring?

– În acest moment este doar o altă pistă pe care încerc să o verific, spuse Max. Domnișoara Sawyer mă însoțește pentru că sora ei vitregă nu este disponibilă.

Egan se încruntă nedumerit.

– Domnișoarei Pruett i s-a întâmplat ceva?

Slavă Domnului că se pregătise pentru această întrebare, gândi Charlotte. Încă de la început Max se exprimase foarte clar că nu trebuiau să dezvăluie în cursul întrevederii mai multe informații decât era strict necesar. Dar nu fusese convins că ea o să fie în stare să mintă suficient de bine încât să păcălească un fost polițist, așa că o pusese să exerseze câteva chestii în drumul de la Seattle.

– Nu, e bine, răspunse Charlotte. Era mândră de modul relaxat și calm în care rostise cuvintele. Dar e plecată pentru o lună într-un loc izolat. Nu am putut lua legătura cu ea, așa că am venit eu în locul ei. Știu că va dori să fie ținută la curent cu orice informație nou apărută.

– Da, în sfârșit, așa, numai ca să clarificăm lucrurile, eu nu m-am îndoit niciodată cu adevărat de povestea despre violul surorii dumneavoastră vitrege, spuse Egan. Se lăsă pe spătarul șezlongului mare și își sprijini bocancii pe o pernă decorativă cu goblen care părea lucrat de mână. Mi-am dat seama că era îngrozită și că pe partea laterală a gâtului ei exista în mod evident o tăietură însângerată. A spus că acolo îi ținuse atacatorul vârful cuțitului.

Charlotte era foarte atentă să nu se uite la Max. Îi era teamă că dacă o va face își va dezvălui furia. Își amintea prea bine cum Jocelyn povestise furioasă și disperată cum detectivul însărcinat cu cazul insinuase de nenumărate ori că violul fusese consensual – doar sex ceva mai sălbatic care scăpase de sub

control.

– Investigația poliției din Loring a dat la iveală vreo pistă? Întrebă Max.

Părea atât de calm și de profesional, își spuse Charlotte. Ca și când ar fi crezut tot ce spunea Briggs.

Hanoracul ei umed atârna într-un cârlig pe peretele de lângă ușa de intrare. Jacheta lui Max se afla lângă el. Nu-și dăduse jos haina sport care nu i se potrivea. O ținea încheiată în nasturi ca să-i ascundă arma.

Interiorul cabanei era versiunea reală a ceea ce designerilor le place să numească stil rustic. Masa solidă pe care se mânca părea făcută manual. La fel păreau și draperiile și covorul de pe jos. În șemineu ardeau bușteni adevărați și nu gaze. Prin încăpere erau împrăștiate felinare, semn că locuitorii cabanei erau obișnuiți să rămână fără curent electric în timpul furtunilor.

Mai era un televizor conectat la o antenă parabolică și un telefon fix, dar Charlotte nu zări nici urmă de telefon mobil sau computer. Familia Briggs se străduia să trăiască în izolare fără să întrerupă toate legăturile cu lumea exterioară.

Singurele indicii că familia Briggs dusesese cândva o viață mai convențională erau fotografiile înrămate de pe polița șemineului. În una era un Egan Briggs mult mai tânăr îmbrăcat în uniformă de polițist. Zâmbea mândru și o cuprindea posesiv cu brațul pe soția lui, Roxanne. Părul ei lung și blond flutura în vânt și arăta foarte drăguță. Arăta și mult mai tânără decât soțul ei.

Celelalte două erau fotografii cu un tânăr arătos – un fiu, decise Charlotte. În prima era prezentat într-o robă de absolvire a liceului. Avea un zâmbet larg, genul acela „de-abia aștept să iau viitorul în piept“.

A doua fotografie era un instantaneu care îl arăta pe același tânăr câțiva ani mai târziu. Era rezemat de balustrada verandei cabanei și nu mai zâmbea. Era ceva amenințător în modul în care își ținea umerii arcuiți. Arăta de parcă ar fi fost supărat că fusese obligat să pozeze pentru fotografie. Sau poate era doar supărat pe lume, își spuse Charlotte.

– Nimic solid, răspunse Egan la întrebarea lui Max. Îmi amintesc că au existat vreo două teorii care au circulat mai des atunci. Nu vreau să jignesc pe nimeni,

domnișoară Sawyer, dar una dintre ele era că Jocelyn Pruett era implicată în niște jocuri sexuale urâte care au devenit prea dure pentru ea.

Charlotte strânse brațul fotoliului.

– Sora mea vitregă n-a fost implicată niciodată în jocuri de sclavie sexuală.

Era conștientă că Max îi aruncă o privire de avertisment, dar nu se putuse abține. Cineva trebuia să o apere pe Jocelyn, care nu era aici ca s-o facă ea însăși.

Egan oftă adânc.

– După cum am mai spus, eu am crezut-o pe domnișoara Pruett. Dar nimeni altcineva n-a crezut-o. Din spusele oamenilor cu care am discutat atunci, avea reputația de a fi ceea ce s-ar putea numi plină de viață. Aventuroasă.

Charlotte clătină din cap.

– Nu era implicată în tipul ăsta de aventuri.

Roxanne Briggs apăru din mica bucătărie. Era încă înaltă, dar fața ovală și atrăgătoare pe care o avea în fotografia de pe poliță devenise mai masivă odată cu timpul. Cândva, în acest răstimp căpătase un aer de feminitate maternală. Purta o rochie lungă și vaporosă stil caftan decorată cu pete colorate strălucitoare. Părul blond tocmai începuse să-i încărunțească și îi atârna într-o coadă grea pe spate.

O privi pe Charlotte cu niște ochi sumbri și impenetrabili și îi întinse o tavă din lemn cu două cani aburinde pe ea.

– Cafea? Întrebă cu o voce șoptită care nu părea să se potrivească cu statura ei.

Charlotte reflectă că acesta era primul cuvânt pe care îl rostise Roxanne de când se făcuseră prezentările puțin mai devreme, iar ea doar înclinase din cap.

– Da, mulțumesc, spuse Charlotte.

Luă una din cani.

– Frișcă și zahăr? Întrebă Roxanne.

– Nu, mulțumesc, răspunse Charlotte.

Roxanne îi oferă cealaltă cană lui Max.

– Mulțumesc, spuse el. Luă cafeaua. Fără frișcă și zahăr.

Roxanne puse tava goală pe buturuga lustruită prelucrată manual care servea drept măsuță de cafea. Se scufundă pe o canapea masivă.

Max se întoarse către Egan.

– Ați spus că existau două teorii principale despre acest delict. Care era a doua?

– Am eliminat ipoteza jocurilor sexuale cu perversiuni pentru că am presupus că în acest caz domnișoara Pruett probabil că l-ar fi cunoscut pe atacator.

– A legat-o la ochi, spuse Charlotte. I-a pus un sac pe cap și a amenințat-o că o sufocă.

– Știu, dar totuși, dacă ar fi făcut sex cu el regulat, probabil că ar fi existat ceva la el pe care ea să-l fi recunoscut. Pe deasupra, dacă ar fi existat un club de sex de acest gen în campus, sunt aproape sigur că aș fi dat peste cineva care ar fi știut ceva despre asta. Colegiul Loring era mic la acea vreme, iar orașul nu era tocmai o metropolă. Și nici acum nu e, că tot veni vorba.

– Aveți dreptate, spuse Max. Ar fi fost dificil de ținut absolut secret un club de perversiuni sexuale.

Egan aprobă din cap.

– Din acest motiv, până la urmă, am mers pe cea de-a doua teorie – aceea că domnișoara Pruett a fost victima unui violator în serie care se proteja mutându-se din campus în campus.

Charlotte era gata să deschidă gura să-i spună că Jocelyn fusese tot timpul sigură că atacatorul ei era cineva care cunoștea bine campusul. Dar Max o fulgeră cu o privire scurtă care îi spunea să tacă. De această dată îi urmă ordinul.

El privi în cana cu cafea timp de câteva clipe, ca și când ar fi prelucrat informațiile pe care i le dăduse Egan. Când își ridică privirea, expresia lui era

impenetrabilă.

– Sunteți sigur că nu putea fi un localnic? întrebă el.

– Credeți-mă, am analizat cu toată atenția această posibilitate, spuse Egan. Am vorbit cu o grămadă de studenți, fete și băieți. Am vorbit și cu câteva cadre didactice și membri ai personalului. Sunt convins și în ziua de azi că oricine a atacat-o pe Jocelyn Pruett a plecat. Dacă nu a fost prins sub altă acuzație până acum, probabil că încă se mai ocupă cu asta.

– Indivizii de felul ăsta nu se lasă, spuse Max.

Egan clătină din cap.

– Nu.

Charlotte strânse și mai tare cana în mână.

– Sora mea crede că înainte de a fi atacată a fost urmărită. Violatorul părea să-i cunoască traseul. A acționat într-un loc de pe alee unde era cel mai vulnerabilă. Asta nu arată că a fost cineva care cunoștea bine campusul?

Egan îi aruncă o privire posomorâtă.

– Asta arată că cineva a studiat campusul, dar nu arată că a și urmărit-o pe sora dumneavoastră. Cel mai probabil și-a ales victima la întâmplare. Orice fată care ar fi trecut pe alee în seara aceea era o potențială țintă. Jocelyn Pruett a fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Charlotte începu să-l contrazică, dar Max își dădu deoparte cana cu cafea cu suficientă forță ca să-i atragă atenția. Ea tăcu. ăsta era domeniul în care el era expertul, își spuse. „Să-l lăsăm să-și facă treaba.“

– În acest caz există câteva elemente particulare, spuse Max. Cunoașterea locului, atacul din spate, sacul pe cap și folosirea unui cuțit sugerează un plan pus la punct cu grijă. Tipul acționa după un plan.

Egan mormăi:

– Presupunând că lucrurile s-au întâmplat așa.

– Ce vreți să spuneți cu asta? întrebă Charlotte.

El îi aruncă o privire compătimitoare.

– Problema este că oamenii supuși unor acte de violență grave și traumelor au adesea dificultăți în a-și aminti detaliile evenimentelor exact așa cum s-au întâmplat.

Charlotte își ținu gura, dar nu-i fu ușor.

Egan se întoarse din nou către Max.

– Sunt de acord cu dumneavoastră. Presupunând că domnișoara Pruett și-a amintit detaliile corect, atacatorul a avut un plan. Și probabil s-a mai fi folosit de el de nenumărate ori pentru că funcționa. Dar de atunci nu s-a mai relatat nimic asemănător nici în campus și nici în orașul Loring. Și credeți-mă, am ținut sub observație toate atacurile care ar fi putut semăna chiar și numai pe departe. Nimic nu mi-a atras atenția. De aceea m-am gândit că a plecat.

– Și cum stăm cu atacurile din alte părți ale regiunii? întrebă Max.

– Pentru un timp am examinat rapoartele de viol din campusuri aflate în zona Pacificului de nord-vest, spuse Egan. Își propti coatele de brațele fotoliului cu buricele degetelor împreunate. În anul acela au mai fost două care s-ar fi putut asemana. Ambele au avut loc în campusuri de colegii. În amândouă s-au folosit legători de ochi și cuțite.

– A fost prins cineva? întrebă Charlotte.

– Din păcate, nu. Maxilarele lui Egan se încordară. Am urmărit, dar nu a fost arestat nimeni. Nu au existat deloc suspecti viabili. Așa cum am spus, dacă cel care le-a atacat pe celelalte două femei a fost același bărbat care a atacat-o pe Jocelyn Pruett, atunci a fost suficient de deștept să se deplaseze dintr-un campus în altul. Chiar am crezut că aş putea să-l urmăresc, dar pista s-a înfundat după al doilea incident. Dar n-au mai existat atacuri în care să se folosească același mod de operare.

– Dar nu credeți s-a lăsat, nu-i așa? întrebă Max.

Egan clătină din cap.

– Nu. Dar după cum am spus, este posibil să fi fost arestat pentru o altă acuzație și să fie închis. La dracu', este posibil și să fi părăsit statul. Acum ar putea cutreiera țara în libertate. Nu există moduri eficiente de a urmări acel soi de delikte atunci când se petrec la distanțe mari.

– Nu, spuse Max. Nu există.

În interiorul cabanei se lăsase o liniște ciudată. Charlotte auzi deodată zgomotul stins al clopoșeilor de vânt de pe veranda din față. Vântul se înțețise din nou. Se uită la Roxanne Briggs. Femeia părea împietrită la locul ei. Îl privea intens pe Max.

Egan fu cel care rupse vraja. Privi afară pe fereastră.

– Vremea se schimbă din nou, spuse. Ar trebui să vă gândiți să coborâți de pe muntele ăsta înainte ca lucrurile să se înrăutățească mai tare.

Roxanne se foi.

– Nici nu și-au terminat cafeaua, Egan.

Egan se încruntă și păru că era gata să spună ceva, dar, exact la țanc, luminile clipiră și se stinseră. Cabana fu învăluită de un amurg timpuriu.

Roxanne tresări, apoi se ridică în picioare.

– A căzut curentul.

Egan oftă și se ridică și el din fotoliul său.

– Mă tem că așa se întâmplă de obicei în timpul furtunilor. Întotdeauna se întrerupe curentul. Ei bine, de aia s-au inventat generatoarele.

– O să aprind felinarele, spuse Roxanne.

Traversă mica încăpere către masa de sufragerie și aprinse un chibrit. Lumina unei lumânări dintr-un vas de sticlă începu să licărească.

– Mă duc să pornesc generatorul. Egan privi din nou spre Max. Aveți grijă la coborârea de pe munte. A plouat mult toată săptămâna. Râurile și pâraiele s-au

umflat. Pe o furtună ca asta sunt adesea ceva alunecări de teren și copaci doborâți. Din când în când mai e luat și câte un pod.

– Așa e. Max se ridică în picioare. Mulțumesc pentru informație. O să plecăm și noi.

Charlotte dădu deoparte cafeaua neatinsă și se ridică. Roxanne îi întinse haina fără un cuvânt. Max își trase vindiaceul pe el și își îndesă șapca pe cap.

– Înainte de a pleca vreau să vă mai întreb ceva, îi spuse lui Egan. V-a mai contactat cineva în ultima vreme în legătură cu acel caz de viol?

– Nu, răspunse Egan. Voi doi sunteți singurii care s-au interesat de el de ani de zile. De ce?

– Eram doar curios, spuse Max. Îi dădu lui Egan o carte de vizită. Dacă vă mai amintiți ceva, v-aș fi recunoscător dacă m-ați suna.

– Așa o să fac, spuse Egan. Deschise ușa de la intrare. Faceți-mi și mie un serviciu și țineți-mă la curent. Chiar mi-ar plăcea să știu dacă investigația dumneavoastră a dat rezultate. După toți anii ăștia ar fi frumos să căpătăm niște răspunsuri.

– Ținem legătura, spuse Max. Se uită spre Charlotte. Ești gata?

– Sunt gata.

Ieși afară pe veranda acoperită, urmată de Max.

Coborî în grabă treptele. Clopoștii de vânt se ciocneau și zăngăneau, dând naștere unei muzici amenințătoare și tulburătoare. Ploaia slăbise, dar vântul se întea. Atmosfera era agitată de o energie violentă. Era foarte bucuroasă că plecau.

Merse repede spre SUV. Max era în fața ei. Știa că o să-i deschidă portiera din dreapta.

– O deschid eu, spuse ea.

Îi făcu semn cu mâna că nu avea nevoie de ajutor, deschise portiera și sări în

scaun.

Max ocoli prin fața mașinii, se urcă la volan și porni motorul. Se opri doar atât cât să-și scoată vîndiacul și sacoul sport. Observă că nu-și scoate tocul de piele cu arma de la brâu.

Își scoase și ea hanoracul și îl puse cu grijă pe podeaua compartimentului de bagaje ca să se usuce.

Max băgă în viteză și SUV-ul începu să coboare cu grijă aleea abruptă acoperită cu pietriș.

Charlotte privi în spate către cabana întunecată.

Roxanne Briggs stătea la fereastră, luminată de un felinar, și îi urmărea cum se îndepărtau.

– E o femeie nefericită, spuse Charlotte.

capitolul 23

Charlotte se răsuci în scaun și studie peisajul prin parbriz. Încă ploua. Urma un drum lung cu mașina înapoi spre Seattle.

Își dădu seama că senzația stânjenitoare care o sâcâia de două zile devenise mai puternică în timpul discuției cu Egan Briggs.

– Briggs nu părea să știe nimic despre Louise Flint, spuse după un timp.

– Nu, nu părea, spuse Max.

– Nici măcar nu i-a recunoscut numele, deci în mod clar nu s-a dus la Loring să vorbească cu el.

– În mod evident.

– Presupun că chestia asta nu e deloc surprinzătoare. La urma urmelor, Briggs a ieșit la pensie. Louise nu avea nici un motiv să-l caute.

– Nu și dacă credea că are un indiciu în legătură cu bărbatul care a atacat-o pe Jocelyn. Iar în acest caz, pare probabil să fi vrut să vorbească cu polițistul care s-a ocupat de caz.

– Așa cum și tu ai vrut să vorbești cu el, spuse Charlotte.

– Exact. Max micșoră viteza ca să ocolească o creangă de copac căzută. Dar poate că Louise Flint a avut și alt motiv ca să facă drumul la Loring.

– Ai idee care ar putea fi motivul?

– Încă nu.

– Poate că a dat peste niște informații care au convins-o că agresorul lui Jocelyn locuia încă în zona aceea. Charlotte se opri. Dar de ce să facă investigații pe cont propriu?

Max îi aruncă o privire.

– Nu crezi că Louise era genul care să încerce să facă propria investigație?

Charlotte medită un pic asupra acestui lucru:

– Ca să fiu sinceră, n-o cunoșteam pe Louise suficient de bine ca să pot să-i ghicesc acțiunile. Pot să-ți spun însă că Jocelyn n-ar fi vrut ca Louise să-și asume nici un risc pentru ea.

Max schimbă viteza, încetinind încă puțin ca să poată manevra SUV-ul pe drumul prost.

– Poate că Louise nu și-a dat seama că riscă, spuse el.

– Sau poate că de fapt chiar s-a dus până la Loring cu mașina pentru un motiv care nu avea nimic de-a face cu Jocelyn.

– În cazul ăsta ne întoarcem la ipoteza că a fost o coincidență, iar eu nu cred asta, spuse Max.

– Nu vreau să schimb subiectul, dar doamna și domnul Briggs nu ți s-au părut un pic excentrici?

– Mulți polițiști la pensie sunt un pic excentrici. Unii sunt de-a dreptul paranoici. Riscurile meseriei.

– Cred că pot să înțeleg asta.

– Pe mine nu mă deranjează excentricitățile, spuse Max. Le am și eu pe ale mele. Ceea ce mă enervează pe mine este că domnul Briggs s-a arătat aproape complet neinteresat de Louise Flint.

Surprinsă, Charlotte se răsuci pe jumătate în scaun:

– Ce vrei să spui? A zis că nu l-a contactat. De ce s-ar fi arătat interesat de o femeie pe care n-a cunoscut-o?

– Pentru că am făcut tot drumul ăsta cu mașina ca să-l întrebăm de ea. Pentru că am adus în discuție cazul de agresiune asupra lui Jocelyn. Și mai ales pentru că

Louise Flint e moartă. Din experiența mea, polițiștii nu ignoră asemenea informații.

– Crezi că ar fi trebuit să fie mai curios în legătură cu Louise?

– Da, cred că da. Și mai e ceva ce nu mi-a plăcut.

– Ce? Întrebă Charlotte imperativ.

– Briggs a pretins că a urmărit rapoartele privind o serie de agresiuni asupra unor femei care dovedeau un modus operandi similar cu cel folosit de agresorul lui Jocelyn.

– Așa e. A zis că au mai fost doar două în anul acela, și că pe urmă s-au oprit. Tu însă mi-ai spus că criminalii nu-și schimbă metodele prea mult.

Max se uită în oglinda retrovizoare și se încruntă puțin. După care își îndreaptă din nou atenția asupra drumului anevoios.

– Nu, spuse el, dar uneori cei inteligenți își rafinează tehnicile.

– Unde vrei să ajungi cu asta?

– E posibil ca legatul la ochi să fi fost o fantezie a agresorului. Dar dacă a fost numai un mijloc pentru a-și atinge scopul – o parte din strategia lui? Dacă scopul a fost pur și simplu să se asigure că victima lui e neputincioasă, să fie sigur că nu va putea să-l descrie pe agresor?

– Adică?

– Adică mai există și alte moduri în care să-ți atingi scopul. Drogurile, de pildă.

Charlotte trase adânc aer în piept.

– Da. Teoria asta deschide câteva posibilități înspăimântătoare.

– Da, așa e. Ziceai că motivul pentru care cazul surorii tale a ajuns printre dosarele nerezolvate, dar clasate a fost dispariția probelor.

– Exact.

– Dar dacă cineva s-a asigurat că se pierd?

Charlotte pricepu brusc:

– Vrei să spui că este posibil ca Briggs să fi distrus probele?

– În momentul ăsta nu fac decât să mă hazardez în supoziții. Dar, după cum am aflat de pe internet, Egan Briggs s-a pensionat la mai puțin de un an după ce cazul surorii tale a ajuns în impas.

Charlotte expiră lent.

– Briggs ne-a tot repetat că el a crezut relatarea lui Jocelyn privind agresiunea. Însă Jocelyn era convinsă că nu a crezut-o. Totuși, de ce ar fi mers atât de departe încât să facă să dispară cutia cu probele?

– Mi-ai spus că reprezentanții colegiului au făcut presiuni mari asupra polițiștilor locali.

– Da, dar să distrugi intenționat probele? Este... uluitor.

– N-ar fi prima oară când oamenii influenți se bizuie pe poliția locală ca să facă să dispară o infracțiune. Poate că lui Briggs nu i-a plăcut asta, dar dacă nu avea sprijinul superiorilor lui, nu prea putea să facă mare lucru. Poate că nu a avut nimic de-a face cu dispariția cutiei cu probe. Dar fapta rămâne, s-a evaporat.

– Și oricum ai suci-o, ar fi trebuit să arate mai mult interes privind moartea lui Louise Flint.

– Așa e.

– Deci, de ce ne-ar invita aici și ar pretinde că ne dă o mână de ajutor? Întrebă Charlotte.

– Îmi vin în minte vreo două motive. Poate că a sperat să ne convingă să renunțăm la partea cu Loring în ancheta noastră.

– Și motivul numărul doi?

– A vrut să vadă cât de mult știm deja și să afle încotro ne îndreptăm.

– Așadar, în timp ce noi încercam să obținem informații de la el, el făcea același lucru cu noi.

– Doar o teorie. Max se uită în oglinda retrovizoare din nou. Se pare că nu suntem singurii care încearcă să coboare muntele ăsta înainte ca furtuna să se dezlănțuie cu putere.

Era după-amiază târziu, dar în munți amurgul se lăsa devreme. Când Charlotte se uită în oglinda laterală observă farurile unui alt autovehicul strălucind scurt și puternic ca un laser.

Cele două fascicule identice dispărură când Max luă o nouă curbă. Se răsuci în scaun și se uită înapoi prin lunetă.

Farurile mașinii apărură din nou, de data aceasta mai aproape.

– Pare să fie același SUV pe care l-am văzut parcat la cabana familiei Briggs, spuse ea. Oricine ar fi, conduce îngrozitor de repede pentru vremea asta.

– Da. Max mai aruncă o privire iute și scrutătoare în oglinda retrovizoare, după care se concentrează asupra condusului. Așa e.

– Poate că Briggs încearcă să ne prindă din urmă pentru că și-a amintit ceva legat de caz.

– Chiar crezi asta?

– Ei bine, nu. Studie chipul dur al lui Max. Te gândești că s-ar putea să avem o problemă serioasă, nu-i așa?

– Da, cred că avem o problemă serioasă.

Mai aruncă o privire în retrovizoare.

– Oricine ar fi, nu am de gând să risc să-l depășesc. Nu cunosc drumul la fel de bine ca el, iar vizibilitatea este prea scăzută. Așa că o să ne luăm tălpășița.

Ea trase adânc aer în piept și spuse:

– În regulă.

– În regulă?

– Nu că aş avea un plan mai bun. Deci, da, în regulă.

– În curând o să se vadă podul. Pe partea asta nu avem unde să ne ascundem, dar pe partea cealaltă, pădurea e destul de deasă. De îndată ce traversăm podul, o să trag pe margine. Să fi pregătită să sari când îţi spun. Te duci spre copaci. Pricepi?

– Da, spuse ea.

– O să fiu chiar în urma ta. Dacă o să iasă din maşină ca să ne urmărească, o să avem avantajul că vom fi la adăpostul pădurii.

Nu părea să mai fie altceva de spus, aşa că nu spuse nimic.

Max luă un viraj strâns, accelerând puternic după ce ieşi din curbă. Ea îşi dădu seama că încearcă să câştige puţin timp ca să traverseze podul şi să ajungă la adăpostul copacilor.

Brusc, le apăru în faţă podul îngust. Acum râul părea şi mai înalt. Numai şaizeci de secunde, se gândi Charlotte. De atâta aveau nevoie.

– La dracu', spuse Max foarte încet.

Începu să frâneze.

Charlotte deschise gura să-l întrebe de ce se răzgândeşte. Apoi văzu copacul uriaş care căzuse pe mijlocul drumului la capătul celălalt al podului. Bloca fâşia îngustă de asfalt la fel de eficient ca un zid de cărămidă.

Roţile din faţă ale SUV-ului erau deja pe pod.

– Ține-te bine, ordonă Max.

Băgă brusc în marşarier şi reuşi să dea cu spatele câţiva metri, împingând SUV-ul pe partea stângă a drumului.

Maşina lui Briggs ţâşni la ultimul viraj înainte de pod. Probabil că şoferul evaluase situaţia într-o clipă. Încetini, dar nu mult. Charlotte îşi dădu seama că venea direct spre SUV-ul lui Max.

Max apăsă butonul ca să lase geamurile în jos.

– O să ne împingă în râu, spuse Max. Apucă strâns de mâner și ține-te bine! Probabil că airbagurile se vor umfla. Nu-ți dezlega centura de siguranță până nu ajungem în apă.

Nu era timp să se gândească la ce se întâmplă. Charlotte întinse mâna și apucă strâns mânerul sperând să nu fie strânsoarea morții. Înainte să apuce să întrebe ceva, Briggs lovi SUV-ul din laterală cu suficientă putere ca să-l proiecteze cu viteză de pe malul noroios direct în râu.

Declanșarea bruscă a airbagurilor fu urmată imediat de impactul cu apa. Preț de câteva clipe Charlotte nu reuși să-și concentreze privirea ca să vadă ceva. Îl auzi pe Max dând ordine și le urmă orbește.

– Centura, spuse el răstit.

Pipăi centura și o deschise.

– Fereastra, spuse el. N-o să poți să deschizi portiera. Indiferent ce faci, nu pierde contactul cu mașina.

Ea reuși să se târască afară pe jumătate prin fereastra deschisă.

– Apucă-te de mânerul portierei și nu-i da drumul, îi ordonă Max.

Întinse mâna în jos bâjbâind după mânerul exterior. În mod miraculos, îl găsi.

– L-am găsit, strigă.

Max o împinse cu totul prin deschizătura geamului. Șocul contactului cu apa rece o izbi cu o asemenea forță paralizantă încât nu reuși să-și recapete suflul.

– Nu da drumul mânerului, spuse Max din nou.

– Nu-i dau.

Își dădu seama că el nu vine după ea, ci se târăște pe bancheta din spate, căutând ceva în spațiul pentru bagaje.

Interiorul SUV-ului se umplea foarte rapid cu apă.

– Max, ce faci? strigă ea.

– Sunt aici, spuse el.

Ieși prin geamul din spatele ei.

SUV-ul era acum cu totul în stăpânirea apelor râului care îl duceau iute la vale, departe de pod.

Ea privi înapoi pentru ultima oară și-l zări fugitiv pe Egan Briggs. Ieșise din mașină și stătea pe pod. În mână avea o armă. Îl văzu cum ocheste.

I se păru că aude pocnetul unui foc tras, dar în secunda următoare râul făcu un cot, și podul dispăru din vedere.

capitolul 24

– O să ne urcăm pe mașină, spuse Max. Fă ce-ți spun eu. Pricepi?

– Da.

I se păru că vocea ei sună mai ferm. Se uită mai bine, făcând o evaluare rapidă. Trebuia să știe dacă e în stare de panică. Asta ar complica și mai mult lucrurile.

Ea părea că-și dă seama ce face el.

– Sunt bine, spuse ea. O să mă cuprindă panica mai târziu.

– O idee bună, zise el.

Era convins că adrenalina își spunea cuvântul. La fel ca el, și ea se concentra acum deplin doar pe supraviețuire.

– O iau eu înainte, spuse el.

Apa ajunsese până la marginea geamurilor din față fiindcă greutatea motorului mare trăgea în jos partea din față a SUV-ului. În interiorul vehiculului era încă suficient aer ca să mențină SUV-ul pe linia de plutire pentru încă vreo două minute, dar nu mai mult.

Cu o mână se prinse de rama geamului, iar cu cealaltă încercă să apuce suportul de bagaje. Sprijinindu-se cu un picior de marginea de jos a ramei geamului, se săltă pe acoperișul vehiculului. Nu era ușor pentru că hainele și cizmele îmbibate cu apă erau grele ca plumbul.

Când fu sigur că se ține bine, se ghemui, se aplecă peste margine și se întinse în jos.

– Dă-mi mâna stângă, dar nu da drumul la mânerul portierei până nu-ți spun eu, zise el.

Ea întinse mâna. El o prinse strâns de încheietură.

– Te-am prins. Dă drumul la mâner. Încearcă să pui un picior pe marginea geamului ca să te sprijini mai bine.

Ea se pornise deja. Reuși să se sprijine cu un picior de marginea de jos a ramei ferestrei, exact cum făcuse și el.

O ridică din apă și o puse pe acoperișul SUV-ului. Rămăsese fără suflu din cauza efortului și era udă learcă, dar se ghemui pe suportul de bagaje și spuse privindu-l:

– Și acum nu sperăm decât să fie un vârtej, nu?

– Ai mai făcut așa ceva?

– Nu. Dar am luat niște lecții de caiac, în urmă cu câteva săptămâni. Știu cum stă treaba cu vârtejurile.

– Foarte bine, asta e o veste bună.

Își îngădui un mic oftat de ușurare. Nu avea să fie nevoit să-i explice principiile dinamicii fluidelor. Oricine petrecuse ceva timp pe râu înțelegea cum e cu vârtejurile. Se formau când apa lovea un obiect ca un bolovan. Se crea un efect de turbion în cealaltă parte a obstacolului, producând un curent invers. Dacă ar fi reușit să ajungă în mijlocul unei bulboane lângă marginea râului, erau toate șansele ca să fie duși de contracurent pe mal.

Își scoase cureaua și o înfășură lejer în jurul taliei lui Charlotte.

– Când spun „sari“, pornim împreună. O să mă țin de curea ca să fiu sigur că nu ne despărțim, spuse el.

Ea dădu din cap că a înțeles.

Dus de curentul puternic, SUV-ul se răsuci într-un arc lent, pivotând în jurul părții grele din față. Max observa râul cu atenție. Bulboanele se formau adeseori imediat după un meandru sau un obstacol natural.

– Ne apropiem de niște bolovani. Imediat după ei ar trebui să fie un vârtej. Să fi

pregătită să sari, spuse el.

SUV-ul înainta zgâlțâindu-se, atingând razant fundul râului pe alocuri, legănându-se alene dintr-o parte în alta. Vehiculul era acum aproape complet sub apă.

SUV-ul era târât peste bolovani parcă cu încetinitorul. Max văzu schimbarea de la suprafața apei care semnala vârtejul, așa că apucă mai strâns de cureaua din piele.

Lăsară bolovanii în urmă.

– Acum! spuse el.

Charlotte nu ezită. Plonjară în apa liniștită departe, dincolo de stânci. Preț de câteva clipe își făcu griji că nu calculase bine. Dar își recăpătă echilibrul. Simți cum și Charlotte își găsește din nou echilibrul.

Erau aproape de malul râului. Apa era destul de puțin adâncă, iar vârtejul pe care îl formau bolovanii îi apăra de curentul puternic.

Se cățărară anevoie pe malul noroios și ajunseră pe drum. Simțeau răcoarea din aer ca pe un suflu înghețat. Charlotte tremura. Și el tremura. Era momentul să nu-și mai facă griji că se îneacă și să înceapă să se gândească la pericolele hipotermiei.

– Avem nevoie de un adăpost. Ploaia se mai domolește, dar vântul e din ce în ce mai puternic, spuse el.

Charlotte privi în jur.

– Am trecut pe lângă mai multe cabane și vreo două case de vacanță în drum spre locuința lui Briggs.

– Așa e. Să-i dăm bătaie! Poftim, ia una din asta, spuse scoțând de sub cămașă două pachetele de plastic.

Ea luă unul din pachetele.

– Folii termice pentru situații de urgență?

– Am o rezervă din astea în trusa de prim ajutor. N-am putut să iau toată trusa aia nenorocită, dar foliile astea o să ne ajute să scăpăm de hipotermie până găsim un adăpost.

Desfășurară foliile reflectorizante subțiri ca hârtia, apoi le înfășurară în jurul umerilor. Porniră la drum.

– Din pură curiozitate, ce te-a determinat să te înscrii la cursul ăla de caiac? spuse el.

– Psihiatrul meu mi-a zis că trebuie să învăț să fiu mai spontană. Unul dintre cei care locuiesc la Rainy Creek Gardens mi-a sugerat caiacul. Mildred zicea că ea l-a practicat mulți ani. Mi-a spus că e o modalitatea grozavă să întâlnești genul de bărbați cărora le plac ieșirile în aer liber.

– Cum a funcționat asta la tine?

– În mod clar, foarte bine. Iată-mă în natură, cu un bărbat.

capitolul 25

Drumul mergea mai mult sau mai puțin de-a lungul râului. Într-o zi caldă de vară, ar fi fost o plimbare ușoară și plăcută. Dar cu vântul și ploaia, expediția asta era periculoasă și epuizantă. Foliile termice subțiri păstrau o parte din căldura corpului, dar nu ofereau decât o protecție minimă.

Vântul biciuia crengile grele ale copacilor. Exista un risc real ca unele să se rupă și să cadă cu forță la pământ. Practic puteau chiar să te omoare, iar la asta se mai adăuga o problemă. Unele dintre crengile căzute ar fi rupt aproape sigur firele de electricitate care, la rândul lor, erau un alt pericol serios.

La un moment dat fură nevoiți să facă un ocol prin pădure ca să evite o alunecare de teren care bloca drumul.

– Crezi că Briggs o să ne urmărească să vadă dacă am scăpat cu bine din râu? întrebă Charlotte.

– Să fiu al naibii dacă știu. Ar trebui să mute copacul ăla care barează drumul ca să poată să vină după noi într-un vehicul. N-o să fie ușor. Mă îndoiesc că va încerca să ne urmărească pe jos fiindcă apele râului erau prea repezi. SUV-ul meu s-a scufundat de mult. Chiar dacă se gândește că am scăpat, n-ar avea nici o idee de unde să înceapă să ne caute. Bănuiala mea e că probabil s-a întors la cabana lui, spunându-și că amândoi ne-am înecat în râu. În ochii lui noi nu suntem decât doi orășeni care habar nu ar avea cum să supraviețuiască în lumea lui.

– Probabil.

– Totuși nu avem cum să fim siguri.

– Știi, Cutler, ăsta e unul dintre lucrurile pe care le admir la tine. Fără optimism excesiv.

– Optimismul excesiv este genul de gândire care poate să-ți fie fatală.

- Nu-mi mai aminti. Crezi că Briggs e nebun în toată legea? spuse privind-l.
- Nu. Cred că e un polițist corupt care cu multă vreme în urmă a primit mită ca să facă să dispară o cutie cu probe.
- Nemernicul!
- Un nemernic care acum are legătură cu două tentative de crimă.
- Noi.
- Are legătură și cu moartea lui Louise Flint.
- Crezi că el a omorât-o?
- Cred că este o posibilitate.
- Deci a mai fost un al treilea posibil motiv pentru care ne-a invitat aici ca să stăm de vorbă.
- Care? întrebă Max.
- Tu ai zis că au fost două motive pentru care e posibil ca Briggs să fi fost așa de binevoitor. Voia să vadă cât știm și încotro ne îndreptăm cu investigația. Se pare însă că a existat și un al treilea motiv – plănuia să ne ucidă dacă ajungea la concluzia că știm prea mult sau că urma să-i facem viața grea.
- Nu, spuse Max ajutând-o să treacă peste un copac căzut. Nu cred că plănuia să ne omoare. Cred că decizia de a încerca să scape de noi a fost o chestiune de ultim moment. A intrat în panică fiindcă și-a dat seama că avem de gând să redeschidem cazul nesoluționat al surorii tale vitrege.
- De ce nu a încercat să ne împuște pur și simplu?
- Din două motive. Primul e că ar fi fost greu să dea explicații privind cadavrele.
- Și motivul numărul doi?
- Știa că am o armă cu mine.
- Cum?

– A fost polițist. A știut de ce nu mi-am dat jos sacoul.

În cele din urmă dădură peste cabană aproape din întâmplare. Era ascunsă de un pâlâc des de copaci. Drumul care ducea la ea fusese distrus de ploaie. Max reuși să zărească o frântură din construcția mică atunci când niște crengi mișcate de vânt se depărtară pentru o clipă.

Era o construcție mică, cu un singur dormitor, cu un șemineu din piatră și o chichinetă aproape minusculă. Nu a fost greu să spargă lacătul de la ușa din spate. Max se apucă să facă focul în timp ce Charlotte se duse în dormitor să vadă ce pățuri găsea. Asta era cel mai important. Trebuiau să se încălzească.

Se gândi că un lucru devenise clar în cursul după-amiezii. Charlotte nu era genul de persoană care să risipească o grămadă de energie tânguindu-se în legătură cu o situație care nu se putea schimba cu totul. Știa să-și stabilească prioritățile. Îi plăcea asta la ea; îi plăcea la nebunie.

Amândoi se declaraseră genul de persoane precaute care fac lucrurile pas cu pas. În viață existau însă momente când capacitatea de a face lucrurile pas cu pas și de a continua pur și simplu să mergi înainte era o trăsătură de caracter foarte utilă. Era, știa sigur, singurul lucru care ar fi putut să-i ajute să treacă peste noapte în siguranță și să scape de muntele acela blestemat.

Când Charlotte se întoarse în micul living, el reușise să facă focul să ardă.

– Nu e ca la Ritz, dar merge, spuse el.

– Casă, dulce casă, adăugă Charlotte.

capitolul 26

– N-a mai încercat nimeni să mă omoare până acum. Într-un fel e o experiență care-ți schimbă viața, spuse Charlotte.

– Absolut, presupunând că supraviețuiești tentativei.

– Da, ei bine, noi am reușit, mulțumită ție.

– Încă nu am ajuns acasă, spuse Max.

Strângea în mâini o cană cu cafea caldă și se gândea la o strategie ca să treacă cu bine peste noapte și dimineața să ajungă înapoi la civilizație.

Stăteau amândoi pe niște scaune pe care le trăsese aproape de șemineul mare din piatră. Erau înfășurați în niște păături pe care le găsiseră în dormitor. Își întinseseră hainele pe diverse piese de mobilier rânduie în jurul căminului. Max făcuse tot ce putuse ca să-și usuce și să-și curețe arma. Acum o avea la îndemână pe podea, lângă scaun.

În husa lui impermeabilă, telefonul mobil prins de cureaua de la pantaloni supraviețuise în mod miraculos, deși aici nu aveau nici o rețea disponibilă. Telefonul lui Charlotte fusese în geanta ei, care se duse la fund cu SUV-ul.

Max se gândi că focul era un risc, dar oricum nu aveau altă alternativă. Fuseseră amândoi uzi până la piele și le fusese extrem de frig. Trăsese draperiile grele peste ferestre ca să fie sigur că flăcările nu se văd prea ușor din exterior, dar în afară de această simplă precauție nu prea putea face mare lucru ca să-și camufleze prezența. Spera doar că avusese dreptate în ce-l privește pe Briggs și că acesta renunțase și se duse acasă.

Confortul cabanei era minim. Vestea cea mai bună, cel puțin în ceea ce o privea pe Charlotte, era că toamna nu se sfârșise, așa încât proprietarii nu închiseseră încă apa ca să protejeze țevile în timpul lunilor reci de iarnă. Când se descoperi că se trage apa la toaletă, reacționase ca și când tocmai ar fi câștigat la loto. Max

trebuia să recunoască că se entuziasmase în sinea lui la gândul unei cești de cafea fierbinte. Uneori te bucuri de lucrurile mărunte, cugetă el.

Pe lângă niște cafea solubilă găsiseră mai multe conserve de tocană și supă. Curentul electric era tot întrerupt, dar reușiseră să încălzească niște mâncare și cafeaua lângă foc.

Charlotte avea privirea ațintită asupra focului, iar ochii îi erau umbriți și triști.

– Tocmai mi-a trecut un gând prin minte, spuse ea. Poate că chiar Briggs a violat-o pe Jocelyn.

Max medită o clipă asupra ideii.

– E posibil. Dar după părerea mea, mai probabil el a fost cel care s-a asigurat că acest caz nu va duce nicăieri.

– Jocelyn a observat câteva amănunte legate de atacatorul ei. Vocea. Pantofii. Genul ăsta de lucruri. Suficient ca s-o convingă că avea cam aceeași vârstă cu ea. Ceea ce presupun că îl scoate pe Briggs din cauză.

– El a fost polițistul care s-a ocupat de acest caz. El avea puterea să facă probele pierdute.

– Cu alte cuvinte, a fost complice la o mușamalizare.

– N-ar fi prima oară când un polițist face să dispară un caz fiindcă s-au făcut presiuni și, foarte probabil, a fost și un stimulent financiar.

Charlotte bău din cafea și lăsă cana jos.

– Vrei să spui că probabil a fost plătit ca să închidă cazul.

– În momentul ăsta, chiar pare un scenariu foarte plauzibil.

– Acum știm că Briggs este capabil de tentativă de crimă. Asta înseamnă că nu putem să credem nimic din ce ne-a spus.

– Ei, mincinoșii versați strecoară de obicei și câte un pic de adevăr în poveștile lor. Dar, ai dreptate, tot ce a zis e dubios.

– Deci, poate că Louise Flint chiar s-a dus la Loring să vorbească cu el în ziua în care a murit. Și indiferent ce a spus ea, l-a făcut să decidă că trebuie să scape de ea, spuse Charlotte.

– Poate că da. E clar însă că ceea ce i-am spus noi a fost suficient să-l facă să intre în panică. E greu să-l faci pe un polițist dur să intre în panică.

– Dacă mă gândesc bine, tot ce i-am spus noi de fapt a fost că tu investighezi asasinarea unei femei care avea o relație strânsă cu sora mea vitregă.

– Nu, i-am dat de înțeles că cercetăm o legătură cu cazul lui Jocelyn Pruett, nerezolvat, dar care a rămas deschis. Asta l-a speriat de moarte.

– Probabil că Briggs e cel care a omorât-o pe Louise. E singurul lucru care are logică.

– Nu sunt așa de sigur de asta. Chestia e că Louise a fost ucisă de cineva care s-a apropiat suficient de mult de ea ca să folosească droguri. Asta sugerează că îl cunoștea pe criminal, spuse Max.

– Nu neapărat. De fapt, dacă tu nu m-ai fi prevenit dinainte, aș fi băut din cafeaua pe care a făcut-o Briggs, și nu mi-ar fi trecut nimic prin cap.

– Când într-un caz e vorba și de droguri, sunt tentat să fiu precaut, cu riscul să greșesc. Dar chiar și așa, cred că Briggs ar fi folosit mai degrabă o armă sau forța brută ca să scape de cineva.

– Așa cum a făcut când a încercat să ne omoare pe noi.

– Da.

Charlotte închise ochii o clipă. Când îi deschise, expresia ei era întunecată, dar hotărâtă.

– Stârnim un cuib de viespi, nu-i așa? spuse.

– Îhm.

Max mai bău puțină cafea.

Îl surprinse cu un zâmbet slab, sarcastic:

– Chiar te pricepi să liniștești un client. Da, domnule, mă simt mult mai încrezătoare acum.

El își reprimă un oftat.

– Tu nu ești clientă, ai uitat?

Ea își înclină ușor capul într-o parte.

– Cu clienții tăi adevărați vorbești altfel?

– Din experiența mea, de obicei cel mai bine e să nu dai naștere la așteptări false.

Charlotte aprobă cu o mișcare din cap, apoi rămase multă vreme cu privirea ațintită la foc.

– Te superi dacă-ți pun o întrebare personală? spuse într-un târziu.

– Depinde.

– Mereu genul precaut, zise ea.

El nu avea un răspuns pentru asta, așa că mai bău un pic de cafea.

– Cum de ai ajuns în Seattle? îl întrebă.

– Ți-am spus. M-am plictisit de meseria de psiholog criminalist. Am divorțat. Simțeam nevoia unei schimbări de decor.

– Da, știu versiunea scurtă. Mă întrebam însă care e restul poveștii. Ziceai că ultimul tău caz s-a sfârșit urât. Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Ești sigură că vrei să știi?

– Numai dacă te simți în stare să-mi spui. Sunt perfect conștientă că nu am nici un drept să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Nu-mi datorezi nici o explicație.

Pentru o clipă el contemplă fantasma coșmarurilor fremătând în flăcările din

cămin. Apoi, oarecum spre propria lui surprindere, începu să vorbească:

– Prin definiție, toate acele cazuri de care ne ocupam la agenția de psihologi criminaliști erau urâte. Dar ultimul m-a afectat într-un fel în care celelalte nu mă afectaseră pentru că, printre altele, era vorba de un incendiu.

Charlotte îl privi.

– Incendiu?

– Am o problemă cu focul. Când eram copil, am fost prins, împreună cu alți puști, într-un hambar vechi care a fost incendiat deliberat de un psihopat numit Quinton Zane.

Charlotte făcu ochii mari.

– Oh, Max. Cum ați scăpat?

– Am fost salvați de șeful poliției locale. E o poveste lungă. Mama mea era necăsătorită. Era artistă și, cum le place oamenilor să spună, un spirit liber. Îi plăceau chestiile metafizice.

– Chestiile metafizice?

– Căuta mereu revelațiile spirituale. Ne-am mutat des – mergeam de la un gen de guru la altul. Crede-mă, există un număr uluitor de așa-ziși artiști care pozează drept guru sau lideri de secte religioase. Și un număr și mai mare de oameni ca mama, care își doresc cu disperare să creadă aiurelile astea.

– Da, știu. E foarte trist.

– Când aveam zece ani, am ajuns într-o comunitate condusă de Zane. Unul dintre adepții lui îi oferise niște teren și o fermă veche situată în imediata apropiere a unui orașel de pe coasta Californiei. Erau mai multe clădiri pe terenul acela. Femeile locuiau într-una dintre ele. Bărbații în alta. Iar copiii erau obligați să doarmă cu toții într-un hambar vechi.

– Și Zane?

– El a pus stăpânire pe casa principală de la fermă. Și în fiecare noapte punea să i

se aducă una dintre femei. Se presupunea că este o onoare pentru soția aleasă pentru noapte.

– Însământător.

– Ca majoritatea liderilor de secte, Zane era preocupat de două lucruri – bani și putere. Dar Zane era tânăr – sub treizeci de ani – și pe deasupra și genul foarte modern de lider de sectă. Și-a pus afacerea pe internet. Adulții din comunitate aduceau banii într-o mulțime de moduri. Atunci când se alăturau sectei, toți adulții își cedau bunurile materiale, inclusiv banii, acțiunile și proprietățile. După aceea, continuau să-și plătească singuri cheltuielile – în principal printr-o multitudine de escrocherii on-line născocite de Zane.

– Și copiii?

– Eram obligați să facem cea mai mare parte a muncilor fizice de la fermă, dar în special eram instruiți să ne ocupăm de escrocheriile on-line. Trebuie să recunosc că ne plăcea partea asta. Era ca și când am fi jucat jocuri video de-adevăratelea. Când câștigai, făceai niște bani.

– Dar nu ajungeați să păstrați banii.

– Bineînțeles că nu. Se duceau toți în conturile off-shore ale lui Zane.

– Ce s-a întâmplat?

– Factorul „sex“ și-a făcut efectul. De-a lungul timpului s-a dovedit că asta este ceea ce distruge o sectă din interior. În cele din urmă, unii dintre bărbați s-au înfuriat că soțiile și prietenele lor se culcau cu Quinton Zane. Multe dintre femei s-au supărat că nu aveau voie să-l refuze pe Zane de teama de a nu fi alungate de la fermă. Pentru cei care aveau copii, ar fi însemnat să nu mai aibă acces la copiii lor.

– Care erau încuiați în fiecare noapte, pentru ca părinții lor să nu se poată hotărî să-i ia și să plece. Cu alte cuvinte erau prizonieri, spuse Charlotte.

– Exact. Așa cum era de așteptat, situația de la fermă s-a deteriorat. Privind înapoi, sunt convins că secta era pe cale să se destrame. Probabil că Zane știa acest lucru. Nu voia să aibă de-a face cu prăbușirea ei și nu voia nici să riște să piardă toți banii pe care-i ascunsese în conturile off-shore. Într-o noapte a

declanșat mai multe explozii prin care plănuia să distrugă complexul, toate calculatoarele și dovezile escrocheriei. Nu este limpede dacă a intenționat să omoare o mulțime de oameni în explozii sau dacă incendiile au scăpat pur și simplu de sub control.

– Tu și ceilalți copii erați închiși în hambarul acela? întrebă Charlotte oripilată.

– Da. Și am fi murit acolo dacă șeful poliției, Anson Salinas, nu ar fi intrat cu SUV-ul în hambar dărâmând intrarea, dacă n-ar fi împins opt puști îngroziți în autovehicul și n-ar fi ieșit cu spatele în viteză, din infernul ăla nenorocit.

– Mă trec fiori reci numai ascultându-te cum spui povestea. Te-a salvat pe tine și pe ceilalți. A făcut un lucru incredibil.

Max surâse stins.

– Mai ales când te gândești că toți cei de afară îl avertizaseră că întreaga structură era pe punctul de a se prăbuși.

Charlotte ezită, apoi întrebă:

– Ce s-a întâmplat cu mama ta?

Max își îndreptă atenția din nou spre foc.

– Ea și multe alte femei nu au reușit să iasă din clădire. Zane le încuiase și pe ele pe timpul nopții.

Fără o vorbă, Charlotte întinse mâna și-i atinse brațul gol.

Preț de o clipă, Max se lăsă învăluit de căldura și delicatetea atingerii.

– Ce s-a întâmplat cu Zane? întrebă ea după o vreme.

– În haosul și confuzia create de incendiu, a reușit să fugă.

– A fost prins vreodată?

Privirea lui Max o întâlnește pe a ei.

– Nu. Dar câteva luni mai târziu un bărbat care semăna cu el și avea un act de

identitate care se potrivea exact cu una dintre identitățile despre care se știa că le folosisese Zane a închiriat un iaht într-un port de lângă L.A. A ieșit cu barca în larg singur. A fost un incendiu la bord. Iahtul s-a scufundat. Cadavrul lui Zane nu a fost găsit niciodată. Oficial este considerat mort. Dar eu și frații mei nu credem în versiunea asta a poveștii. De atunci îl căutăm neconținut.

– Frații tăi? Au fost cu tine la complexul acela?

– Din cei opt puști aflați în noaptea aceea în hambar, trei ne-am pierdut mamele în incendiu. Nici unul dintre noi nu mai aveam alte rude, sau în orice caz nici o rudă care să vrea să ne primească sau să-și asume responsabilitatea pentru noi. Am fost trimiși la serviciile de asistență socială. Și din nou ne-a salvat Anson Salinas. Ne-a luat la el. A obținut certificat de părinte adoptiv. Ne-a crescut. Așa că, da, am doi frați, Cabot Sutter și Jack Lancaster.

Charlotte îl privi scrutător.

– Și după cum se vede, ai și un tată.

Max zâmbi.

– O, da. În mod clar am un tată.

– Păi și ce n-a mers la ultima ta misiune de la agenția de psihologie criminalistică?

– Nimic n-a mers. Colegii, prietenii și soția mea erau cu toții convinși că sunt obsedat. Poate chiar paranoic. Poate de-a dreptul nebun.

– De ce?

– Pentru că, cel puțin pentru un timp, am fost convins că Quinton Zane se întorsese cumva din morți.

capitolul 27

Expresia obsedată din privirea lui Max îi îngheță lui Charlotte sângele în vene.

– Știam că avem de-a face cu un piroman neobosit. Țintele lui erau persoane singure pe care le identifica pe site-uri de întâlniri on-line. Le făcea să creadă că se conectează cu sufletul lor pereche. Mai devreme sau mai târziu le propunea să se întâlnească.

– Și pe urmă le omora?

– Da. Schema părea simplă. Făcea sex cu victimele, le ucidea într-un loc unde se simțea în siguranță, apoi se descotorosea de cadavre. Întotdeauna încerca să distrugă dovezile declanșând un incendiu. Uneori dădea foc mașinii victimei. Alteori incendia casa în care locuia victima. Alteori lăsa cadavrul într-un tomleron de gunoi și turna catalizator peste tot conținutul. Iar uneori folosea o clădire veche abandonată. Dar întotdeauna era la mijloc un incendiu.

Charlotte studie chipul întunecat al lui Max.

– L-ai prins ?

– Da. Am format o echipă specială. Am creat o identitate on-line falsă care se potrivea cu profilurile victimelor pe care le lua la ochi ucigașul pe internet. Când ucigașul a mușcat momeala, Beth, una din femeile din echipă, s-a dat drept persoana cu care trebuia să se întâlnească. Dar ceva n-a mers cum trebuie. S-a dovedit că ucigașul a știut aproape de la început cine este de fapt. Beth avea microfoane și puteam s-o urmărim, dar nemernicul le-a găsit și le-a distrus.

– Ce s-a întâmplat?

– Singura mea speranță era că nu o omorâse. M-am gândit că poate o să vrea să o țină în viață o vreme fiindcă voia să râdă de noi, cei care-l căutam. Am examinat din nou tiparul.

– Ce tipar?

– Cadavrele erau găsite în diferite locuri, dar la o privire foarte atentă mi-am dat seama că toate acele locuri alcătuiau un tipar. Și în centrul tiparului era un spital vechi și abandonat. M-am întrebat dacă îl folosește ca loc pentru a comite crimele. Am încercat să conving echipa că merită să aruncăm o privire. Dar aveam printre noi un tip nou, despre care se presupunea că e un fel de băiat minune. Avea întotdeauna cu el algoritmi și modele computerizate. Era convins că criminalul folosea un alt loc ca bază. Polițiștii s-au concentrat asupra acestuia. Într-un final, m-am dus singur la spital.

– Fără ajutoare?

– Mă temeam că dacă asasinul vede polițiști o va ucide pe Beth – presupunând că n-o făcuse deja. Am făcut rost de un plan al spitalului și am descoperit că exista un tunel subteran care lega două dintre aripi cu morga. Am riscat și am luat-o pe acolo.

– Tunelul era deschis?

– Da. Curentul electric era întrerupt, bineînțeles. Fiecare culoar, fiecare dulap, fiecare debara era un potențial pericol. Am găsit-o pe Beth într-o sală veche de operații. Era legată și avea căluș la gură. Am dezlegat-o și am pornit la drum. Doar că ucigașul pândeă. Și aștepta. Am tras un foc – am reușit să-l lovesc în coapsă. Sânghera abundant, dar turnase catalizator peste tot pe podea. A dat foc de îndată ce eu și Beth am apărut din sala de operații.

– Erai prins în ceea ce probabil a fost cel mai negru coșmar al vieții tale – tu, într-o clădire care arde.

– Da, cam așa se poate descrie experiența. Fruntea lui Max era plină de transpirație. Folosi capătul cuverturii ca să se șteargă de sudoare. Nu-și luă nici o clipă ochii de la flăcările din cămin. Eu și Beth am reușit să ieșim pentru că studiasem planul spitalului. Am ajuns la scara de incendiu și apoi afară prin tunelul de la morgă.

– Slavă Domnului! Deci să înțeleg că ucigașul a murit în incendiu?

Într-un târziu, Max își întoarse privirea de la foc.

– Da.

– Era Quinton Zane?

– Nu. Max dădu drumul la aer fără grabă. Au mai fost două victime colaterale – cariera și căsnicia mea.

– De ce? Ai salvat-o pe Beth. L-ai prins pe tipul cel rău. Ai fost un erou.

– Nu, am fost doar al naibii de norocos. Dar nu mi s-a cerut să demisionez pentru ce s-a întâmplat la spitalul cel vechi. A fost din cauza a ceea ce s-a întâmplat după aceea.

– Ce?

– Cazul a început să mă obsedeze. Nu există alt cuvânt. Nu eram în stare să renunț la el.

– Pentru că nu erai convins că asasinul a murit?

– Știam că ucigașul e mort, dar nu reușeam să mă desprind de ideea că exista o legătură cu Zane. Soția mea, șeful meu, colegii, cu toții au tras concluzia că o luasem razna. Mi s-a spus să-mi iau un concediu. Să mă duc la un psihiatru. Am făcut și una, și alta, dar nici una nu mi-a ajutat. Am început să am coșmaruri din nou. Transpirații reci. Insomnii. Începusem să văd tipare acolo unde nu exista nimic. Chestii de genul ăsta. În cele din urmă, agenția a decis că nu mai sunt bun. Nevastă-mea a ajuns la concluzia că mă aflu pe o spirală descendentă și că refuz să primesc ajutor. M-a părăsit și și-a văzut mai departe de viața ei. N-o învinovățesc.

Charlotte nu-și luă mâna de pe brațul lui. Nu era prea sigură dacă el își dă seama de acest lucru, dar avea sentimentul că n-ar trebui să se oprească să-l atingă. Nu încă.

– Au trecut deja multe luni. Tot mai ești convins că există o legătură cu Quinton Zane? Întrebă ea.

Preț de o clipă crezu că nu o să răspundă. Dar o făcu într-un târziu, cu privirea întunecată:

– Da, spuse.

– Tot mai ai coșmaruri, transpirații reci, insomnii? îl întrebă.

– Nu în fiecare noapte – dar, da. Sunt... multe nopți oribile. Psihoterapeutul a spus că ar trebui să-mi înfrunt obsesia. Să învăț să-mi distrag eu însumi atenția cu alte treburi. Să exersezi cum să mă concentrez pe altceva et caetera, et caetera. Mi-a mai spus că adevăratele mele probleme sunt chestii legate de abandon, rămase din trecutul meu. Poate o formă de tulburare de atașament complicată de un sindrom de stres posttraumatic. Mi-a dat niște medicamente. Le-am luat o vreme. Nu au făcut problemele să dispară. Așa că, da, în nopțile cu adevărat oribile dau drumul la calculator și mă apuc să-l caut pe Quinton Zane.

Studiindu-l, Charlotte spuse:

– Te temi că fostul tău șef, fosta ta soție și psihoterapeutul ar putea avea dreptate, nu? Ți-e teamă că e posibil să o fi luat razna; că poate chiar ești prins ca într-o menghină de o obsesie, încercând să găsești tipare și legături acolo unde nu există.

– Mi-a trecut prin minte.

– Nu știu dacă te ajută cu ceva, dar nu cred că ar trebui să ignori ce ți-a spus intuiția în toate lunile acelea din urmă. Ai găsit spitalul acela vechi. Ai salvat-o pe Beth. În mod evident ai darul de a înțelege conexiunile, și darul ăsta încearcă să-ți spună ceva.

– Darul meu, cum îl numești tu, este o formă de obsesie. Doar așa, ca să afli și tu, nu e considerat un semn de sănătate mintală.

Charlotte îl privi și spuse:

– Bărbatul pe care încep să-l cunosc, care-l vânează pe ucigașul lui Louise Flint și care tocmai ne-a salvat dintr-o mașină ce fusese împinsă într-un râu cu ape umflate, nu este nebun.

Max răsuflă din rărunchi.

– Scuză-mă. N-ar fi trebuit să mă răstesc la tine.

– Uite ce e, ai încercat cu psihoterapia. Ai încercat cu medicamente. Iar acum, ca detectiv particular încerci să-ți abată atenția cu problemele altor oameni.

– Crezi că de asta am pornit afacerea pe care o am? întrebă el încruntându-se.

– Probabil. Dar uite cum stă treaba – ai propriile tale întrebări. Problemele nu vor dispărea doar fiindcă încerci să le ignori. Cred că trebuie să recunoști că le ai. S-ar putea să nu găsești răspunsuri niciodată, dar trebuie să accepți că întrebările sunt reale și că ai motive să ți le pui.

– Și cum de știi tu asta? întrebă el, și colțul gurii i se ridică ușor.

– Pentru că am văzut ce-i pot face unei persoane întrebările fără răspuns dacă încearcă să le reprime. Uite, de exemplu, sora mea vitregă, Jocelyn. Și nu numai ea. Am cunoscut oameni la Rainy Creek Gardens care nu au primit niciodată răspunsurile de care aveau nevoie. Iar întrebările nu au dispărut, Max. Trebuie, cumva, să înveți cum să le îngădui un sălaș în mintea ta. Să le lași un pic cu ele însele. Să le controlezi, să le impui limite, dar să nu pretinzi că nu există. În întuneric întrebările te macină. Dacă vrei să le pui într-un context rațional, trebuie să le examinezi în lumina zilei.

El surâse. Și de data asta, era un zâmbet adevărat.

– De unde ai învățat să vorbești așa?

– După lecțiile de caiac și alte câteva chestii care ar fi trebuit să mă facă mai spontană, am renunțat și m-am înscris la un curs de meditație. Ce pot să spun? Mi-a schimbat viața.

capitolul 28

Nu se așteptase să poată dormi, așa că fu nedumerită când se trezi dintr-un vis în care o căuta pe Jocelyn. Stătu perfect nemișcată un moment, încercând să se orienteze.

Brusc, își aminti foarte limpede. Era făcută covrig pe podea lângă șemineu, înfășurată într-o pătură foarte uzată.

Deschise ochii și-l văzu pe Max. Stătea pe vine în fața căminului și mai puneă câteva crengi în focul care ardea mocnit. Și el era înfășurat într-o pătură. Pistolul în toc era pe podea lângă el.

Se ridică încet în capul oaselor.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu. Totul e în regulă. Mai puneam ceva pe foc ca să ardă mai bine. N-am vrut să te trezesc, spuse el privind-o peste umăr.

– Cât e ceasul?

– Trecut puțin de două.

– Eu am dormit câteva ore. E rândul tău, zise ea.

– N-am nimic. Nu este prima oară când stau treaz toată noaptea.

– Sunt convinsă că nu e, dar nu asta e problema. Îmi dau seama că unul din noi trebuie să stea de pază. Sunt perfect capabilă să mă ocup de asta câteva ore cât te odihnești tu.

O clipă se gândi că avea să refuze oferta.

Apoi, spre surprinderea ei, el acceptă printr-o mișcare din cap.

– Trezește-mă dacă auzi chiar și cel mai mic sunet sau dacă ți se pare că zărești o umbră. Nu-ți spune că e doar imaginația ta. Trezește-mă.

– Așa o să fac.

Se ridică în picioare, atentă să țină pătura strâns pe lângă ea, și se lăsă într-un scaun. Vântul se domolise. Nu auzea ploaia. Furtuna trecuse. Liniștea adâncă din pădure era un pic înfricoșătoare, dar măcar sporea șansele de a auzi dacă cineva ar fi încercat să se apropie pe furiș.

Max își aranjă pătura, strângând-o mai bine pe lângă el, și se întinse lângă pistol. Se răsuci pe o parte, puse capul pe pernă și închise ochii.

În mod bizar era plăcut să știe că avusese încredere în ea să stea de pază. Charlotte se gândi că acum exista o legătură între ei.

„Nici să nu-ți treacă prin cap.“ Între doi oameni care se confruntă împreună cu un pericol se va naște în mod sigur sentimentul că-i unește ceva. Fără doar și poate era o stare de lucruri temporară și care nu însemna nimic. Va dispărea când vor fi din nou în siguranță.

Și totuși, nimic din ceea ce simțise vreodată cu Brian nu era ca legătura aceasta intimă. Indiferent de ceea ce urma să se întâmple, era foarte sigură că nu avea să uite senzația aceea.

După un timp se ridică și mai făcu niște cafea solubilă călâie. Sorbi fără grabă, cu gândul la Jocelyn, întrebându-se unde s-ar fi putut ascunde.

Când gândurile începură să se urmărească unul pe celălalt, alergând în cercuri tot mai strânse, se gândi la Louise Flint și la celelalte membre ale clubului de investiții.

„Ce naiba făceai tu, împreună cu prietenele tale, Jocelyn? Ce diavol ați stârnit?“

capitolul 29

Max plutea între somn și trezie, într-o toropeală stranie. Din când în când se trezea deplin preț de o clipă, își controla în mod reflex toate simțurile căutând orice semn că s-ar fi schimbat ceva în preajmă – sunete noi, mișcări ale umbrelor, un curent de aer.

De fiecare dată era mulțumit că totul era în regulă. De fiecare dată vedea că Charlotte este trează și numai ochi și urechi. De fiecare dată ea îi zâmbea, iar el închidea ochii și aluneca din nou în starea aceea stranie între somn și trezie.

Afară era tot întuneric când ieși încă o dată din starea aceea confuză. De această dată îl trezi mirosul de tocană pusă la încălzit.

Deschise ochii și o văzu pe Charlotte ghemuită în fața focului mic. Amesteca conținutul unei oale vechi și uzate. Primul lucru pe care îl remarcă fu că nu mai era înfășurată în pătură. Era îmbrăcată cu hainele pe care le purtase când plonjaseră în râu.

Îl privi și spuse:

– Bună dimineața.

– ‘Neața.

Se apucă să desfacă pătura, dar într-un târziu își aduse aminte că nu era îmbrăcat. Se ridică în capul oaselor cu grijă.

– M-am gândit că o să vrei să pornim devreme, spuse ea. Dacă nu găsim pe cineva să ne ducă, o să fie o excursie lungă până la Loring.

El reuși să țină pătura în jurul mijlocului în timp ce se ridica în picioare. Se aplecă să ia tocul și pistolul.

– O să găsim o mașină să ne ducă, spuse el. Trebuie să fie o mulțime de echipe

de reparații care au ieșit în dimineața asta de la prima oră. Sigur verifică să vadă dacă sunt linii de curent căzute și copaci doborâți, poduri avariate, alunecări de teren.

Charlotte puse tocana cu o lingură într-un bol și i-l dădu lui Max, spunând:

- Bănuiesc că o să ne oprim la poliția din Loring.
- Da. Luă un pic de tocană cu lingura, surprins de cât era de bună. O să-i telefonez lui Anson imediat ce o să am semnal. Probabil că se întreabă ce dracu' s-a întâmplat.
- Dar dacă polițiștii peste care o să dăm la secția din Loring sunt implicați în mușamalizare împreună cu Briggs?
- E o posibilitate, dar după părerea mea nu e prea credibilă. Am făcut niște verificări când m-am dus să-l caut pe Briggs. Au avut loc multe schimbări după plecarea lui. Actualul șef al poliției nu este decât de vreo doi ani în această funcție.
- O să fie interesant să vedem dacă pretind că ne cred când o să le spunem că Briggs a încercat să ne omoare.
- Am din ce în ce mai mult impresia că nu ai prea multă încredere în forțele de ordine.
- În general, am – doar că nu mă încred în forțele de ordine din Loring, Washington.
- Lucrurile se mai schimbă.

Charlotte pufni:

- Ia te uită cine a devenit brusc „Domnul Optimism“.
- Probabil că o fi din pricina companiei.

Ea zâmbi scurt, malițios.

- Aha, carevasăzică acum am și influență proastă asupra oamenilor. Asta-i

grozav. Mereu am vrut să fiu un exemplu negativ.

El se aplecă înainte, foarte aproape de ea. Charlotte nu se retrase. O clipă, lumea din jurul lor păru se stea în loc.

O sărută. Fu doar un sărut grăbit. Max își spuse că nu era decât un experiment. Numai că ea nu se dădu înapoi, ci puse o mână pe umărul lui gol. Gura ei se îmblânzi sub gura lui.

Când înălță capul, ea nu scoase o vorbă. Îl privi doar, ca și când ar fi fost fascinată.

– Declar oficial că ești un foarte, foarte bun exemplu prost, spuse el.

Ea trase adânc aer în piept.

– Mulțumesc.

El se răsuci, înșfăcă pantalonii uscați și se îndreptă spre dormitor ca să se îmbrace înainte să facă ceva de-a dreptul prostesc – cum ar fi să-i spună că voia s-o sărute din momentul când o cunoscuse. Cum ar fi să-i spună că acum voia s-o sărute în continuare.

„Prioritățile. Ai câteva“, se gândi. Fiecare lucru la timpul lui.

capitolul 30

Roxanne Briggs amestecă cu o lingură de lemn în vasul cu fulgi de ovăz ce fierbea la foc mic, meditănd asupra trecutului. Brusc își dădu seama că în ultima vreme doar la asta se gândea – la trecut.

Era devreme – nu era încă cinci și jumătate. Mai era ceva timp până la primul semn al zorilor, dar furtuna trecuse. Nu dormise deloc peste noapte. Egan spusese foarte puține de când se întorsese, după ce-i urmărise pe Max Cutler și pe Charlotte Sawyer. Fusesse într-o dispoziție plină de furie alimentată de adrenalină. Se dusesse direct la sticla de whisky.

Când îl întrebase ce a făcut, nu spusese decât că Cutler și Sawyer nu aveau să mai constituie o problemă. Ea îi ceruse o explicație. El îi spusese că avusese loc un accident. Mașina lui Cutler căzuse în râu. Nici el, nici femeia aia, Sawyer nu avuseseră cum să supraviețuiască.

Atunci ea înțelesese că încercase să-i omoare pe Cutler și pe Sawyer. Numai că nu era atât de sigură că reușise. Cutler i se păruse că are un aer foarte competent. Intuiția îi spunea că într-o situație de criză nu intra în panică. Și Charlotte Sawyer îi lăsase impresia că are toate calitățile unei femei redutabile.

Totuși, nu erau decât doi orășeni care ajunseseră în apele umflate ale unui râu. Erau toate șansele să nu fi reușit să scape. Dar și dacă pieriseră amândoi, acum era limpede că se prăbușea lumea din jur. Secretele pe care ea și Egan le păstraseră atâta amar de vreme ieșeau la iveală ca să-i terorizeze.

După faptă și răsplată.

Într-un târziu Egan se prăbușise leșinat în fotoliul lui mare din piele. Ea se dezbrăcase și se dusesse să se culce, dar nu dormise deloc. Cum ar fi putut să doarmă o femeie când știa că se apropie de capătul unui drum al tenebrelor?

Până acum fusese în stare să îndure nefericirea căsniciei ei pentru Nolan. Pentru el sacrificase totul. La urma urmelor, era mamă. Dar în această dimineață

mohorâtă nu mai era sigură că poate continua așa, nici măcar de dragul fiului ei.

Silueta lui Egan se profilă întunecată în pragul ușii.

– Fă-ți bagajele. Plecăm.

Se întoarse spre el.

– Poftim?

– M-am gândit mai bine azi-noapte. Cutler și Sawyer sunt morți probabil, dar sunt șanse să fi reușit să scape din apele râului. Nu prea contează. Vii sau morți sunt o problemă pentru noi. Au dezgropat trecutul și, mai devreme sau mai târziu, o să explodeze mămăliga. Trebuie să o ștergem dracului de aici de la munte. Să găsim un loc nou, poate în Idaho. Sau Wyoming.

Roxanne își aplecă privirea spre vasul cu fulgi de ovăz care fierbea la foc mic, și, cu hotărârea luată, spuse:

– Nu.

– Nu fi proastă. Nu putem să riscăm să mai rămânem pe aici. Dacă Cutler și Sawyer au scăpat, se vor duce direct la poliție. Dacă au murit, poliștii vor veni sigur aici să pună întrebări. Lasă terciul și apucă-te de făcut bagaje.

– Nu, repetă ea de această dată cu voce fermă.

– Treaba ta. Eu plec. Tu alegi dacă vii cu mine sau nu.

Ea strânse lingura mai tare. Un singur lucru era clar – nu-l urâse niciodată pe Egan mai mult decât îl ura în clipa asta.

– Ți-am spus cu mulți ani în urmă că o să se întoarcă împotriva noastră toată povestea asta, spuse.

– Prostii. Ai fost la fel de bucuroasă ca mine să iei banii.

Ea nu răspunse. Nu era nimic de spus. Fusesse de acord să păstreze secretul și să ia banii. „De dragul lui Nolan.“

– Când pleci? Întrebă încercând să pară pragmatică.

– Azi. O să iau SUV-ul. Întâi trebuie să dau un telefon. Să obțin o ultimă plată de la ticălosul ăla.

– În situația dată, poate că nu e o mișcare inteligentă. Chiar tu mi-ai spus că Trey Greenslade a devenit mult mai periculos în ultimele luni, spuse ea.

– Moartea lui taică-său l-a dezlănțuit, nu e nici o îndoială. Au murit cel puțin două femei. Cutler a avut dreptate în privința unui singur lucru – crimele nu se vor opri. Trey va merge mai departe. Dar e inteligent. Știe că are de protejat al naibii de multe – el este cel care va prelua controlul la Loring Greenslade. Crede-mă, va mai plăti o dată, mai ales dacă știe că va obține ceea ce dorește.

Terciul începuse să se prindă. Roxanne luă în mod reflex oala de pe foc.

Egan avea dreptate. Trey moștenise totul – numele Greenslade, compania de farmaceutice Greenslade, poziția familiei Greenslade în Loring. Singurul lucru care îi stătea în cale era Egan.

– Ei, bine? Întrebă Egan. Sigur vrei să rămâi aici?

Ea luase deja hotărârea. Ea și Egan erau legați prin secretele pe care le păstrasera, dar acesta era singurul lucru care îi unea.

– Ți-am spus. Nu merg cu tine, replică.

O clipă se gândi că poate va încerca să o convingă să plece cu el – nu fiindcă o iubea, ci fiindcă îi cunoștea secretele și le păstrase cu atâta abnegație atât de mult timp. Ea era singura persoană de pe fața pământului în care putea să aibă încredere, și amândoi știau acest lucru.

Apoi se întrebă dacă ar ucide-o ca să se asigure că nu va spune nimănui adevărul despre trecut.

Pe furiș duse mâna spre prosopul de bucătărie mototolit pe blat.

Dar în cele din urmă Egan ridică doar din umeri și porni spre cealaltă cameră, spunând:

– Treaba ta.

Ea rămase în bucătărie tăcută, cu mâna sprijinită de blatul pe care era prosopul.

Auza cum Egan își aruncă lucrurile într-o valiză în dormitor. După un timp îl auzi cum coboară în pivniță. La înapoiere, ducea în brațe vechea cutie de carton cu dosare. O cuprinse spaima.

– Iau asta cu mine, spuse el încercând s-o provoace să reacționeze.

– Să fii sănătos, spuse ea uitându-se la fotografia de pe poliță a fiului său. Ce să-i spun lui Nolan? mai întrebă.

– Spune-i ce dracu' vrei să-i spui. Egan o luă spre ușă cu cutia cu dosare în brațe. Oricum nu-i pasă nici de doi bani. Tot ceea ce-l preocupă este următoarea doză. E un drogat, Roxanne, iar drogații nu se schimbă. Într-o bună zi o să ia o supradoză, și ăsta va fi sfârșitul. Tu vei fi singura care va vărsa o lacrimă.

Rămase în bucătărie în timp ce Egan termina de încărcat SUV-ul. Numai în momentul în care în cele din urmă se sui la volan și porni pe drumul de pietriș trase, în sfârșit, adânc aer în piept.

Cu inima bubuind, ridică prosopul și privi arma de pe blatul de bucătărie. Seara trecută cochetase cu gândul de a o folosi asupra ei însăși. Dar în dimineața aceea, instinctele materne ieșiseră câștigătoare. Fusesse pregătită să-l omoare pe Egan dacă ar fi făcut vreo mișcare ca să scape de ea.

Trebuia să trăiască ca să aibă grijă de Nolan.

capitolul 31

– Ce dracu’ te-a făcut să te duci pe muntele ăla nenorocit ca să te întâlnești cu Egan Briggs? Toată lumea știe că el și nevastă-sa sunt amândoi nebuni de legat. Sunt un cuplu de țicniți ciudați, din ăia care se pregătesc pentru Apocalipsă. Ați avut noroc că tot ce-ați pierdut e mașina. Ar fi fost foarte ușor să vă zboare căpățânile.

– Crede-mă, ne-a trecut și nouă prin minte gândul ăsta. Iar motivul pentru care ne-am dus să ne întâlnim cu Briggs este fiindcă investighez moartea lui Louise Flint, spuse Max.

Numele detectivului era Tucker Walsh. Avea puțin peste treizeci de ani. Le explicase că venise la secția din Loring cu doi ani în urmă fiindcă el și soția lui vruseseră să-și crească copiii într-un mediu drăguț și sigur dintr-un oraș mic.

Walsh părea și inteligent, și profesionist, dar, la fel ca Charlotte, Max se abținea să judece pe oricine avea chiar și cea mai mică legătură cu Secția de Poliție din Loring. „Poate că suntem amândoi un pic paranoici“, se gândi. „Când ești la un pas să fi ucis se mai întâmplă ca efectul să fie ăsta. Puțin îmi pasă.“

Una peste alta, drumul de coborâre din munte decursese fără probleme. Așa cum prevăzuse el, erau o mulțime de echipe de reparații pe teren. În cele din urmă, el și Charlotte fuseseră duși cu mașina până în Loring de proprietarul prietenos al unei firme de întreținere a arborilor.

Se înțeleaseră dinainte să aibă grijă să nu pomenească numele lui Egan și Roxanne Briggs în fața șoferului. Explicaseră însă pierderea mașinii ca pe un accident. Pur și simplu un cuplu de turiști care nu avuseseră altă treabă mai bună decât să umble pe vreme rea pe drumurile de munte periculoase.

În Loring prima oprire fusese la o agenție de închiriere de mașini, nu la secția de poliție. Charlotte își pierduse poșeta și împreună cu ea cardurile de credit, telefonul mobil și actul de identitate. Dar portofelul lui și cardurile din el supraviețuiseră în buzunar. Nu avusese nici o problemă să închirieze o mașină.

Mulțumit că acum avea cum să o ducă pe Charlotte dar și pe el înapoi la Seattle, decise ca a doua lor oprire să fie la Secția de Poliție din Loring.

Sediul poliției era într-o clădire nouă și strălucitoare din centrul orașului. Chiar vizavi era o librărie nou-nouță. Magazinele și buticurile din împrejurimi păreau prospere. Cafenelele și bistrourile erau pline de studenți și de diferite tipuri de profesori.

Campusul domina partea de nord a orașului. Era format dintr-un grup de clădiri frumoase cu fațadă de cărămidă, răspândite într-un minunat cadru natural plin de copaci.

Din ceea ce văzuse Max, colegiul era unul din cele două motoare economice principale ale comunității. Cel de-al doilea era o companie farmaceutică cu aspect prosper, numită Loring-Greenslade Biotech.

Walsh îl țintui pe Max cu o privire gânditoare.

– Femeia asta, Louise Flint, nu e din oraș, nu? Fiindcă nu-mi amintesc nici un raport...

– Nu, spuse Max. Locuia în Seattle. Dar a făcut o călătorie la Loring în ziua în care a murit.

Privirea lui Walsh se îngustă.

– Ca să se întâlnească cu Briggs?

– El zice că nu, răspunse Max. Dar cazul Flint e posibil să aibă legătură cu o agresiune care a avut loc aici în campusul universitar cu ceva mai mult de zece ani în urmă. Briggs a fost polițistul care s-a ocupat de caz.

– Ce s-a întâmplat cu acuzațiile de agresiune? întrebă Walsh.

Acum privirea lui pare precaută, medită Max. Poate că polițistul avea o bănuială în legătură cu direcția spre care se îndrepta discuția.

– A fost un caz de viol, spuse Charlotte pe un ton calm. Sora mea vitregă a fost victima. Cazul nu a fost finalizat pentru ca a dispărut cutia cu probe, asta s-a întâmplat.

Gura lui Walsh se strânse într-o linie dură.

– Înțeleg. Îmi pare rău să aflu acest lucru. La vremea aceea nu lucram aici.

– Da, știm asta. Charlotte se încruntă. Spuneți că soții Briggs sunt din aceia care se pregătesc pentru sfârșitul lumii?

– Știți, oamenii ăia care sunt convinși că va avea loc o catastrofă naturală majoră în curând sau că țara se va prăbuși, spuse Walsh. Stochează alimente și muniție și probabil cantități al naibii de mari de hârtie igienică.

– Știu despre ce vorbiți. Mă interesa doar să aflu dacă așa îi vede comunitatea pe soții Briggs, spuse Charlotte.

Walsh oftă.

– Uite ce e, sunt retrași și excentrici, dar nu ne fac probleme, ceea ce nu se poate spune despre fiul lor drogat. În ultimii câțiva ani a fost cu regularitate pe la clinici de dezintoxicare.

– Am văzut fotografia unui tânăr acasă la soții Briggs, pe o poliță. Am presupus că este fiul lor. Părea în regulă, spuse Charlotte.

– Credeți-mă pe cuvânt, Nolan Briggs nu e în regulă, spuse Walsh. Cred că toată secția e de acord cu mine când spun că ziua în care apare el în Loring e o zi proastă. Din fericire, nu petrece prea mult timp aici. Nu vine să-și vadă părinții decât când are nevoie de bani. Dar să ne întoarcem la Egan Briggs. Ziceți că v-ați dus să vă întâlniți cu el în legătură cu cazul acela nerezolvat.

– Exact, spuse Max. Părea dispus să stea de vorbă. Ne-a lăsat impresia că chiar îl preocupase în toți anii aceștia faptul că n-au izbutit să închidă cazul. Dar dacă mă gândesc mai bine, este limpede că nu voia decât să afle cât știm sau bănuim. Când și-a dat seama că avem de gând să continuăm să investigăm moartea lui Louise Flint și vechiul caz de viol, a intrat în panică. De aceea ne-a urmărit.

Walsh oftă din rărunchi și se prăbuși la loc în scaun.

– Și bănuieți că nu există decât un singur motiv pentru care a fost atât de îndatoritor pentru ca apoi să vă împingă în râu. Cineva l-a plătit cu ani în urmă ca să facă dispărută cutia cu probe. Asta credeți?

– Pare scenariul cel mai plauzibil, spuse Max adoptând un ton politic. De asemenea, e posibil să știe mai multe despre moartea lui Louise Flint decât vrea să recunoască.

– Nu uitați că Briggs este instabil emoțional, spuse Walsh. Nebunii fac lucruri fără logică. E, într-un fel, definiția nebuniei.

– De fapt, nebunii fac lucruri care au logică în lumea lor proprie, spuse Max.

Charlotte se aplecă în față, cu mâinile încleștate în poală.

– Domnule detectiv Walsh, se pare că nu înțelegeți gravitatea situației de față. Sora mea vitregă a dispărut. Polițistul care este foarte posibil să fi fost mituit să facă dispărut cazul acum mai bine de un deceniu tocmai a încercat să ne omoare. Și o femeie pe nume Louise Flint, care din întâmplare era prietena cea mai bună a surorii mele, a murit, aparent din cauza unei supradoze. Singura legătură între toate aceste lucruri este orașul ăsta.

Walsh începuse să aibă un aer enervat.

– O să vorbesc cu Briggs, spuse. Cam asta-i tot ce pot să fac până când vă localizăm mașina și o scoatem din râu. Dar nici chiar atunci, nu vă pot promite prea multe. Probabil că apa a făcut să dispară o mulțime de dovezi.

Charlotte fierbea de furie. Max se hotărî să intervină înainte să-i sară lui Walsh la beregată.

– Mai există ceva în secție care era aici când Jocelyn Pruett a raportat violul? întrebă el.

Walsh o urmărise pe Charlotte cu o expresie circumspectă. Fără tragere de inimă, își îndreptă atenția din nou spre Max.

– Au fost multe schimbări pe aici, dar cred că Atkins e posibil să fi fost prin zonă acum vreo zece ani. Trebuie să iasă la pensie anul ăsta.

– Am vrea să vorbim cu el, spuse Max.

– Stați nițel, tocmai l-am văzut pe coridor. Walsh se ridică de pe scaun, traversă biroul în dezordine și deschise ușa.

– Atkins? Ai o clipă? Niște tipi vor să-ți pună câteva întrebări.

Un bărbat masiv de vârstă mijlocie, cu fața congestionată, cu un păr blond care se rărea și o „burtă de bere“ apăru în prag. Îi studie rapid pe Charlotte și pe Max.

– Ți-i prezint pe Charlotte Sawyer și pe Max Cutler, spuse Walsh. Cutler e detectiv particular în Seattle. Investighează o moarte.

Atkins mormăi ceva în semn de răspuns.

– Cu ce pot să vă ajut? întrebă.

– Lucrați aici acum ceva mai mult de un deceniu când Jocelyn Pruett a depus o acuzație de viol? întrebă Max. Poate vă amintiți de caz, pentru că la un moment dat a dispărut cutia cu probe.

Sprâncenele lui Atkins se încrețiră.

– Pe vremea aia eram detectiv. Mereu m-am întrebat ce s-a întâmplat cu probele. Investigația n-a demarat niciodată din cauză că s-au pierdut.

– Mă mir că vă amintiți cazul atât de limpede, spuse Charlotte.

– Eu am fost primul polițist de la fața locului. Eu am înregistrat raportul inițial. Se vedea că victima a fost traumatizată, dar a insistat să fie dusă direct la spital ca să-i poată fi recoltate probe. Era foarte fermă în privința asta. Foarte hotărâtă.

– Numele victimei era Jocelyn Pruett, spuse Charlotte. Este sora mea vitregă. Ea a dispărut, iar Egan Briggs tocmai a încercat să ne omoare pe noi. Vedeți vreun tipar în povestea asta?

Atkins făcu o grimasă, surprins de vehemența ei. Se uită la Walsh pentru ajutor.

– Ce dracu' înseamnă asta? întrebă.

– Domnul Cutler și domnișoara Sawyer spun că Egan Briggs i-a forțat în mod deliberat să iasă cu mașina de pe drum împingându-i în râu. Au avut noroc că au scăpat cu viață.

– La dracu'! exclamă Atkins cu un aer dezgustat. Se pare că zvonurile sunt

adevărate. Briggs chiar a luat-o razna. Nu-mi vine să cred că nevastă-sa încă mai e cu el după toți anii ăștia. Presupun că și ea e la fel de nebună. Ce pierdere!

Charlotte îl privi.

– Ce vreți să spuneți?

– Roxanne Briggs a fost o femeie frumoasă în tinerețe, spuse Atkins. Dar a rămas gravidă la un an după ce a terminat liceul. N-am putut să înțeleg niciodată de ce s-a culcat cu Briggs. Era prea bătrân pentru ea, și la cum arăta ea, ar fi putut să găsească ceva mai bun. Dar, așa cum ziceam, a rămas gravidă, iar pe vremea aceea, asta era un veritabil orașel de provincie. Bănuiesc că și-a imaginat că trebuie să se mărite cu tatăl copilului. Totuși, mă miră că a rămas cu el. Întotdeauna am crezut că o să-i dea papucii și o să se mute într-un oraș mare. Dar ce legătură au toate astea cu cazul ăla vechi de viol?

– Asta încercăm și noi să aflăm, spuse Max înainte ca Walsh să poată răspunde.

– Acum câteva zile a vorbit cu dumneavoastră o femeie pe nume Louise Flint? întrebă Charlotte.

– Nu, nu cunosc nici o Louise Flint. Și nici nu pot să vă spun prea multe despre cazul surorii dumneavoastră vitrege, în afară de faptul că ne-am învârtit în jurul cozii.

– Uite ce cred eu că s-a întâmplat cu mulți ani în urmă, spuse Charlotte. Cred că cineva a hotărât că acel caz trebuie să dispară și a mituit cel puțin un polițist – pe Briggs – ca să fie sigur că se întâmplă acest lucru. Dar dumneavoastră, domnule detectiv Atkins? Și dumneavoastră ai luat mită?

„Și lumea spune despre mine că-mi lipsesc abilitățile de comunicare“, medită Max. Își dădu seama că vede încă o latură nouă a lui Charlotte. Femeia asta era iute la mânie.

Atkins se făcu roșu ca focul la față.

– Lucrez în această secție de poliție de douăzeci de ani și dosarul meu este curat. Nu aveți nici un drept să-mi puneți astfel de întrebări.

– Ați pierdut cutia cu probe, dar probabil că încă aveți un dosar. Vreau să-l văd,

spuse Charlotte.

– Nu am pierdut nenorocita aia de cutie cu probe, mârâi Atkins. Reuși să se adune cu un efort vizibil. Cât despre dosar, îmi pare rău, nu poate fi văzut.

– Dar avem nevoie de o cerere pentru accesul la aceste date în virtutea legii dreptului la informație? Întrebă Max.

– Nu-i nevoie, mormăi Atkins. Pe atunci toate dosarele erau pe hârtie. Când departamentul a început în cele din urmă digitalizarea lor, acum câțiva ani, am descoperit că unele dintre ele se pierduseră.

– Nu zău, ia du-te, domnule, și plimbă ursul! Vrei să zici că dosarul surorii mele vitrege s-a nimerit să fie printre cele care s-au evaporat, nu?

Fața lui Atkins era acum aproape vineție. Max se întrebă dacă nu cumva o să facă un atac de apoplexie. Dar Walsh îi aruncă bărbatului masiv o privire de avertizare. Atkins se mai calmă un pic.

– Da, exact asta vreau să spun. Atkins clătină din cap. Îmi pare rău, dar nu pot să vă ajut cu nimic. Totuși, aș vrea să știu de ce credeți că dispariția surorii dumneavoastră ar putea fi legată de cazul acela vechi. La dracu', au trecut – cât – unsprezece, doisprezece ani?

– Dacă am ști răspunsul la întrebarea asta nu ne-am afla aici, în biroul dumneavoastră, spuse Max. Se ridică în picioare. Sunteți sigur că nu mai e nimic altceva ce-ați putea să ne spuneți?

Atkins făcu o grimasă.

– Poate doar un singur lucru.

– Ce? Întrebă Charlotte iute.

– Așa cum spuneam, eu eram pe vremea aia detectiv de teren. Briggs se ocupa de caz. De la bun început am fost aproape sigur că vinovatul este un tip din oraș, poate un student sau un profesor din campus.

– Ce v-a făcut să credeți asta? Întrebă Max.

– Felul în care Pruett a descris atacul sugera că agresorul cunoștea bine campusul. Știa exact unde s-o aștepte. Briggs m-a pus să vorbesc cu câțiva dintre studenții care ar fi putut s-o urmărească de la bibliotecă în seara aceea. Luam declarații când Briggs mi-a zis să mă opresc. Mi-a zis că probele de ADN fuseseră contaminate și că nu mai aveam un caz. La scurt timp după asta a dispărut și afurisita aia de cutie cu dovezi.

– Credeți că l-a plătit cineva pe Briggs să scape de caz? întrebă Max.

Atkins clătină din cap.

– Nu știu asta. Pot să vă spun însă că Briggs a ieșit la pensie la mai puțin de un an după aceea. Zicea că a pus mâna pe niște bani dintr-o moștenire. Atunci s-a mutat cu nevastă-sa în munți și a început să se poarte ciudat. În același timp, nu era nici un secret că cei din conducerea colegiului se bizuiau foarte tare pe șeful poliției. Nu voiau publicitate negativă. Asta-i tot ce pot să vă spun. Vă las pe voi să vă născociți propria teorie conspiraționistă.

– Mă pricep la așa ceva, spuse Max.

capitolul 32

Max deschise portiera din dreapta a mașinii închiriate. Charlotte se urcă și își puse centura de siguranță. El se duse prin fața mașinii și se sui la volan.

O clipă rămaseră amândoi tăcuți, privind sediul modern al poliției din Loring.

– Mă întreb dacă Louise Flint s-a dus cu adevărat cu mașina acolo, pe munte, ca să vorbească cu Briggs, spuse Max după un timp.

– Știm că nu a murit acolo. A murit în apartamentul ei din Seattle.

– Nu înseamnă că nu există o legătură. Max porni mașina și ieși ușor din parcare. Acum sunt convins că orice i s-a întâmplat lui Louise când a făcut drumul la Loring, asta a dus la uciderea ei.

– La naiba!

– Da. Trebuie să vorbim despre ceva înainte să ne întoarcem la Seattle.

– Despre ce?

– Având în vedere ce s-a întâmplat, nu vreau să fi singură. Nu până când nu ne lămurim ce se petrece aici, spuse Max.

– Crezi că am nevoie de un bodyguard.

– Da.

– Dar am serviciu. Nu pot să mă ascund pur și simplu.

– Cred că o să fii în siguranță la Rainy Creek Gardens. Din ce-am văzut, au un sistem de securitate bun. Străinii nu au voie să intre și să iasă după bunul plac. Personalul de la recepție este foarte atent. Există multe camere de luat vederi.

– Siguranța este una dintre facilitățile pe care le oferă Rainy Creek Gardens.

Totodată, toată lumea cunoaște pe toată lumea, ceea ce reprezintă încă un atu, spuse ea. Dar și în blocul în care stau eu măsurile de securitate sunt decente. Jocelyn a insistat asupra acestui lucru când m-am mutat la Seattle. Este cineva la recepție în timpul zilei. Nu poți să intri sau să ieși fără cheie. Sunt camere de luat vederi în garaj și în lifturi. De ce altceva mai am nevoie?

– Nu știu. De aceea o să rămânem împreună până când se sfârșește povestea asta. În casa mea sau în apartamentul tău. Mie mi-e egal.

Charlotte îi aruncă o privire rapidă, scrutătoare.

– Tu chiar vorbești serios, nu?

– Cu cât mă vei cunoaște mai bine, cu atât îți vei da seama că vorbesc serios în legătură cu majoritatea lucrurilor. Este una dintre calitățile mele neinteresante.

– Înțeleg. Surâse stins. Păi, în situații ca asta, e bine să ai în preajmă o persoană serioasă. În regulă, hai să alegem apartamentul meu, cel puțin deocamdată. Canapeaua se face pat și am o toaletă pe care o poți folosi.

– O toaletă?

– Nu există duș. Va trebui să-l folosești pe al meu.

El se gândi la toate caracteristicile de securitate din imobilul ei. Apoi se gândi la culorile calde, luminoase ale micului apartament și la cum va trebui să se mulțumească să folosească dușul ei.

– Apartamentul tău îmi convine, spuse.

capitolul 33

Trey Grenslade parcă vechea camionetă ponosită în spatele rândului de cabane îngrămădite din care nu se auzea nici un zgomot. Coborî, atent să păstreze camioneta între el și clădirile motelului. Lăsă deschisă portiera șoferului și se postă în spatele ei.

Cumpărase camioneta dintr-o parcare cu mașini la mâna a doua la scurt timp după ce descoperise adevărul despre trecut. Atunci știuse că va veni clipa când va avea nevoie de un vehicul care să nu atragă atenția pe drumurile de munte.

Era foarte priceput la planificat din vreme; la strategii. De aceea el avea să preia controlul la Loring Greenslade.

Când dăduse peste retragerile de bani misterioase în registrele contabile ale tatălui său – retrageri care avuseseră loc la fiecare câteva luni cu regularitate de ceasornic timp de mai bine de un deceniu – presupusese că bătrânul avusese o amantă. Îl amuzase gândul că nemernicul ăla autoritar și egoist fusese un mare ipocrit.

E drept, o relație amoroasă extraconjugală care durase mult peste zece ani nu prea echivala cu o meteahnă. Dar pentru locuitorii din Loring care îl puseseră cu mult timp în urmă pe Gordon Greenslade pe un pedestal, ar fi fost un adevărat șoc să afle că-și înșelase soția și dusesse o viață secretă ani în șir.

Trey reflectase îndelung dacă să-i spună sau nu bunicii sale ce aflase. Ar fi fost amuzant să vadă expresia de pe chipul bătrânei scorpui când avea să afle că primul ei născut avusese o iubită secretă. Dar ajunsese la concluzia că ar fi mai interesant să elucideze identitatea iubitei mai întâi.

Abia când se uitase mai atent la datele retragerilor înțelesese exact peste ce dăduse. Șocul îl pocnise cu forța unei avalanșe.

Plățile începuseră la mai puțin de o lună după ce cazul Pruett fusese abandonat de polițistul care se ocupa de el. Chestia asta nu putea fi o coincidență. Taică-său

plătise ani de zile ca să nu fie șantajat și să-l protejeze pe el, să nu fie identificat ca suspect.

Dar îi fusese cu adevărat teamă atunci când își dăduse seama că nu avea idee care este identitatea șantajistului. Ar fi putut fi aproape oricine din oraș – un alt student sau poate unul dintre membrii vechii lui frății –, cineva care văzuse ceva în seara aceea. Ar fi putut fi vreun om de serviciu sau un profesor care ar fi putut să-l plaseze la locul faptei. Poate că existau fotografii.

Fusese foarte prudent în seara aceea, dar Pruett fusese prima lui victimă. Încă nu pusese perfect la punct strategia. Fuseseră probleme. Femeia aia idioată se luptase. Îl zgâriase pe brațe. După aceea fusese nevoit să poarte mâneci lungi zile întregi. Își pusese prezervativ, dar îl pierduse în graba lui de a fugi de la fața locului după aceea. Dacă existase o cameră de supraveghere pe care nu o observase, pe undeva pe alee sau în parcare unde își lăsase mașina? Auzise că Pruett insistase să fie consultată la spital, unde fuseseră pregătiți pentru prelevare de ADN.

Așa că multe lucruri nu merseseră cum trebuie prima dată. Încă îl treceau fiori reci când își amintea cum scăpase ca prin urechile acului. Și cum nimeni nu-i pusese nici măcar o întrebare, presupusese că reușise să-i fraierească pe toți. Abia după înmormântare, când pusese în ordine afacerile financiare ale lui taică-său și înțelesese ce însemnau retragerile de bani își dăduse seama că la urma urmelor nu fusese atât de norocos.

După ce scăpase din ghearele panicii inițiale, se calmase și începuse să judece mai limpede. Atunci îi trecuse prin cap că tot ce avea de făcut era să aștepte. Șantajistul se obișnuise cu plățile regulate în numerar. Și probabil că voia ca banii să continue să vină.

Și, după cum era de așteptat, prima solicitare venise la mai puțin de o lună după înmormântarea tatălui său. Nu fusese vorba despre nimic complicat. Nici un text misterios. Nici un e-mail anonim. Nici un telefon. Găsise un bilet pe scaunul din față al mașinii.

Instrucțiunile fuseseră simple și directe. Le urmase cu precizie și lăsase valiza plină cu bani la locul specificat, pe o potecă turistică. După care folosisese un binoclu ca să țină locul sub observație de la distanță.

Prima oară nu avusese noroc. Era spre sfârșitul verii și fusese un val continuu de

turiști, care făceau drumeții sau erau doar în plimbare și care băteau poteca în sus și-n jos. Nu identificase persoana care luase valiza.

Oricum, o lună mai târziu, venise o nouă solicitare. La munte era început de toamnă. Excursionistii de o zi se terminaseră. Primise instrucțiuni să lase banii sub un pod.

Și din nou urmărise totul de la distanță, iar de această dată avusese noroc. Un SUV cu plăcuța de înmatriculare acoperită de noroi oprise în refugiul de la capul podului. Egan Briggs coborâse de pe scaunul șoferului și luase banii.

O vreme se mulțumise să-l lase pe Briggs să creadă în continuare că e în siguranță. Nu exista nici un motiv să creadă că un șantajist dovedit ar vrea ca banii să înceteze să mai curgă. În plus, n-ar fi fost prea ușor să-l scoată pe Briggs din joc. Tipul era nu numai fost polițist, ci – după cum auzise – și un vânător iscusit. Se mai spunea și că era îngrozitor de paranoic, ba poate chiar ținut de-a binelea.

Trey își spusese că avea nevoie de o strategie infailibilă, și se ocupa de asta când Louise Flint găsisese de cuviință să-i complice și mai mult viața și așa deja foarte complicată.

Iar acum, când tocmai se ocupa de membrele clubului de investiții și încerca s-o găsească pe Jocelyn Pruett, primise o nouă solicitare de la Briggs. Venise cu mult înainte de termen; și odată cu ea, promisiunea unei ultime tranzacții.

Studie SUV-ul masiv parcat lângă căsuța numărul 6. Geamul fumuriu îl împiedica să vadă bine în interior, dar din câte își dădea seama, nu era nimeni pe scaunul șoferului. Umbrele vizibile în partea din spate pentru bagaje sugerau o grămadă de cutii și valize.

Se gândi că o să-i ia mult timp să-l facă pe Egan Briggs să fugă.

O perdeă flutură ușor la fereastra căsuței numărul 6.

– Sunt aici, Briggs, am adus banii. Unde este cutia cu probe?

Ușa din spate a căsuței se deschise, și apărură Egan Briggs. Avea o armă în mână.

– Mi-am închipuit eu că știi că pe mine m-a plătit taică-tău, spuse Briggs.

– Erai singurul care putea să facă pierdut cazul Pruett, spuse Trey. Doar că nu mi-am dat seama până de curând că nemernicul ăla bătrân te plătea pe tine în urma șantajului.

– A fost un șoc, nu? Nu pe tine te proteja, știi, nu?

– Sunt conștient de asta. El își făcea griji doar pentru numele Greenslade și reputația companiei. Era cam tot ce-l preocupa.

– Mda. Dacă ar fi ieșit la iveală adevărul despre ce ai făcut atunci, cu mulți ani în urmă, ar fi fost spulberată nu știu ce achiziție care era în desfășurare la momentul respectiv. E posibil chiar să fi dus la prăbușirea întregii companii. Dar în mod absolut sigur ar fi înfuriat-o ca naiba pe bunică-ta. Și toată lumea știe că ea controlează Loring-Greenslade.

– Îmi tot repetă chestia asta.

– Nu te-ai dat bătut, nu? Pruett n-a fost decât prima. Îi mai aminteam din când în când lui taică-tău de asta.

– Deci știi și asta?

– Am fost un polițist al naibii de bun.

– Un polițist al naibii de corupt. Unde-i cutia cu probe?

Briggs arătă cu capul spre ușa căsuței.

– Înăuntru.

– Sunt convins că înțelegi că vreau să o văd înainte să-ți dau banii.

– O să o vezi după ce plec. Pune valiza pe scaunul din față al mașinii mele.

– Uite cum stă treaba, Briggs, aș prefera să rămână camioneta între noi.

Briggs pufni:

– Crezi că vreau să te împușc?

– Nu ăsta era planul? Eu să-ți dau banii și tu să scapi de mine?

– Nu-i nevoie să fac asta. O să dispar eu. Plănuiesc să fac asta de ceva vreme. După ce am aflat că tipa aia, Sawyer, și nenorocitul ăla de detectiv particular din Seattle își bagă nasul în cazul Pruett, m-am gândit că e momentul să mă evaporez.

– Totuși prefer să nu risc, spuse Trey. Ridică mâna dreaptă și-i arătă lui Briggs pistolul pe care îl adusese cu el. Doar ca să știi că nu ești singurul cu armă. Nu prea mă dădeam în vânt după taică-meu, dar trebuie să-ți spun că am învățat câteva chestii de la el. Una este cum să conduc Loring-Greenslade. Cealaltă, cum să trag cu arma.

Briggs scuipă pe pământ.

– Deci suntem într-un impas. Dar nu avem motiv să nu mai facem o afacere. Uite cum procedăm. Eu aduc cutia și o pun chiar aici, pe treaptă. După care tu împingi valiza spre mine. Eu mă sui în camionetă și plec. Îți convine?

– În regulă. Tu primul. Vreau să văd cutia aia.

Briggs intră cu spatele în căsuță, fără să lase arma jos. O clipă mai târziu reapăru cu o cutie de carton care mai avea însemnele decolorate ale Departamentului de Poliție din Loring. Pe partea din față cineva scrisese de mână neglijent o serie de cifre și cuvântul Probe.

Lui Trey inima îi bubuia în piept. În curând avea să poată să respire liber din nou.

– Uite-ți cutia, spuse Briggs. Stai să vezi ce e în ea. Probe irefutabile ale faptelor tale, idiotule. Ai făcut vreo două greșeli grave în seara aia. Știam pe ce am pus mâna în minutul unu. L-am sunat pe taică-tău a doua zi. N-a ezitat nici o clipă. Atunci, pe loc, mi-a oferit salariul pe o jumătate de an. Și ăla n-a fost decât începutul.

– Taci din gură și pune cutia jos.

Briggs se lăsă pe vine ca să pună cutia pe treapta din față. Ținea pistolul îndreptat spre Trey.

– Pune valiza pe capota camionetei tale, spuse.

– Mă enervezi, Briggs.

– Pune nenorocita aia de valiză pe capotă.

Trey așeză valiza pe partea din față a camionetei și o împinse cu putere. Aceasta alunecă pe capotă.

Briggs se depărtă din pragul ușii căsuței și porni spre camionetă, ținând arma îndreptată asupra lui Trey.

Când ajunse la camionetă, apucă mânerul valizei și, cu spatele, se apropie rapid de SUV. Ocoli prin față până ajunse pe partea șoferului.

Camioneta forma acum o baricadă. Briggs deschise portiera de la șofer și puse valiza pe scaunul din față. Trey așteptă până o deschise ca să verifice dacă banii sunt acolo.

– Mulțumit? întrebă Trey.

– Da, pare în regulă. Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu familia Greenslade.

Briggs se sui în camionetă, porni motorul și băgă în viteză. O apucă pe vechiul drum forestier, cu roțile aruncând în urmă noroi și pietriș.

Trey numără până la trei și decise că SUV-ul ajunsese suficient de departe. Scoase din buzunarul hainei telecomanda și apăsă pe buton.

Micul dispozitiv ascuns sub banii din valiză explodează. Vehiculul masiv își schimbă direcția violent, se izbi de un copac, apoi ajunse din nou pe drumul forestier și în cele din urmă fu cuprins de flăcări.

Cum totul în jur era îmbibat de apă după ploaie, iar camioneta se găsea în mijlocul drumului noroiu, nu prea exista pericolul unui incendiu de pădure care să atragă atenția, reflectă Trey.

Amețit de valul excitant de adrenalină provocat de ceea ce tocmai făcuse, se îndreptă fără grabă spre SUV-ul care ardea.

Explozia smulse portiera de pe partea șoferului. Egan Briggs fusese aruncat din autovehicul. Era o masă de carne însângerată, și deși încă în viață, se stinge.

Mișcă încet pleoapele și-l privi pe Trey cu ochii întredeschiși.

– I-am zis lui taică-tău că nu are rost să-ți mai dea o șansă, șopti Egan. Vocea îi era aproape stinsă. Ești neajutorat. Dar mi-a spus că nu are de ales.

Briggs închise ochii. Își dădea duhul.

Trey îl împușcă în cap, doar ca să fie sigur. După care împrăștie mai multe pachetele de plastic cu droguri în SUV și împrejur. Când în cele din urmă poliția va ajunge să investigheze cazul, va trage concluzia că nebunul de Egan Briggs făcuse trafic și fusese eliminat de rivali.

Unul dintre lucrurile folositoare atunci când ai crescut într-o familie care și-a făcut averea în industria farmaceutică era că aveai acces la o mulțime de substanțe chimice și medicamente, medită Trey. Avea doisprezece ani când crease primele droguri necunoscute și neobișnuite pe care le vindea pe stradă unor puști care nu erau din oraș, ci în vacanță cu familiile, în munții din apropiere de Loring.

Mulțumit de ce vedea, porni în grabă spre cabana 6. Acum când șantajistul nu-i mai stătea în cale, putea să reînceapă urmărirea lui Pruett. Ani de zile își spusese că tipa nu avea să fie o problemă niciodată. Îi plăcuse să știe că trăiește pe undeva. Era sigur că se gândește la el absolut în fiecare zi. Dar până de curând nu-și dăduse seama că îl caută fără încetare. Vestea asta fusese un șoc. Tipa se apropiase prea mult. Venise momentul să scape de ea.

Dar cutia cu dovezi constituia o amenințare mai urgentă. După ce va distruge conținutul, se va putea relaxa și se va putea ocupa de Pruett pe îndelete.

Ajunse la treaptă și se aplecă să cerceteze cutia cu dovezi. Conținutul ei îl ținea legat de trecut. Nu putea să fie liber până când tot ceea ce era înăuntru nu era distrus.

Rupse banda adezivă și ridică capacul cutiei.

Câteva secunde nu reuși să priceapă la ce se uita. Și apoi înțelese. În cutia cu dovezi nu era nimic altceva în afară de câteva romane ieftine îngălbenite și o mână de reviste vechi.

Egan Briggs îl trăsese pe sfoară.

capitolul 34

Era deja după-amiază când ajunseră înapoi la Seattle. Max se îndreptă direct spre casa lui ca să-și facă bagajul.

Îi sună mobilul exact când oprea motorul. Aruncă o privire spre ecran. Secția de Poliție din Loring.

– Cutler, spuse.

– Detectivul Walsh. Mă gândeam că poate te interesează să afli că o echipă de la întreținerea drumurilor tocmai a găsit cadavrul lui Egan Briggs.

– Briggs e mort?

– Ancheta e în desfășurare, dar se pare că Briggs fugea. Din păcate pentru el, se pare că a încercat să vândă niște droguri înainte să-și însceneze dispariția. Oricine a fost cel cu care s-a întâlnit s-a descotorosit de el cu un mic dispozitiv exploziv. La fața locului s-au găsit bani și droguri carbonizate. Briggs a fost împușcat o dată în cap, în stilul execuțiilor mafiot. Ucigașul a vrut să fie sigur.

– Crezi că Briggs făcea trafic de droguri?

– Ar putea explica faptul că s-a putut pensiona înainte de vreme.

Charlotte asculta cu mare atenție.

– Ce s-a întâmplat cu Roxanne Briggs? întrebă ea.

– Charlotte întreabă de doamna Briggs, spuse Max.

– M-am dus chiar eu la Roxanne Briggs ca să-i dau vestea proastă. Nu a părut deosebit de surprinsă. Nici cuprinsă de durere. Părea că mai degrabă se aștepta să afle că soțul ei a murit, spuse Walsh.

– Cu alte cuvinte, probabil știa că Briggs urma să se întâlnească cu cineva și că

lucrurile s-ar putea sfârși destul de urât.

– Da, dar a negat. A zis că Egan i-a spus că se îndreaptă spre Idaho sau Wyoming.

– Ați mai găsit ceva la fața locului?

– Nu cine știe ce, spuse Walsh. A început din nou să plouă cam la o oră după ce ați plecat voi din Loring. Știi ce se întâmplă cu probele de la apă.

– Da.

– Încă ceva. O echipă de la drumuri a zărit mașina ta eșuată aproape de malul râului. Au tras-o afară. Apropo, baftă la discuțiile cu compania de asigurări. Geanta domnișoarei Sawyer era încă înăuntru, bine închisă. Probabil că telefonul ei mobil n-a supraviețuit, dar actele sunt intacte – nu va trebui să-și anuleze cărțile de credit sau să obțină un permis de conducere nou. Am adresa ei. Poți să-i spui că o să-i expediez geanta cu tot ce e în ea azi. Ar trebui să o primească mâine.

– Mulțumesc, spuse Max.

– Dacă dai peste ceva ce ar trebui să știu și eu, mă suni, da?

– Da.

Max întrerupse convorbirea și se uită la Charlotte:

– Ai auzit tot?

– Da. Mi-au găsit geanta și Briggs e mort.

– În momentul ăsta polițiștii cred că Briggs a încercat să facă o ultimă afacere cu droguri înainte să dispară. Lucrurile n-au mers cum trebuie.

– Păi, e logic să fi vrut să se facă nevăzut după ce n-a reușit să se descotorosească de noi. Sigur știa că o să ne ducem direct la poliție și că urma să fie interogat. Probabil că avea nevoie de bani ca să se descurce o vreme, așa că presupun că povestea cu drogurile are sens.

– Poate. Dar dacă noi avem dreptate în legătură cu trecutul lui, e posibil să fi avut altceva de vânzare.

Șocată, Charlotte făcu ochii mari când înțelese.

– Cutia cu probe din cazul lui Jocelyn?

– Dacă Briggs a fost mituit ca s-o facă dispărută, nu înseamnă în mod automat că a distrus și conținutul. Poate că a păstrat-o fiindcă știa că e posibil să valoreze o grămadă de bani pentru cineva.

– Jocelyn ar fi dat orice ca să pună mâna pe cutia aia.

– Da, numai că mai există altcineva care ar fi vrut-o la fel de mult.

Expresia lui Charlotte se aspri.

– Bărbatul care a violat-o.

– Da.

– Dacă Briggs a încercat să-i vândă cutia cu probe persoanei care a atacat-o pe Jocelyn acum mulți ani înseamnă că nemernicul este încă pe aici pe undeva. Nu e în celălalt capăt de țară. Este chiar aici – în Washington.

– Până nu aflăm mai multe, nu putem trage nici o concluzie. Max medită asupra acestui lucru o clipă. Deși există un lucru care leagă moartea lui Briggs de cea a lui Louise Flint.

– Care-i ăla?

– În ambele situații s-au găsit droguri la locul crimei.

Deschise portiera și coborî din mașină. Charlotte se dădu jos de pe scaunul din dreapta.

Ușa de la casa de pe cealaltă parte a străzii se deschise brusc și apărură Anson. Se îndreptă spre ei și își înclină capul politicos spre Charlotte.

– Doamnă, spuse.

Max își aminti să fie bine-crescut.

– Ea e Charlotte Sawyer. Charlotte, el este Anson Salinas, tatăl meu, spuse el.

– Ce plăcere, domnișoară Sawyer, zise Anson.

Charlotte zâmbi, în mod evident fermecată de pedanteria lui demodată.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule. Vă rog să-mi spuneți Charlotte, adăugă ea.

Anson chicoti.

– Așa o să fac, cu condiția să nu mă mai „domnești“.

– Ne-am înțeles, spuse Charlotte.

Anson se întoarse spre Max.

– Ți-au găsit mașina?

– Da. Probabil făcută praf. O să mă ocup de ea mai târziu. În momentul ăsta nu am timp să mă ocup de ea sau de compania de asigurări. Cazul ăsta devine din ce în ce mai interesant.

– M-aș putea duce cu mașina până la Loring să o examinez eu în locul tău. Să-mi dau seama ce se poate face cu ea.

Max se îndrepta spre treptele verandei. Se opri și se uită înapoi peste umăr.

– Mulțumesc. Ți-aș fi recunoscător. O să-l sun pe detectivul Walsh și o să-i spun că o să iei tu și geanta lui Charlotte, dacă nu are nimic împotrivă. În felul ăsta, nu va mai trebui să-și bată capul să o expedieze.

– N-ai pentru ce, spuse Anson.

Max îl privi mai atent. Anson părea de-a dreptul entuziasmat. „Fiindcă are ceva de făcut“, își dădu el seama. Orice bărbat are nevoie să facă ceva.

– Mulțumesc, spuse Charlotte. Ți-aș rămâne foarte îndatorată, Anson.

Aproape că radiază, reflectă Max. Și ar fi putut să jure că Anson roșește.

– Nu că aş avea altceva mai bun de făcut, replică Anson. Voi doi sunteţi bine?

– Da. Max deschise uşa de la intrare. Au găsit cadavrul poliţistului pensionat care ne-a împins în râu. Se pare că a încercat să mai vândă nişte droguri înainte să plece din zonă. A fost ucis pentru asta.

Privirea lui Anson se îngustă imperceptibil.

– Droguri, zici?

– Tot continuă să apară în cazul ăsta.

Max deschise uşa, dezactivă sistemul de alarmă, apoi se dădu într-o parte. Făcu în minte o listă cu nenumăratele proiecte de renovare pe care le făcuse, şi i se strânse stomacul. În comparaţie cu apartamentul mic, ordonat şi primitiv al lui Charlotte, casa lui era un dezastru.

– Am dat puţin pe casă, îi spuse, încercând să nu pară disperat sau jenat. Sunt multe de făcut. N-am avut timp să mă apuc cu adevărat de treabă.

– Pare un cartier bun. Este lucrul cel mai important, spuse Charlotte.

– Aşa e, răspunse el.

Se întrebă dacă „Pare un cartier bun“ era un eufemism politicos pentru „Păcat că e cea mai urâtă casă de pe strada asta“.

Trecu pe lângă el şi intră în casă. Anson o urmă. Max închise uşa. Şi el, şi Anson o urmăreau pe Charlotte care străbătu holul mic apoi se opri ca să cuprindă cu privirea livingul.

După aceea dispăru după un colţ şi intră în bucătărie. Max se gândi la aparatura electrocasnică veche şi la podeaua pătată. Nu făcu nici o mişcare. Nu ştia sigur ce aşteaptă, dar bănuia că avea să afle când se va întâmpla.

Anson se încruntă.

– Eşti sigur că n-ai nimic?

– N-am nimic. O să stau cu Charlotte un timp, numai până se rezolvă cazul ăsta,

răspunse.

Anson ridică dintr-o sprânceană.

– Deci crezi că are nevoie de cineva s-o păzească, nu?

– Situația se complică, iar ea e la mijloc.

Anson dădu din cap că înțelege.

Max dădu drumul la clanță cu greutate, străbătu holul și intră în camera din față.

Charlotte apăru din bucătărie.

– Ai avut dreptate, spuse ea, cu un entuziasm care îi încălzea privirea. Chiar ai făcut o afacere bună. Casa asta e și bine făcută, și drăguță. Mai ai multe de făcut, dar când o să termini, o să fie minunată.

Cu coada ochiului, Max observă că Anson surâdea, un zâmbet abia perceptibil, secret, mulțumit. Nu prea știa de ce, dar un lucru era sigur – brusc avea senzația că i se luase o povară uriașă de pe umeri.

– Mă duc să-mi aduc lucrurile, spuse.

capitolul 35

Roxanne Briggs se duse în bucătărie să-și facă un ceai de plante.

Vestea că Egan murise n-ar fi trebuit să fie un șoc, dar din cine știe ce motiv, asta fusese. „Ai trăit ani la rând cu un bărbat pe care nu l-ai iubit cu adevărat niciodată doar pentru că ați fost legați de niște secrete și v-ați obișnuit unul cu altul“, reflectă ea.

Ar fi putut să-i spună lui Walsh că Egan se dusesese să se întâlnească cu Trey Greenslade în încercarea de a-i smulge bani șantajându-l pentru ultima oară și că fără doar și poate Trey fusese cel care îl omorâse pe Egan. Dar cine ar fi crezut-o? Nu putea să le furnizeze nici o dovadă. La urma urmelor, era vorba despre Trey Greenslade, moștenitorul companiei Loring-Greenslade.

Era mult mai simplu să lase poliția să presupună că Egan fusese ucis într-o afacere cu droguri care se terminase prost.

Când ceaiul fu gata se așeză la masă încercând să decidă exact ce simte. După un timp își dădu seama că în principal se simțea ușurată.

Când termină ceaiul începu să se întrebe dacă ar trebui să-i fie frică. Trey Greenslade ar putea ajunge la concluzia că ea cunoaște secretul pe care îl păstra Egan. Era posibil să decidă că trebuie să scape și de ea.

Se gândi că ar trebui să fugă.

Puse jos cana, se forță să se ridice în picioare și se îndreptă spre dormitor ca să-și facă bagajele. Când trecu prin dreptul poliției se opri ca să ia fotografiile înrămate ale lui Nolan. Erau singurele lucruri din casă care erau suficient de importante ca să le ia cu ea.

La scurt timp după aceea puse două valize în spate, în camionetă. Ascunse pistolul sub bancheta din față și se sui la volan. Străbătu aleea lungă pietruită, traversă podul și o luă pe șoseaua veche din munte.

Nu se uită înapoi nici măcar o dată.

Se gândi că Egan nu-i oferise prea multe de-a lungul anilor. Existase o oarecare afecțiune la început, când lui îi plăcuse să facă sex cu ea, dar asta nu durase mult. Nu-i arătase niciodată bunătate cu adevărat. Nici prietenie cu adevărat. Dar îi oferise ceva.

Datorită lui Egan avea mijloacele de supraviețuire de care avea nevoie ca să dispară.

capitolul 36

Anson avu timp să mediteze în timpul călătoriei lungi cu mașina spre Loring. O parte din timp îl petrecu gândindu-se la Charlotte Sawyer. Când nu se gândea la Charlotte, se gândea la Max, la Cabot și la Jack. Și se gândea la trecut.

Era al naibii de mândru de cei trei bărbai pe care îi crescuse el. Într-un fel sau altul, toți trei îl urmaseră în profesie: fiecare își alesese o carieră legată de lege. E drept, urmaseră drumuri foarte diferite – Max devenise psiholog criminalist, și acum încerca să-și pornească propria afacere. Cabot era șeful poliției dintr-un orașel din Oregon. Jack alesese o carieră în învățământ. Preda cursuri ultraspecializate care se concentrau pe forme ilogice și neobișnuite de comportament criminal. Scrisese chiar și o carte pe acest subiect – Imagini distorsionate.

Anson mai știa însă și că toți cei trei băieți ai lui fuseseră traumatizați de perioada petrecută în complexul lui Quinton Zane și de incendiul care îi lăsase orfani. Faptul că toți trei ajunseseră să-și câștige existența vânând criminali nu era o întâmplare. Evenimentele din trecut îi urmăreau și în același timp le dădeau energia și entuziasmul care îi făceau pe toți atât de buni în profesiile lor.

Însă repercusiunile trecutului făceau ravagii în ce privește relațiile lor personale.

Făcuse tot ce putuse ca să le ofere lui Max, Cabot și Jack instrumentele de care aveau nevoie ca să se împace cu trecutul. Dar nu reușise să le dea răspunsurile după care tânjeau. Era perfect conștient că fiecare dintre cei trei bărbai era sortit să-și afle singur calea când era vorba despre cum să se ocupe de fantoma lui Quinton Zane.

Anson începu să se gândească din nou la Charlotte. Ceva îi spunea că s-ar putea să fie femeia care ar putea accepta partea aceea din Max care nu putea lăsa trecutul în urmă.

capitolul 37

Charlotte se trezi vlăguită din vis, un amalgam fragmentar în care ea încerca cu disperare să ajungă la Jocelyn care era dusă cu repeziciune de apele unui râu.

„Bine, nici nu-i greu să-ți dai seama de unde vin imaginile astea“, se gândi.

Se ridică iute în capul oaselor. Razele lunii și luminile scânteietoare ale orașului se revărsau prin fereastra fără perdele, inundând camera.

Dădu cearșaful deoparte, cu intenția de a se duce în living să facă vreo câțiva pași pentru a mai elimina din energia negativă a coșmarului. Făcu doi pași spre ușa închisă a dormitorului, apoi își aminti de oaspetele ei.

Se opri, ascultând cu atenție. Din living nu se auzea nici un sunet. Foarte probabil Max dormea. Avea nevoie de odihnă. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-l trezească.

Pe de altă parte, dormitorul era prea mic pentru ce intenționa ea. Avea nevoie să se miște. Cu siguranță nu va mai putea să doarmă o vreme.

Se uită spre ușă cu un sentiment profund de teamă. În întunericul dormitorului părea că se transformase într-un zid solid – singurul lucru care o împiedica să evadeze către libertatea pe care i-o oferea livingul.

Știa că e ridicol, dar brusc avu convingerea că dacă nu iese din dormitor o să aibă un atac de panică îngrozitor.

Hotărî că holul care lega camera ei de living și bucătărie ar fi un compromis rezonabil. Putea să măsoare cu pasul coridorul îngust până i se calmau nervii.

Deschise ușa și pași desculță pe coridor. Rămase nemișcată, ascultând. Din living tot nu se auzea nici un zgomot. Cu mare grijă, începu să străbată coridorul scurt, concentrându-se pe respirație, așa cum învățase să facă la orele de meditație pe care le practicasă. Treptat, dispăru și ultima urmă a coșmarului.

Pulsul i se domoli.

Se gândea să bea un pahar cu apă când auzi scârțâitul arcurilor. Urmă apoi un foșnet slab în living.

Vru să se întoarcă în grabă înapoi în dormitor, dar își zise că n-are nici un rost. Max era treaz.

Silueta lui apăru în pragul ușii de la living.

– Coșmar? Sau pur și simplu n-ai putut să dormi? întrebă el.

Vocea lui joasă, ușor răgușită de la somn și cu o undă de căldură senzuală vagă, îi tăie răsuflarea. O străbătu brusc un val de emoție profundă.

Era îmbrăcat cu un tricou închis la culoare, și observă că avusese timp să-și tragă și pantalonii pe el. Așa se explică foșnetul, reflectă. Dintr-odată, fu conștientă de halatul și picioarele ei goale.

– Scuze, spuse. Fu surprinsă de nota răgușită din propria ei voce. N-am vrut să te trezesc.

– Nici o problemă. Am somnul ușor.

– Aha, spuse ea dregându-și glasul.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Un vis urât sau insomnie?

– Câte un pic din amândouă.

El își încrucișă brațele și se sprijini cu un umăr de cadrul ușii.

– Nu trebuie să-mi explici. Și noaptea mea e la fel.

– Amândoi avem nevoie de somn, spuse ea. Nu prea am dormit noaptea trecută. Poate că ar trebui să încercăm cu niște brandy sau cu o ciocolată caldă.

– Oricare din ele sună bine.

– Brandy-ul ar fi mai rapid. Am în bucătărie.

– Bine.

Ușa de la bucătărie era chiar înainte de intrarea în living, acolo unde, în penumbră, aștepta Max. Cu picioarele goale, străbătu holul spre el. Max nu se mișcă, dar o privi cu o intensitate care îi stârni simțurile. Nu-și amintea să se fi simțit atât de vie în preajma unui bărbat. Era ceva profund primar în senzația asta.

Își impuse să se calmeze și să nu uite că atracția dintre ei – presupunând că era reciprocă – se baza pe legătura creată de experiența cumplită prin care trecuseră împreună. Realitatea era că nu se cunoșteau mai deloc. Relația lor nu se clădise pe o bază solidă.

Relație.

Probabil că nu era cuvântul potrivit ca să descrie asocierea lor. Mai corect era parteneriat. Și de fapt era un parteneriat pe termen scurt. Un parteneriat de afaceri.

Și dacă ar încerca să definească situația lor mai clar în noaptea asta, așa cum stăteau la doar câțiva pași depărtare unul de altul în apartamentul cufundat în întuneric, chiar că ar declanșa un atac de panică.

Ajunse la ușa de la bucătărie și se opri. Max era așa de aproape acum, încât dacă ar întinde mâna, l-ar putea atinge. Ca să-și înfrâneze pornirea, își încrucișă brațele sub sâni.

– Te superi dacă-ți pun o întrebare personală? spuse.

– Cât de personală?

– Mă întrebam dacă ai o problemă cu clienții de sex feminin.

– În cele șase luni de când mă ocup de afacerea asta cu investigațiile am descoperit că am probleme cu toți clienții. Face parte din meserie. La ce probleme te gândeai?

– Pur și simplu mi-a trecut prin minte că în munca ta există o anumită doză de intimitate.

- Intimitate. Pronunță cuvântul ca și când n-ar fi știut prea bine ce înseamnă.
- Vreau să spun că probabil clienții tăi îți împărtășesc unele dintre cele mai intime secrete ale lor. Au încredere că vor primi de la tine răspunsuri la întrebări pe care deseori le e frică să le pună.
- Nu e ca genul de relație pe care o ai cu un doctor sau un avocat, dacă la asta te gândești.
- Poate că nu, spuse ea. Dar probabil că ai avut de-a face cu numeroși clienți care erau într-o stare emoțională puternică. Cred că ai avut de-a face cu unii care erau furioși sau speriați, sau disperați. Te văd ca pe singura persoană capabilă să le rezolve problemele. Probabil că unele dintre sentimentele lor se răsfrâng asupra ta.
- Ai uitat că sunt oarecum nou în afacerea asta cu detectivi particulari? Ți-am mai spus, până acum șase luni când am pornit pe cont propriu, am lucrat pentru o firmă de consultanță. De regulă clienții noștri erau departamente de poliție sau agenții guvernamentale – nu persoane fizice.
- Da, corect, ai dreptate, scuză-mă. Mă întrebam numai.
- Uneori mai interogam persoane – suspecti sau victime și martori. Și uneori mergea prost. Foarte prost. Dar de obicei era altcineva care trebuia să se ocupe de consecințele emoționale negative ale unui caz. Treaba mea era să identific tiparele și să-mi dau seama cum urma să acționeze personajul cel rău.
- Înțeleg.
- Te superi dacă te întreb unde vrei să ajungi cu asta?

Charlotte simți că obrajii îi iau foc.

– N-am nici cea mai vagă idee. Îmi pare rău. „Nu te mai scuza atâta, proasto!” Palavre de la surescitare. Cred că de vină sunt coșmarul și insomnia. Aduc brandy-ul.

Se strecură în bucătărie și deschise ușa unui dulap ca să ia sticla de brandy. Îl simți pe Max mai degrabă decât îl auzi cum se mișcă în spatele ei.

– Te întrebai dacă m-am culcat vreodată cu o clientă? întrebă el.

– Nu, nu, nu. Nimic de genul ăsta. Oripilată, smulse cu putere dopul sticlei. Nu e treaba mea. Nici prin cap nu mi-ar trece să te întreb ceva atât de personal.

– Nu.

Ea îngheță.

– Nu?

– Nu, nu m-am culcat niciodată cu o clientă.

Ea trase adânc aer în piept.

– Bineînțeles că nu. Nu mi-a trecut nici o clipă prin cap că ai fi făcut-o. Mă refeream la implicarea ta emoțională în termeni mai generali. Ceva de genul – cum te descurci cu un client furios care-și revarsă furia asupra ta atunci când primește un răspuns pe care nu-l vrea – genul ăsta de chestii.

– Se mai întâmplă. De asta cer întotdeauna o plată avans. Dar o mare parte din munca mea este legată de afaceri și de servicii pentru corporații. În astfel de cazuri nu prea sunt implicate sentimente, dar cu astfel clienți pot să-mi plătesc chiria.

– Înțeleg. De ce naiba începuse discuția asta ridicolă? Mâna îi tremură un pic când încercă să toarne brandy în două pahare. Uită că te-am întrebat. A fost fără nici un motiv special, doar de curiozitate.

– Și poate faptul că un bărbat străin doarme în livingul tău îți provoacă un atac de panică? întrebă el un pic îmbufnat. Îmi pare rău dacă e așa.

– Nu. Trânti sticla pe masă și luă o înghițitură hulpavă de brandy dintr-un pahar. Lichidul tare o arse pe gât și o lăsă fără respirație câteva clipe. Tuși și bâigui suflând greu: Tu nu ești străin.

– Iar tu nu ești clientă. Înaintă câțiva pași în bucătărie și se opri. Mă ajuți în schimbul serviciilor mele de detectiv.

Se uită la el.

– Ce înseamnă asta?

– Nu știu ce gândești tu, dar în ce mă privește, regulile obișnuite nu se aplică în acest caz.

Ea îi întinse celălalt pahar de brandy. Max îl luă și sorbi câteva înghițituri.

– Așadar? îl îmboldi ea.

El lăsă jos paharul. În întuneric ochii lui păreau că emană căldură.

– Așadar, va trebui să facem regulile din mers, spuse el.

Charlotte mai bău puțin brandy ca să se încurajeze, apoi lăsă jos paharul, mândră că se poate controla.

– Perfect, spuse.

Max micșoră distanța dintre ei, oprindu-se la mai puțin de un pas de ea. Privirea nu i se dezlipi nici o clipă de chipul ei.

– Te-ai gândit la vreuna? o întrebă.

– Vreuna?

– Vreo regulă pe care ar trebui să o cunosc.

Dintr-odată, Charlotte stătea pe marginea unei stânci foarte înalte. Chiar trebuia să se gândească mult și bine înainte să sară. „La dracu’ cu gânditul.“ Se gândise mult și bine înainte să fie de acord să se mărite cu Brian Conroy. Și la ce-i folosise?

– Nu, răspunse. Nu, nu-mi vine în minte nici o regulă valabilă. Cel puțin nu în noaptea asta.

Max puse paharul jos.

– Vreau să fiu foarte sigur de ceea ce se întâmplă aici acum.

– Foarte sincer? N-am nici cea mai vagă idee.

– Mă dorești?

Ea respiră adânc.

– S-a terminat cu abordarea subtilă.

Îi ridică bărbia cu dosul palmei.

– Nu mă pricep la chestii subtile. Trebuie să fiu sigur. Am nevoie de un da sau nu.

Charlotte își dădu seama că e încă în cădere liberă, gata să-și întindă aripile pe care nu știa că le are.

– Da, șopti. Dar numai dacă și tu mă dorești.

El surâse, un zâmbet afectuos care îi tăie răsuflarea. Ar fi putut să jure că privirea lui devenise mai fierbinte.

– E important pentru tine? o întrebă.

– Ar fi un dezastru altminteri.

– E bine de știut. Îi luă paharul din mâna docilă și-l puse jos. Apoi îi cuprinse fața în mâini. Doar ca să fie limpede, și eu te doresc.

– Ești sigur?

– Foarte sigur.

Se apropie și mai mult, ținându-l ușor, dar hotărât de blatul din bucătărie, cu toată greutatea trupului. La început sărutul fu ca o arsură ușoară. Buzele lui se freacă deliberat de ale ei, ca o invitație. Sau ca o incursiune exploratorie. Sau ca o încercare de a o seduce.

Dar ea nu avea nevoie să fie sedusă. Tremura de nerăbdare, amețită de amestecul incendiar de abandon nepăsător și de certitudine absolută, ambele deopotrivă de intense. Intui care erau riscurile și în același timp conchise că le poate face față. La dracu', cineva încercase s-o ucidă. Ar fi putut să moară prinsă într-o mașină care plonjase în apele reci și învolburate ale unui râu. Ar fi putut să piară din

cauza hipotermiei pe un munte nemilos. Și peste toate astea, ajuta un detectiv particular profesionist – un fost psiholog criminalist, nici mai mult, nici mai puțin – să o caute pe sora ei vitregă dispărută.

În comparație cu toate acestea, posibilele dezavantaje ale faptului că se culca cu bărbatul care împărțea pericolele cu ea nu păreau foarte îngrijorătoare. În noaptea asta avea să facă ceea ce voia să facă, lăsând ca ziua de mâine să-și poarte singură de grijă.

Hotărârea o eliberă – se simțea inimaginabil de liberă – dându-i niște senzații pe care n-ar fi putut să și le închipuie. Măcar o dată nu încerca să gândească logic; nu încerca să aleagă calea sigură. Măcar o dată nu dădea doi bani pe riscurile implicate.

Ridică brațele să-l cuprindă pe Max de umeri. Emană prin toți porii forță, energie, pasiune. În acel moment își dădu seama că, eliberându-se pe ea, îl eliberase și pe el.

Fu parcă o lovitură de trăsnet. Sărutul mocnit izbucni într-un foc mistuitor. Max o apucă strâns de talie și o ridică pe blat. Halatul lui Charlotte se desfăcu. Îi depărtă genunchii. Ea îi cuprinse mijlocul cu picioarele și își încolăci brațele în jurul gâtului lui.

El gemu, o ridică iute de pe blat și porni cu ea spre dormitor. Se ținea lipită de el, cu coapsele bine strânse, ca și când ar fi fost un armăsar sălbatic pe care putea să-l călărească.

Era ceva foarte intens în felul cum o ducea spre dormitor. Avea senzația că Max ar fi trecut și prin iad ca să ajungă acolo. Descoperi că-i plăcea acest lucru. Îi plăcea foarte mult.

Căzu cu ea cu tot pe patul răvășit. Charlotte ajunse deasupra lui. Îi smulse halatul de pe umeri, trase cu putere de mâneci, și îl aruncă deoparte. O clipă mai târziu îi trase cămașa de noapte peste cap și scăpă și de ea.

Îi cuprinse sânii în mâini cu blândețe.

– Charlotte, o chemă.

În întuneric, numele ei fu doar o șoaptă răgușită.

Ea se strădui să-i dea jos tricoul, iar apoi începu să-i deschidă fermoarul pantalonilor. Era teribil de excitat, iar erecția se simțea ferm prin chiloți.

Fermoarul rezista. Ea îl prinse mai bine și se pregătea să smucească tare de el.

Max inspiră, puse mâna și o opri.

– Mă ocup eu de asta, spuse.

Ea se rostogoli pe o parte pentru ca el să se poată ocupa de pantaloni. Se ridică, își scoase pantalonii, iar apoi își dădu jos chiloții. Se întinse lângă ea și o trase spre el. O mângâia, cu mâna alunecându-i pe coapsă. Când ea îl atinse descoperi că spatele lui era umed de transpirație.

Degetele lui îi descoperiră miezul fierbinte și umed, iar ea se abandonează fiorului sălbatic și primordial de senzație nealterată. O dorință intensă îi tensionă partea de jos a trupului. Realiză cu uimire că era pe punctul de a avea orgasm. Și nici măcar nu băgase vibratorul în priză.

– Acum, îi spuse ea. Își încleștă degetele în părul lui. Fă-o acum.

Se mișcă între picioarele ei. Ea își ridică genunchii, primindu-l cu bucurie. O pătrunse încet și adânc. Nu se simțise niciodată atinsă atât de profund. El o făcu din nou și din nou.

Ușurarea o copleși în valuri. Își dori să țipe de plăcerea pură și totală, dar nu-și putea trage răsuflarea. Își înfipse unghiile în umerii lui Max și se agăță de ei ca și când viața ei ar fi atârnat de asta.

Energia în stare pură a climaxului ei îl izbi în pântec. Mușchii spatelui și umerilor lui erau încordați ca niște benzi de oțel. Pielea îi era umedă de transpirație.

Vijelia izbucni.

Când totul se sfârși, se prăbuși încet lângă ea, strivind-o în așternuturi. Ea îl ținu strâns, ascultând cum respirația îi revine la normal.

După un timp el se desprinse și se întinse alături de ea.

– Charlotte, spuse el din nou.

– Șșșt. Se ridică într-un cot și își puse degetele peste buzele lui. Nu spune nimic care ar putea distruge clipa asta.

– Cred că nici anunțul sfârșitului lumii nu mi-ar putea-o distruge. O privi cu ochii întredeschiși. Pot să te întreb dacă și pentru tine a fost bine?

Ea zâmbi ușor.

– A fost bine. Extrem de bine. E prima dată când reușesc să termin fără un mic aparat electrocasnic.

– Ha! Folosești de obicei un vibrator?

– Îl țin în sertarul noptierei. De ce?

– Nimic, spuse el. Eram doar curios.

Ea se întrebă dacă n-ar trebui să-l informeze că nu-l prinde rolul de nevinovat.

– De ce te interesează vibratorul meu, Max Cutler?

– Știi cum suntem noi, bărbații. Ne place să ne prostim cu jucăriile.

Ea îl mângâie în treacăt pe piept cu un deget și zâmbi din nou.

– N-ai nevoie să folosești nici o jucărie.

– Asta nu înseamnă că nu mi-ar putea trece prin cap să fac ceva interesant cu una, spuse.

– O să mă gândesc la chestia asta, replică ea.

capitolul 38

Când se trezi cerul, era întunecat, ploaia bătea încet în geam, iar mirosul cafelei proaspăt preparate era grozav de ademenitor. Încercă să-și amintească când se mai simțise atât de bine ultima oară. Nu știa prea bine cum să-și definească starea de spirit. Reconfortat, poate. Relaxat. Înviorat. Bine. Asta era. Se simțea bine. S-ar fi putut obișnui cu această senzație. S-ar fi putut obișnui cu ea foarte repede.

Amintirile nopții i se învălmășeau în cap. Se gândi la vibrator și zâmbi în sinea lui. Din păcate, era singur în pat. Partea bună a lucrurilor era că Charlotte și cafeaua nu erau prea departe.

Dădu așternuturile la o parte, se așeză pe marginea patului și întinse mâna să-și ia pantalonii. Relația lui cu Charlotte avansase mult noaptea trecută, dar era destul de sigur că era prea devreme pentru ca el să umble gol prin bucătărie.

Se ridică în picioare și își închise fermoarul cu oarecare grijă. Era pe jumătate excitat.

Satisfăcut că îndeplinea cerințele vestimentare minime pentru ținuta din dimineața de după, își trecu degetele prin păr și porni pe hol.

Charlotte era în bucătărie. Arăta proaspătă după ce făcuse un duș. Avea părul răsucit și prins la spate neglijent. Îmbrăcată într-o pereche de jeanși și un tricou albastru, avea aerul acela dulce care îmbina sexualitatea și inocența.

Nu era ceva jucat, își spuse el. Era însăși natura lui Charlotte. Avea o puritate înnăscută, care ar fi putut fi cu ușurință confundată cu naivitatea sau vulnerabilitatea.

Nu era de mirare că sora ei vitregă se simțise obligată s-o protejeze. Poate că Jocelyn Pruett nu înțelesese că îți trebuia o anumită tărie de caracter ca să nu renunți la calități precum optimismul, bunătatea și, da, puritatea, în fața tuturor dovezilor incontestabile ale răului din lume.

Charlotte îi zâmbi.

– Te-ai trezit... Vrei să faci un duș înainte de micul dejun?

El își frecă fața cu palma și se simți stânjenit de barba aspră care îi crescuse.

– Probabil că e o idee bună. O privi cum deschide ușa frigiderului. Înțeleg că îți place să te trezești de dimineață?

– În mod sigur sunt matinală. Luă un carton cu ouă din frigider și îl puse pe blat. Tu?

– Așa cred că sunt și eu.

– Doar crezi? Nu știi sigur?

El rămase relaxat în cadrul ușii, savurând priveliștea – ea, învârtindu-se ocupată prin bucătărie.

– În cea mai mare parte din timp sunt așa cum trebuie să fiu într-o situație dată. Uneori asta înseamnă că mă trezesc devreme. Alteori înseamnă că stau treaz până târziu sau toată noaptea.

Ea clătină din cap.

– Profesia ta cere flexibilitate.

Max zâmbi.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

– Ce am spus?

– Nu mă gândesc la munca mea ca la o profesie. Pur și simplu asta fac.

– Ce trebuie să faci.

El medită la ceea ce îi spusese ea.

– Bine, ce trebuie să fac.

– Asta înseamnă că e o profesie. Se opri. Nu, retrag ce-am spus. Asta înseamnă că e o vocație.

Max râse înfundat.

– E prima dată când aud pe cineva care îmi cataloghează munca drept vocație.

Charlotte ridică din umeri.

– Este ceea ce este. Du-te și fă duș.

– Bine.

Se duse în living, își luă geanta de pânză și se întoarse pe hol îndreptându-se către baie.

Când trecu pe lângă ușa bucătăriei, Charlotte i se adresă din nou:

– Ți-au mai venit idei cum să avansăm în căutarea lui Jocelyn? îl întrebă ea.

– Când o să ies de la duș, o să am un plan.

– Aha, ești unul dintre aceia care gândesc mai limpede sub duș.

– Greșit. Se pare că sunt unul dintre aceia care gândesc mai limpede după o partidă grozavă de sex.

Ea îi aruncă o privire feroce de dezaprobare și sparse un ou de marginea castronului cu o forță mai mare decât era nevoie.

El merse mai departe pe hol, zâmbind în sinea lui. O necăjise, dar numai puțin. Adevărul era că descoperise că îi era mai ușor să gândească limpede atunci când era cu ea; când vorbea cu ea.

Puțin mai târziu se așeză la barul care servea drept masă. Charlotte îi puse în față o farfurie cu ouă jumări pufoase, chiftele și pâine prăjită unsă cu unt. El privi mai atent chiftelele.

– Ce sunt astea? întrebă.

– Chiftele cu tempeh, îi răspunse ea. Sunt făcute de mine.

- Din tempeh.
- Exact.
- Tempehul nu e carne, așa cred.
- E un produs fermentat pe bază de soia.
- Aha.
- Lasă-mă să ghicesc. Detectivii adevărați nu mănâncă tofu sau tempeh, spuse ea.
- Nu știu ce mănâncă detectivii adevărați. Sunt încă nou în branșă. Dar o să încerc și imitația asta de chiftele.
- Excelentă hotărâre, ținând cont că nu mai am și altceva prin bucătărie. Luă în furculiță o înghițitură de ouă. Cum a mers ședința de elaborare a planului de la duș?
- Ar fi mers mult mai bine dacă ai fi fost și tu cu mine sub duș.
- Mă îndoiesc.

El luă o înghițitură de probă din imitația de chiftele și ajunsese la concluzia că nu era îngrozitoare. Nu era carne adevărată, dar era comestibilă. Din fericire avea și un morman de ouă și ceva pâine prăjită. N-o să moară de foame.

- Concluzia la care am ajuns este că a sosit vremea să avem o discuție cu prietenele cele mai apropiate ale lui Jocelyn, spuse el. Membrele clubului de investiții.

Charlotte medită puțin asupra acestui lucru.

- E-n regulă. O să cer câteva zile libere de la șeful meu ca să pot merge cu tine. Totuși mă îndoiesc că o să poată să ne spună ceva folositor. În ceea ce le privește, ele știu că Louise a murit dintr-o supradoză, iar Jocelyn s-a refugiat în izolare pe undeva prin Caraibe.
- S-au întâmplat niște chestii. Ar fi interesant de văzut dacă asta le-a schimbat

ideile față de situație.

Charlotte se opri cu furculița la jumătatea drumului către gură.

– Probabil că ar trebui să începem cu Madison Benson. Ea a fost fondatoarea clubului.

– Ce știi despre ea?

– Nu prea multe. Are propria firmă de consultanță financiară. Foarte de succes. Donează cu regularitate adăpostului de femei unde lucra Louise și este activă în strângerea de fonduri pentru adăpost. Ea le-a recrutat pe celelalte membre ale clubului, inclusiv pe Jocelyn, dintre donatorii fideli.

– Deci toate au o legătură cu adăpostul.

– Așa e. Dar între Louise și Jocelyn exista o prietenie deosebită, nu numai pentru că erau amândouă foarte interesate de finanțarea adăpostului, ci și pentru că amândouă fuseseră molestate în trecut. Se înțelegeau una pe alta într-un mod în care nimeni altcineva nu putea. Se percepeau ca pe un mic club de supraviețuitoare.

– Ce știi despre celelalte membre ale clubului de investiții?

– Victoria Mathis lucrează la marketing într-o companie locală de echipament sportiv. Pare drăguță, dar nu o cunosc de fapt foarte bine. Emily Kelly lucrează în domeniul resurselor umane, la o companie industrială locală. Nici despre ea nu știu prea multe.

Max medită asupra acestor lucruri în timp ce mai mănă niște chiftele cu tempeh.

– De ce un club de investiții? întrebă.

Charlotte era gata să soarbă din cafea. Se opri și îl privi întrebătoare.

– De ce nu un club de investiții? întrebă ea. La urma urmei, Madison Benson este cea care le-a reunit și este expertă în planificare financiară și investiții.

– Dar ai spus că clubul n-a făcut niciodată mulți bani.

– N-a adus cine știe ce. Cred că totul a început pentru Jocelyn și pentru celelalte ca un pretext de a se întâlni, de a bea ceva și de a discuta. Dar acum câteva săptămâni Jocelyn mi-a spus că se părea că una dintre afacerile în care investiseră era o bună ocazie de a fi preluată cu totul. Mi-a spus că dacă afacerea se finalizează, toate membrele clubului vor face un profit extrem de frumos.

– Cu excepția lui Louise.

Charlotte oftă.

– Cu excepția lui Louise.

– Și ce se întâmplă cu acțiunile ei din club?

– Hmm. Charlotte se gândi la acest lucru. Din ce am înțeles, dacă una dintre membrele clubului se retrage, partea ei din acțiuni revine grupului și se împarte către celelalte.

– Și dacă una dintre membrele clubului moare?

Charlotte își îndreptă spre el privirea tulburată.

– Bănuiesc că același lucru. Acțiunile se împart între celelalte membre ale clubului. Jocelyn a spus ceva în legătură cu faptul că nu voiau să aibă de-a face cu moștenitori care ar fi putut revendica o parte din profituri sau ar fi putut scădea valoarea acțiunilor. Intenția a fost să fie un club de investiții foarte exclusivist și foarte privat.

– Așadar acum avem de-a face cu situația în care există o persoană mai puțin la împărțirea profiturilor după preluarea totală a acțiunilor.

– Oh, fir-ar al naibii! Charlotte puse furculița jos. Dar dacă este vorba de bani, ce căuta Louise Flint la Loring?

– Știm amândoi că nu există decât un răspuns logic. S-a dus acolo din pricina a ceea ce i s-a întâmplat lui Jocelyn cu toți anii ăia în urmă.

– Atunci moartea ei este legată de trecut și nu de potențialul profit al investiției clubului, spuse Charlotte.

- După experiența mea, nu e inteligent niciodată să ignori pista banilor.
- Bine, aici tu ești expertul. Ce urmează să facem noi?
- Când ai de-a face cu dinamica unui grup, obții rezultate mai bune dacă nu începi de la vârf. De obicei, conducătorul are cel mai mult de pierdut și poate exercita o anumită autoritate asupra celorlalți. Vom discuta mai întâi cu Victoria Mathis și Emily Kelly, iar apoi ne vom întoarce la Madison Benson.
- Și ce-o să le întrebăm mai exact pe Victoria și pe Emily?
- Nu știu până când nu vom începe să discutăm cu ele.

Charlotte înălță din sprâncene mirată.

- Așa lucrezi tu?
- Metoda presupune să răstorni toate pietrele până când găsești ceva interesant sub ele.

Charlotte începuse să-i răspundă, dar sună telefonul, luând-o vizibil prin surprindere. Sări în picioare și luă aparatul de pe blatul din bucătărie.

- E portarul, spuse.

Dezamăgirea ei era grăitoare. Max știa că sperase să fie Jocelyn.

- Bună dimineața, Phil, spuse. Un musafir? Nu aștept pe nimeni. Ești sigur că nu este o livrare? Urmă o pauză. Oh, înțeleg. Aha. Păi, dacă tot e aici, poți să-i dai drumul sus. Mulțumesc.

Sfârși convorbirea și puse telefonul înapoi la locul lui pe blat.

- Îmi pare rău pentru situația asta, spuse ea. Este fostul meu logodnic. Evident că i-a spus lui Phil, portarul, că e ceva cu adevărat important.
- Interesant.

Ea îi aruncă o privire iscoditoare.

- De ce?

– Crezi că e o coincidență că a apărut din nou în viața ta exact în această conjunctură?

– Uau! Chiar ești genul suspicios, nu-i așa? Da, cred că este pur și simplu o coincidență. Mi-a telefonat ieri și mi-a spus că femeia pentru care m-a părăsit s-a răzgândit și nu-și mai părăsește soțul. I-a dat papucii lui Brian. Acum caută un umăr pe care să plângă.

– Și s-a gândit imediat la tine.

– Da. Charlotte zâmbi angelic. Iar atunci când Phil mi-a spus că Brian este jos chiar în acest moment, am hotărât pe loc că aceasta este o ocazie minunată să demonstrez că am progresat. Îmi pare rău că te folosesc, partenere.

El înghiți niște ouă.

– Trăiesc ca să te slujesc.

Sonerie de la ușă sună. Charlotte dispăru grăbită în micul hol de după colț.

– Bună, Brian, intră.

Max zâmbi la auzul tonului ei vioi și optimist.

– Îmi pare atât de bine că te revăd, scumpo. Mi-a fost dor de tine.

Brian Conroy părea afectuos, fermecător, sincer. Se simțea chiar o notă de umilință. Era tonul unui bărbat care știa că greșise grosolan; al unui bărbat care spera să regăsească drumul spre grațiile unei femei.

– Noi tocmai ne terminam micul dejun, spuse Charlotte. Nu vrei niște cafea?

Cu fiecare clipă care trecea, ea părea tot mai veselă și mai exuberantă, își spuse Max. Dacă ar fi putut atinge tonalități mai înalte, s-ar fi transformat în cântec. Femeia de-abia aștepta să simtă gustul răzbunării.

– Mai e cineva aici? Acum Brian părea stânjenit. Jocelyn?

Era evident că nu voia să dea ochii cu Jocelyn.

– Nu, Jocelyn e plecată din oraș, spuse Charlotte.

– Ce bine! Am vrut să spun „aha“, la asta m-am gândit.

– Intră să-l cunoști pe Max, spuse Charlotte relaxată.

– Cine e Max? întrebă Brian. Ți-ai luat câine?

Max tresări.

– Nu, răspunse Charlotte.

Îl împinse repede pe după colț și intrară în bucătărie.

Bărbatul se potrivea cu vocea, gândi Max. Plăcut, de succes, prezentabil și sincer.

– Max Cutler, vreau să-l cunoști pe Brian Conroy, spuse Charlotte. Cred că am amintit de el o dată sau de două ori.

– Tipul care a intrat în panică cu cinci zile înaintea nunții, spuse Max. Îmi amintesc.

Se ridică de la barul care servea drept masă, dar nu îi întinse mâna. În schimb luă cafetiera și își mai turnă o ceașcă.

Brian arăta dezorientat ca o căprioară în lumina farurilor unei mașini, apoi se întoarse spre Charlotte, evident șocat.

– Ce se petrece aici? întrebă el. Cine e tipul ăsta?

– Nu e câinele, îl ajută Max îndatoritor.

Brian nu-l băgă în seamă.

– Max e un prieten, spuse Charlotte. Un foarte bun prieten. Și-a petrecut noaptea aici, iar acum luăm micul dejun, după cum vezi. Vrei niște cafea?

– Nu, mulțumesc. Brian își coborî vocea, foarte serios acum. Uite ce e, Charlotte, chiar am nevoie să stau de vorbă cu tine.

– Dă-i drumul. Nu am secrete față de Max.

– Ei bine, să fiu al naibii, dar eu am. În orice caz, unde l-ai cunoscut? Te-a agățat cumva într-un bar? Sau poate ai început să frecventezi site-urile de întâlniri?

– Nici una, nici alta, spuse Max. Ne-am cunoscut cu prilejul unor afaceri. De acolo, lucrurile au evoluat.

Brian deveni bățos și își îndreptă umerii.

– Nu cred.

– Nici nu e nevoie, spuse Max. Țsta e pur și simplu adevărul.

– Cine dracu' te crezi? întrebă Brian încetișor. Dacă crezi că o să poți profita de Charlotte...

Aceasta păru să realizeze pentru prima dată că se juca cu focul. Puse mâna pe brațul lui Brian, alarmată.

– Ajunge, Brian, spuse ea fermă. Ce era atât de important încât ai simțit nevoia să vii să mă vezi așa devreme în dimineața asta?

– Nu am de gând să discut treburile noastre personale de față cu un străin.

– Atunci poți la fel de bine să pleci, spuse Charlotte. Pentru că pe Max și pe mine ne așteaptă o zi grea. Trebuie să mergem în diverse locuri și să vedem mulți oameni.

Brian se înroși la față, mohorât.

– La naiba, Charlotte...

Ea îl fixă cu o privire de oțel.

– Uite ce e, Brian. Nu am timp de pierdut ca să-ți ofer ceai și compătimire pentru că iubita ta măritată ți-a dat papucii.

Brian schimbă brusc tactica.

– Uite, scumpo, știu că te-am rănit. Nu mi-am dat seama ce aveam noi doi până când nu te-am pierdut.

– Până când nu m-ai părăsit și nu m-ai lăsat cu toate facturile alea de nuntă neplătite.

– Mă pot revanșa față de tine. O să-ți scriu un cec dacă asta te face să te simți mai bine.

– Chiar te rog. O să-ți trimit o listă detaliată a cheltuielilor. Dar pot să-ți spun chiar acum că asta nu va schimba lucrurile. Așa că spune ce ai de spus, și apoi pleacă.

– Charlotte, nu te recunosc. Brian îi aruncă lui Max o privire feroce. Orice crezi că se petrece între tine și tipul ăsta e doar de consolare. În împrejurările date e ceva normal. Dar n-o să rămână pe aici prea mult. Când se va termina o să-ți dai seama că ceea ce a fost între noi era mult mai profund și mai important.

– Tu ai dat înapoi, spuse Charlotte. Tu ești cel care trebuie să se consoleze. Ești aici pentru că ai fost părăsit și vrei ca eu să te fac să te simți mai bine până când îți vei putea găsi o nouă relație.

– Nu e adevărat.

– Oamenii îmi spun că sunt prea încrezătoare, continuă Charlotte. Și poate că e adevărat. Oricum, asta nu înseamnă că sunt și proastă. Odată ce cineva a dovedit că nu este de încredere, mi-am însușit lecția. Încerc să nu repet greșeala. Rezultatul este că n-aș mai putea avea încredere în tine niciodată, Brian. Tu ai rupt relația noastră. Acum nu se mai poate repara.

– Faci o mare greșeală, o avertiză Brian.

– E timpul să pleci, spuse Charlotte.

Se întoarce pe călcâie și coti îndreptându-se spre ușă.

Brian îl privi pe Max, cu furia fierbând în ochii lui albaștri.

– Nu știu cine ești, nemernicule, spuse el, dar știu că profiți de ea.

– Charlotte vrea să pleci, îi spuse Max. Ar fi cel mai bun lucru pe care l-ai putea face.

– Du-te dracului, îi șuieră Brian încet.

Se strecură afară din bucătărie. Câteva clipe mai târziu, ușa se închise încet în urma lui. Urmă o liniște lungă până când Charlotte reapăru. Avea brațele încrucișate foarte strâns și părea îngrijorată.

– Țsta a fost unul dintre cele mai prostești lucruri pe care le-am făcut vreodată, spuse ea. N-ar fi trebuit să-l las pe Phil nici în ruptul capului să-i dea voie să urce aici.

– Liniștește-te. Aproape sigur totul va trece.

– Aproape sigur?

– Eu nu-l cunosc pe Conroy la fel de bine ca tine. Tu ce crezi?

– Nu... nu sunt sigură. Până în dimineața asta nu aș fi spus că e genul care să facă o scenă.

– S-a înfuriat pentru că femeia la care se gândea că s-ar fi putut întoarce ca să-l consoleze depășise deja trecutul. Are nevoie de timp să se liniștească.

– Sper să ai dreptate. Charlotte inspiră adânc și expiră lent. Și totuși, faptul că l-am lăsat să urce aici în această dimineață a fost un lucru de-a dreptul prostesc.

– Da, răzbunarea are în mod straniu un efect de bumerang.

Ochii ei se îngustară.

– Pari să știi ceva despre subiectul ăsta.

– Știu – din vreo două motive. Unul este acela că în ultimele șase luni am învățat că o mulțime de oameni care angajează un detectiv particular îți spun că vor numai niște răspunsuri, dar ceea ce vor cu adevărat este muniție pentru a se răzbuna. Eu încerc să evit genul ăsta de treburi. Niciodată nu se termină cu bine.

Charlotte îl urmărea cu mare atenție.

– Care este celălalt motiv care te face să crezi că știi ceva despre răzbunare?

– Într-un fel sau altul, eu am căutat să mă răzbun încă din noaptea în care

Quinton Zane a declanșat incendiile care mi-au ucis mama. Uite unde m-a adus chestia asta – sunt divorțat, al dracului de aproape falit și, după părerea unui psihiatru – cel puțin – un om terminat. Am în spatele meu o carieră eșuată de psiholog criminalist. O grămadă de oameni prevăd că o să eșuez din nou și ca detectiv particular. Spun că sunt obsedat de faptul că Quinton Zane este încă în viață – și toate astea pentru că vreau să mă răzbun.

– Nu, pentru că vrei să fii sigur că Zane este mort. E de înțeles. Vrei să se facă dreptate.

– Spune-i asta psihiatrului care mi-a pus diagnosticul.

Ea îl surprinse cu un zâmbet fugitiv.

– O s-o fac, dacă o să am vreodată ocazia.

Îl cuprinse o căldură ciudată și liniștitoare. Ea îl credea. Nu credea că era paranoic și obsedat. Avea încredere în el și în intuiția lui. Printre cei care știau ceva despre trecutul lui, în afara familiei lui adoptive, ea era singura care avea încredere în el și în felul lui ciudat de a vedea lumea.

– Mulțumesc, spuse.

Nu se putea gândi la nimic altceva.

– Ei, de-ajuns cu plăcerile răzbunării, spuse Charlotte. Se duse în bucătărie și luă cafetiera. Să ne întoarcem la treburile noastre. Cât de mult o să le spunem celorlalte membre ale clubului de investiții când ne vom întâlni cu ele?

– O să începem prin a le spune adevărul – că Jocelyn e dispărută și că anchetez moartea lui Louise Flint. O să vedem cum reacționează, și de-acolo pornim.

capitolul 39

– Înțeleg că sunteți îngrijorați din pricina lui Jocelyn, spuse Emily Kelly. Dar chiar nu cred că am să vă spun ceva care să vă fie de ajutor. Am presupus că s-a retras la vreo mănăstire din Caraibe în izolare totală de lume.

Max sorbi din cafea și încercă să o citească pe Emily Kelly. Singurul lucru de care era sigur în acel moment era starea ei de tensiune și anxietate. Părea că nu dormise bine.

Inițial refuzase să se întâlnească cu ei. Când Charlotte o sunase cu o jumătate de oră mai devreme, Emily îi explicase repede că era în drum spre cursul ei de yoga. Numai după ce Charlotte îi spusese că era îngrijorată pentru Jocelyn, Emily fusese de acord să se întâlnească cu ei acasă la ea.

În clipa în care le deschise ușa, deveni clar că nu fusese vorba de nici un curs de yoga. Pe hol se aflau două valize. Emily se pregătea să plece din oraș.

Casa era o construcție mai veche într-un cartier rezidențial plăcut. Interioarele și mobila erau contemporane și comune, terne până aproape de a trece neobservate. Nimic nu-ți sărea în ochi. Nici o pată îndrăznească de culoare. Într-un oraș recunoscut pentru grădinile lui, curtea din fața casei lui Emily se remarcă printr-o mediocritate desăvârșită.

Emily se asorta cu casa, își spuse Max – atractivă, îngrijită și bine păstrată. Dar nici femeia și nici casa nu aveau nimic neconvențional, exotic sau excesiv. Era ca și cum amândouă ar fi fost hotărâte să se piardă în peisaj; ca și când s-ar fi străduit să treacă neobservate.

– Ai vreo idee unde ar fi putut să se ducă Jocelyn? întrebă Charlotte.

– Nici una. Emily clătină din cap. Dar vorbim despre Jocelyn. Poate că pur și simplu s-a hotărât să renunțe la izolare și să se îndrepte spre un hotel luxos de pe plajă. N-ar fi cea mai mare surpriză din lume.

– Deci nu a luat legătura cu tine? insistă Charlotte.

Emily clătină din cap, cu buzele strâns lipite.

Mințea, își spuse Max.

– Sunteți îngrijorată, nu-i așa? o întrebă.

Emily îl fixă cu o expresie neajutorată. Apoi păru să se prăbușească.

– Toate suntem îngrijorate, murmură ea. Din cauza lui Louise. Mi-am spus că n-o să fug. Am o armă. Un sistem de securitate bun. Mai am și o slujbă grozavă. Probabil că o s-o pierd dacă dispar pur și simplu. Dar nu am reușit să mai dorm. Nu mai pot continua așa. Nu mă mai țin nervii. Așa că, da, azi-dimineață mi-am împachetat lucrurile. Eram gata să-mi pun valizele în mașină când ați sunat.

– Îți mulțumesc că ne-ai așteptat, spuse Charlotte.

Emily clătină din cap.

– Am răspuns la telefon pentru că speram că ai putea avea ceva vești sau cel puțin ceva informații despre ce se petrece.

– Vrei cel puțin să ne spui de ce ești atât de îngrijorată? întrebă Charlotte. Jocelyn este sora mea vitregă. Cred că am dreptul să știu orice ai putea să-mi spui.

Emily șovăi.

– Ai vorbit cu Victoria sau cu Madison? întrebă în cele din urmă.

– Încă nu, răspunse Charlotte. Am sunat-o pe Victoria imediat după ce te-am sunat pe tine. Voiam să stabilim o întâlnire, dar n-a răspuns la telefon. I-am lăsat un mesaj. O să încerc mai târziu.

– Ar fi fost mai bine dacă vorbeai cu ele, spuse Emily. Eu sunt cea mai nouă membră a clubului.

– Ce e cu toate chestiile astea? întrebă și Max, ridicând deliberat tonul.

Emily tresări ca și când ar fi fost lovită. Se înfioră și se întoarse spre Charlotte.

– Ce se întâmplă aici? o întrebă și Charlotte.

– Nu știu, răspunse Emily. Ochii îi înotau în lacrimi. Asta încerc să vă spun. Chiar nu știu ce se întâmplă. Nici una dintre noi nu știe.

– Dar îți este frică, spuse Charlotte. Pentru că Louise este moartă, iar Jocelyn a dispărut.

– Da. Emily luă un șervețel de hârtie ca să-și tamponeze ochii. Vă spun ce știu, iar apoi trebuie să plec.

– Spuneți-ne, o îndemnă Max.

Emily își fixă atenția asupra lui Charlotte.

– Madison a înființat clubul.

– Asta știm, spuse Charlotte.

Emily își încleștă mâinile împreunate pe genunchi. Era atât de rigidă încât părea că e gata să se sfărâme la cea mai mică atingere.

– Este un club de investiții legal, continuă ea încet. Chiar facem investiții. De fapt, una dintre ele s-ar putea să dea roade în stil mare. Dar la început partea de investiții era destinată să servească drept acoperire.

Charlotte făcu ochii mari, privind-o fără să poată spune ceva.

– Pentru ce? o întrebă Max.

– A fost ideea lui Madison, răspunse repede Emily. A spus că noi – toate cinci – am putea face mult mai multe decât simple donații pentru adăpostul unde lucra Louise. Spunea că am putea pedepsi bărbații care scăpau nepedepsiți după ce își molestau soțiile și copiii.

Charlotte era împietrită.

– Să-i pedepsiți? Cum?

– Madison spunea că puteam face ceea ce ea numea umilință publică. Țintele urmau să fie alese din dosarele de la adăpostul pentru femei.

– Louise avea acces la acele dosare? întrebă Max.

Emily clătină afirmativ din cap.

– Discuta adesea cu femeile. Avea posibilitatea să obțină detaliile de care aveam nevoie pentru a o lua pe urmele celor care scăpau basma curată – bărbații care nu erau pedepsiți de sistem. Înțelegeți, voiam doar să încercăm să facem puțină dreptate pentru victime.

– Despre ce fel de dreptate vorbiți? întrebă Max.

– Făceam totul on-line. Poți face atât de mult rău și să rămâi anonim. Intram pe site-urile de chat pe care bărbații le foloseau pentru a-și găsi victimele și făceam tot ce puteam pentru a-i demasca. Am distrus reputații. Am făcut chiar ca doi bărbați să fie concediați de la serviciu.

– I-ați hărțuit, spuse Charlotte.

– Da. Emily înălță capul. Scopul nostru era ca vinovații să nu mai aibă o clipă de liniște. Voiam să le fie teamă tot timpul. Încercam să ne asigurăm că n-o să se mai apropie niciodată de o altă victimă potențială.

– Jocelyn nu mi-a povestit nimic despre asta, spuse Charlotte.

Părea că din voce îi pierise tot suflul, își spuse Max.

– Bineînțeles că nu ți-a povestit, spuse Emily. Jocelyn se consideră sora ta mai mare. Crede că trebuie să te protejeze. Și, deși am fost precaute, toate știam că ceea ce făceam era potențial periculos.

– De ce a dispărut Jocelyn? întrebă Max.

– Nici dintre noi nu a știut că a dispărut, răspunse Emily. Nu de la început. Chiar am crezut că s-a dus undeva în Caraibe să se izoleze de lume. Dar după ce Louise a murit, eu și Victoria am început să ne întrebăm dacă nu i s-a întâmplat ceva și lui Jocelyn. Apoi cineva ne-a trimis codul de avertizare. Am bănuțit că a fost Jocelyn. Jocelyn trebuie să fi fost cea care l-a trimis. Altfel, nu are nici un sens.

– Ce e codul ăsta de avertizare? întrebă Charlotte.

– Cea mai mare grijă a noastră era aceea că într-o zi una dintre țintele noastre ar fi putut descoperi cine se afla în spatele acestor defăimări on-line, spuse Emily. Am stabilit un cuvânt codificat care să fie folosit într-o astfel de situație. Vinerea trecută, toate trei – Madison, Victoria și eu – am primit un e-mail de la o adresă anonimă. Suntem sigure că trebuie să fi venit de la Jocelyn. Subiectul mesajului era un singur cuvânt. Cuvântul codificat.

– Credeți că unul dintre bărbații pedepsiți a întors situația, spuse Max. Credeți că a pus ochii pe dumneavoastră și pe celelalte membre ale clubului de investiții.

Emily îl privi cu ochi sumbri.

– Asta credem eu și Victoria. Madison are... altă teorie.

– Și care este această teorie? Întrebă Max.

– Întrebați-o pe ea, murmură Emily.

– Unde o să te duci? i se adresă Charlotte.

Emily își mușcă buza.

– Nu vreau să vă jignesc, dar nu vă spun nici vouă, nici altcuiva.

– Înțeleg, spuse Max. Se căută în buzunar și scoase o carte de vizită. Dar dacă aveți nevoie de ajutor, mă puteți contacta la acest număr. Ziua și noaptea. Ați înțeles?

Emily dădu aprobator din cap. Luă cartea de vizită și se ridică în picioare.

– Acum trebuie să plec, spuse.

capitolul 40

Nici unul dintre ei nu spuse nimic până când nu fură din nou în mașina lui Max, îndepărtându-se de casa lui Emily. Charlotte încerca să-și pună gândurile în ordine, dar indiferent în ce direcție o lua, se lovea mereu de un zid mental de piatră. Îi aruncă o privire lui Max. Și el părea pierdut în gândurile lui.

– Nu pot să cred, spuse ea, mai mult într-un efort de a sparge tăcerea decât orice altceva.

– Nu poți să crezi că Jocelyn și prietenele ei din clubul de investiții trăiau un soi de vis al răzbunării femeilor devenit realitate?

– Păi, de fapt, o văd pe Jocelyn făcând așa ceva, recunosc Charlotte. Bănuiesc că ceea ce îmi vine greu să cred este faptul că nu am avut nici un indiciu că ducea o viață secretă.

– Privind în urmă, ești sigură că nu i-a scăpat nici un indiciu?

– Nu. Bine, privind în urmă, cred că faptul că a fost atât de categorică în refuzul ei de a mă invita să mă alătur clubului a fost un indiciu. Dar nu am făcut mare caz. Probabil că te gândești că sunt incredibil de naivă.

– Eu cred că nu aveai nici un motiv să o suspectezi pe Jocelyn că își asuma un risc uriaș.

– Dar ce au de-a face toate astea cu ceea ce s-a întâmplat acum mulți ani la Loring?

– Poate că o să căpătăm mai multe răspunsuri de la Victoria Mathis, spuse Max.

Charlotte scoase telefonul și tastă din nou numărul Victoriei. Îi răspunse imediat căsuța vocală.

– Tot nu răspunde, spuse.

– Fie fuge și ea ca Emily Kelly, fie...

Se opri. Gura i se contractă. Lui Charlotte i se strânse stomacul.

– Fie cel care a omorât-o pe Louise a ucis-o deja și pe ea, asta aveai de gând să spui? Întrebă ea.

– Este o posibilitate, dar în această clipă sunt înclinat să mă îndoiesc că este așa.

– De ce?

– Cum am mai spus, cadavrele au căile lor de a ieși la iveală.

– Totuși, câteodată dispar pentru totdeauna.

– Câteodată, admise el. Dar acest ucigaș în special nu pare a fi preocupat să-și facă victimele să dispară. Dacă nu greșim în ceea ce îl privește, scopul lui este să pară că victimele au luat o supradoză de droguri.

– Așa că nu-i pasă dacă este descoperit cadavrul, spuse Charlotte. Probabil că este foarte sigur pe el.

– Da, răspunse Max, căzut acum pe gânduri. Da, are foarte mare încredere în el, nu-i așa? E interesant.

– De ce?

– În cele din urmă acest lucru îl va face mai previzibil.

– Ei bine, moartă sau vie, Victoria nu răspunde la telefon.

– Înseamnă că nu ne-a mai rămas decât Madison Benson, spuse Max. Asta dacă nu s-a hotărât și ea să fugă.

capitolul 41

Madison Benson nu fugea. În orice caz, nu încă. Dar Charlotte își dădea seama că sub masca comportamentului ei calm și stăpânit de femeie de afaceri și sub armura Armani, își ascundea nervozitatea.

– Am fost de acord să vorbesc cu tine pentru ești sora vitregă a lui Jocelyn, spuse Madison. Dar acum câteva minute când mi-ai telefonat n-ai spus nimic despre faptul că vei aduce cu tine un detectiv.

Îi aruncă o privire încruntată lui Max.

– Ți-am spus, Max mă ajută s-o caut pe Jocelyn, îi spuse Charlotte. Și investighează și moartea lui Louise. Dacă ceea ce ne-a spus Emily este fie și numai în parte adevărat, mie mi se pare că tu și celelalte membre ale clubului aveți nevoie de tot ajutorul din lume.

Stătea împreună cu Max în picioare, în livingul casei elegante a lui Madison. Casa era cocoțată pe versantul unui deal din cartierul de lux Queen Anne. Era înconjurată de grădini luxuriante. Ferestrele ofereau o vedere panoramică a Golfului Elliott.

Madison nu-i poftise să stea jos și nu le oferise cafea.

Prima dată refuzase să vorbească cu ei, dar după ce fusese informată despre discuția îndelungată pe care Charlotte și Max tocmai o avuseseră cu Emily, se răzgândise.

Madison nu era încântată de prezența lui Max, dar era clar că voia să afle informații de la ei. Destul de corect, își spuse Charlotte. Și ei doreau să afle informații de la ea.

– Ce anume v-a spus Emily? întrebă Madison.

– Ne-a spus că clubul vostru este o acoperire pentru operațiile on-line care îi

vizează pe bărbații abuzivi, răspunse Charlotte. Bărbați care, ați decis voi cinci, au scăpat nepedepsiți de lege.

– Ea pare să creadă că Louise a fost ucisă de una dintre țintele voastre, adăugă Max. Cineva care a descoperit că clubul vostru se făcea vinovat de transformarea vieții lui într-un adevărat iad. A spus că dumneavoastră și celelalte credeți că Jocelyn a fost prima care a fugit și că v-a trimis de curând tuturor un mesaj de avertizare.

Pentru prima dată, Madison arăta ca și când ar fi fost prinsă cu garda jos.

– V-a spus Emily chestia asta? Întrebă.

– Da, răspunse Charlotte. Nu asta crezi și tu?

Madison nu răspunse imediat. Se duse la peretele din sticlă care dădea spre chei și Golful Elliott.

– Știu că Victoria și Emily cred că asta se întâmplă, spuse Madison după o clipă. Părea că își alegea fiecare cuvânt cu mare grijă. Emily v-a spus adevărul în legătură cu scopul inițial al clubului. Am vizat câțiva dintre bărbații care, în cel puțin unul dintre cazuri, au scăpat la propriu după ce comisaseră o crimă. Individul și-a bătut soția până a omorât-o și a reușit să convingă juriul că altcineva a făcut-o. Și, da, am știut întotdeauna că exista posibilitatea ca una dintre țintele noastre să descopere cine i-a distrus situația financiară, slujba sau viața socială. Dar nu sunt sigură că acesta este motivul pentru care a fost ucisă Louise – presupunând că a fost ucisă, lucru care rămâne încă discutabil după părerea mea.

– Tu ce crezi că se întâmplă? Întrebă Charlotte.

Madison se întoarse, afișând o privire dură.

– Chiar vrei să afli?

– Da, răspunse Charlotte.

– E-n regulă, o să-ți spun, dar n-o să-ți placă și mă îndoiesc că o să mă crezi. Iată cum stau lucrurile. Clubul nostru a fost înființat pentru a-i pedepsi pe vinovații care după părerea noastră scăpaseră nepedepsiți de lege. Dar voiam ca acoperirea noastră să pară solidă. Așa că am făcut și investiții legale. Ne-am concentrat pe

mici afaceri aflate la început, dintre care una este pe punctul de a fi cumpărată de o mare firmă industrială. Dacă afacerea Keyworth se încheie, profiturile membrilor clubului vor fi uriașe.

Max o studie gânditor timp de o clipă și apoi dădu aprobator din cap o singură dată.

– Credeți că Jocelyn a ucis-o pe Louise pentru ca în club să rămână o persoană în minus, spuse. O persoană în minus la împărțirea profiturilor. Iar acum vă întrebați dacă urmează să încerce să vă elimine și pe celelalte, astfel încât să rămână singură când va veni marea zi a recompensei.

– Nu! Charlotte era cuprinsă de indignare. Nu e adevărat. Nu e posibil să crezi așa ceva, Madison.

– Nu spun că e adevărat, replică Madison impasibilă, cu o privire tăioasă. Îți spun că eu cred că există această posibilitate. Ca să fiu sinceră, și eu m-am întrebat dacă nu cumva Emily ar fi putut s-o omoare pe Louise. Dar Victoria este convinsă că Jocelyn este cea în privința căreia trebuie să ne facem griji. Sunt o mulțime de bani în joc. În lumea mea, asta este o motivație.

– Este o motivație foarte bună și în lumea mea, spuse Max.

– Jocelyn nu este o ucigașă. Charlotte strânse pumnii. Pentru Dumnezeu, Madison, o cunoști doar. Ești prietena ei. Iar Louise era cea mai bună prietenă a ei. Cum poți crede măcar o clipă că ar fi putut face ceva atât de îngrozitor cum este să-și ucidă cea mai bună prietenă?

– Nu spun că a făcut-o. Maxilarul lui Madison tresări puțin. Tot ce spun este că atunci când există mulți bani în joc, oamenii devin... imprevizibili.

– Nu și Jocelyn, spuse Charlotte.

Era încă furioasă, dar vocea i se calmase. Era foarte sigură pe ea.

– Dacă Jocelyn se hotărâse să scape de câteva sau de toate membrele clubului pentru a obține profit maxim, de ce v-a trimis dumneavoastră și celorlalte codul de avertizare? Întrebă Max.

Părea oarecum curios, nu ca și cum ar fi încercat să facă presiuni asupra unui

martor pentru a obține răspunsuri, gândi Charlotte.

– Nu e evident? În acest moment Madison era vizibil impacientată. Vrea să ne facă să credem că pericolul vine din altă direcție – de la vreo veche țintă de-a noastră încă necunoscută care vrea să se răzbune.

– Se pare că trimițându-vă pe toate să vă ascundeți nu face decât să îngreuneze lucrurile pentru ea, sublinie Max. Aici în oraș știe unde locuiți, dar cum vă va găsi dacă plecați toate în locuri necunoscute?

– N-o cunoașteți foarte bine pe Jocelyn, nu-i așa? Madison zâmbi vag, forțat și fără veselie. Ei bine, dați-mi voie să vă spun că a avut mai bine de un an pentru a ajunge să ne cunoască pe toate. La un moment dat probabil că și-a închipuit exact unde ne vom duce dacă va trebui să fugim.

– Dar dumneavoastră nu fugiți? o întrebă Max.

– Nu. Chestia asta se va sfârși în zece zile. Atunci este planificată încheierea preluării integrale a companiei Keyworth. Până atunci, trebuie să am totul sub supraveghere. Preluările totale sunt delicate. Asta se poate prăbuși și numai dacă unui singur individ i se face frică.

– Cu alte cuvinte, dacă Jocelyn încearcă să scape de ceilalți membri ai clubului, trebuie să acționeze până la un moment-limită, spuse Max.

Charlotte îl săgetă cu privirea, dar el nu păru să observe.

– Exact, spuse Madison.

– Dar dacă ucigașul nu este nici Jocelyn, nici Emily, spuse Max liniștit. Dacă una dintre ținte, așa cum îi numiți voi, le vânează cu adevărat pe membrele clubului?

– Am o armă, spuse Madison. Știu să o folosesc.

– Ca toate celelalte membre ale clubului, așa se pare, spuse Max.

Madison ridică din umeri.

– Știam că era oarecum periculos. Dar pur și simplu nu ne-am așteptat ca pericolul să vină din partea uneia dintre celelalte membre ale clubului.

capitolul 42

Mătușa Hildy susținuse adesea că vechea rulotă era o capodoperă. Victoria nu se îndoia de asta. Într-un trecut îndepărtat carcasa ei de aluminiu strălucise ca oglinda în razele soarelui, dar în timp metalul se oxidase și ajunsese de culoare gri spălăcit. Partea rotunjită din față fusese ceva ultramodern la vremea ei, concepută să facă rulota aerodinamică și în consecință mai ușor de tras.

Dar rulota nu mai fusese mișcată din loc de zeci de ani. Îi slujise drept casă lui Hildy de când își amintea Victoria. Devenise refugiu pentru ea și mama ei după ce coșmarul celei de-a doua căsătorii a mamei se încheiase în cele din urmă.

Rulota era așezată pe o bucată de teren cu ieșire către faleza accidentată, la un kilometru și jumătate în afara orașelului unde Victoria terminase liceul. Pe timpul lunilor de vară comunitatea era formată din turiști, vizitatori de weekend și alții care veneau pe coastă pentru a admira plajele spectaculoase și bătute de vânt. Dar sezonul turistic se încheiase și asta însemna că în zonă erau puțini străini. Cei care apăreau pentru a petrece un weekend de toamnă ieșeau ușor în evidență.

După moartea lui Hildy, Victoria își spusese că trebuia să vândă proprietatea. Dar amintirile fuseseră prea puternice. Pe deasupra, nici pământul și nici rulota nu valorau prea mult.

În cele din urmă se hotărâse să păstreze rulota ca loc de petrecere a weekendurilor, cel puțin până când valoarea terenului va crește. Rulota și pământul pe care se afla erau tot ce îi mai rămăsese de la femeia aprigă care le apăraseră pe ea și pe mama ei.

Privi în jur la interiorul compact, amintindu-și cât de în siguranță se simțiseră acolo după ce se mutaseră împreună cu Hildy. Era aglomerație cu ele trei împreună în acel mic spațiu, dar Victoriei nu-i păsase. Hildy spusese că va avea grijă de ele, iar Victoria avusese încredere că exact așa va face.

Ticălosul care se însurase cu mama ei se arătase doar o dată pe acolo. Hildy îl

întâmpinase în ușa rulotei cu arma în mână. Tipul nu se mai întorsese niciodată. Dar Victoria știa că Hildy dormise în fiecare noapte cu arma în sertarul noptierei de lângă patul ei până când primiseră vestea că nemernicul fusese omorât într-un accident de mașină.

Până la sfârșitul acelei veri, Hildy o învățase pe Victoria cum să tragă cu arma și cum să o întrețină în stare bună. Ca premiu pentru absolvirea liceului, îi dăruise Victoriei un pistol care să fie numai al ei. Victoria dormise după aceea cu arma în sertarul noptierei în fiecare noapte.

În condițiile actuale, unii ar fi putut crede că relativa izolare a locului în care se afla rulota era neliniștitoare. Dar Victoria se simțea mai în siguranță acolo unde toată lumea din comunitate o cunoștea, față de orașul unde era practic o anonimă.

Era tipul de orașel în care străinii care cereau indicații cum să ajungă la casa vreunui locuitor din zonă erau priviți automat cu suspiciune. Mai erau și alți factori care confereau siguranță rulotei. Terenul din jurul ei era acoperit cu tufișuri și ierburi sărăcicioase și bătute de intemperii. Nu existau copaci înalți care să ofere protecție cuiva care ar fi dorit să se apropie neobservat. Orice vehicul care ar fi venit pe aleea cu prundiș ar fi făcut mult zgomot înainte de a se apropia de rulotă.

Își spuse în sine ei că aici era la fel de în siguranță cum ar fi fost în orice altă parte. Iar dacă ar fi trebuit să folosească pistolul, ar fi fost mult mai puține explicații de dat decât în cazul în care ar fi fost obligată să tragă cu el în apartamentul ei din blocul-turn. În această parte a statului Washington era de la sine înțeles că o femeie care locuia singură avea dreptul să se apere.

capitolul 43

Merseră la același restaurant din vecinătate unde mâncaseră în seara când Max o vizitase pentru prima oară la apartamentul ei. Charlotte se amuză când el comandă chiftelele cu crab.

– Iarăși? întrebă ea.

– Sunt un om al obișnuințelor, spuse Max. Am încercat să te previn. Un tip care ia lucrurile pas cu pas, îți amintești?

– Corect. În ceea ce mă privește, o să risc și eu. Mai ales că mor de foame. Își ridică privirea spre chelner. O să iau și eu chiftelele cu crab.

Chelnerul plecă cu comanda. Charlotte se întoarse spre Max.

– Îți datorez lui Anson o cină. La naiba, o săptămână întreagă de cine. Nici nu-ți pot spune ce ușurată mă simt că am din nou geanta cu portofelul și cu cardurile. Și nici nu-mi vine să cred că telefonul a supraviețuit. Credeam că o să fie nevoie să-l înlocuiesc.

– Ai avut noroc că a fost într-o husă ca lumea, iar geanta a fost din nailon impermeabil.

– E geanta mea de toată ziua, și trăiesc în Seattle, îi explică ea. Așa că e impermeabilă. Ce facem mai departe?

– O s-o căutăm pe singura membră a clubului pe care n-am reușit s-o întâlnim – Victoria Mathis.

– Și cum propui să dăm de ea?

Max sorbi din bere.

– Cum i-ai caracteriza situația financiară?

– Ți-am spus că nu le cunosc bine pe nici una dintre prietenele lui Jocelyn. Tot ce știu despre ele am prins pe apucate de la Jocelyn. Ea, Louise și Madison aveau cele mai bine plătite slujbe, atâta lucru știu și eu. Cred că Emily și Victoria se descurcau bine, dar cu siguranță nu erau bogate. De ce întrebi?

– Ca să te ascunzi ai nevoie de bani. Nu toată lumea își poate strânge lucrurile și pleca pe vreo insulă necunoscută din Caraibe așa pe nepusă masă.

– Oh, da. Înțeleg ce vrei să spui. Păi, nu știu dacă are vreo importanță, dar probabil că Victoria este cea care are cele mai puține resurse.

– Atunci ar trebui să fim în stare să o găsim.

– Am vorbit deja cu Madison și cu Emily. Ce-ar mai putea să ne spună în plus Victoria?

– Habar n-am, răspunse Max.

Telefonul lui emise un semnal sonor. Îl scoase din buzunarul hainei. Charlotte îi urmări fața în timp ce el își citea e-mailul. Ochii lui se încrețiră puțin la colțuri. Închise telefonul fără nici un comentariu.

– Noutăți? întrebă ea, incapabilă să-și înăbușe curiozitatea.

– Da, dar nu în legătură cu sora ta vitregă sau cu acest caz.

– Alt caz la care lucrezi?

– Alt caz la care am lucrat. Max mai sorbi din bere. L-am abandonat.

Charlotte așteptă să vadă dacă mai oferă și alte detalii. Dar el n-o făcu. Cercetându-i privirea și felul cum strângea maxilarele își dădu seama că se refugiase din nou într-o altă dimensiune.

Schimbarea aceasta bruscă era șocantă. De când se întorseseră din acea călătorie îngrozitoare de pe munte avusese impresia că în relația lor se strecurase o undă de intimitate.

Sau poate că de vină era doar imaginația ei.

Brusc, simți cu ardoare dorința să-l faci să scoată totul la lumină.

– De ce ai abandonat cazul? îl întrebă ea. Clientul nu ți-a plătit factura?

Timp de o clipă crezu că n-o să-i răspundă. Dar în cele din urmă o privi pe deasupra paharului.

– Nu am ajuns niciodată până acolo încât să trimit o factură, spuse. Și nici nu am avut de gând să trimit.

– Ah, ai lucrat gratis. Charlotte zâmbi. Ca avocații care nu cer bani pentru unele lucruri. Bănuiesc că asta înseamnă caritate în viziunea unui detectiv particular. Foarte frumos din partea ta.

– Ca să fie clar, în meseria mea eu nu fac fapte caritabile.

– Oh.

Max șovăi.

– A fost ceva... personal.

– Nu înțeleg. De ce ai abandonat cazul dacă a fost ceva personal?

Încă o dată fu sigură că el o să refuze să-i răspundă.

– Hei, partener, și tu ai aflat al naibii de multe lucruri despre viața mea personală recentă, spuse ea.

Rămase puțin surprinsă când tactica ei avu efect. Max puse jos paharul, se aplecă în față și își încrucișă brațele pe masă. Privirea lui avea o intensitate întunecată și tulburătoare.

– Chiar vrei să afli mai multe despre viața mea personală? o întrebă.

Charlotte nu se lăsă intimidată.

– Da, chiar vreau să afl.

– Te previn dinainte. E plictisitoare.

Ea zâmbi.

– Îți reamintesc că vorbești cu celălalt trudit din echipă.

– Bine, o să fiu succint și direct. Ți-am spus că mama mea a fost o mamă singură.

– Da.

– Ea a ales să fie mamă singură. Când s-a hotărât să aibă un copil a folosit serviciile unei clinici de donatori de spermă. Eu sunt rezultatul.

Charlotte strânse piciorul paharului.

– Înțeleg.

– Am crescut cu ideea că tatăl meu era un dosar anonim dintr-o bază de date a unei clinici.

– Dar în cele din urmă te-ai apucat să-l cauți, nu-i așa?

– Tu asta crezi?

– Te cunosc destul de bine ca să știu exact ce ai fi făcut. Și pe deasupra, sunt dispusă să pariez că l-ai găsit, pentru că ești foarte bun la ceea ce faci.

– E adevărat ce se spune că în zilele noastre poți găsi pe internet pe oricine. Așa că, da, l-am găsit.

– Când?

– Acum câțiva ani, imediat după ce am căpătat slujba de psiholog criminalist de la agenție. Aveam o idee vagă că și el ar putea fi interesat să mă întâlnească. I-am trimis un e-mail.

– Și cum a mers?

– N-a mers bine. Mi-a răspuns la e-mail și m-a acuzat că-l hărțuiesc. Mi-a spus că avea documente legale care specificau clar că nu avea nici o obligație față de mine și dacă o să-l mai contactez vreodată pe el sau pe cineva din familia lui, o să facă apel la un avocat.

Ea își spuse că fusese pregătită pentru un sfârșit oricât de trist al poveștii, dar rămase uimită și aproape fără glas.

– A fost... Nu-și găsea cuvintele. Îngrozitor.

– Nu, a fost edificator. Mi-am primit răspunsul. Mi-am promis că n-o să-l mai contactez niciodată.

– Mai are și alți copii?

– Un băiat și o fată, spuse Max. Și nu mai sunt copii. Acum sunt oameni mari.

– Ceea ce înseamnă că ai un frate și o soră vitregă.

– Biologic, da. Fiul este în conducerea firmei familiei, o companie care se ocupă cu tranzacții imobiliare în Portland. Fiica este designer de decorațiuni interioare, unul de mare succes aș putea spune.

– Cu alte cuvinte, frații tăi au amândoi aptitudini antreprenoriale.

– Se poate spune și așa.

Ea zâmbi.

– Așchia nu sare departe de trunchi, nu-i așa?

Max își desfăcu brațele și luă paharul.

– Adică?

– Adică tu și frații tăi vitregi păreți a avea multe lucruri în comun.

– Nu, spuse Max. Puse paharul jos cu o mișcare foarte precisă. Nu avem. Nu avem nimic în comun. Ei au mers amândoi la școli particulare și au absolvit colegii foarte bune. Amândoi au succes în carierele lor. Fiul este însurat și are la rândul lui un fiu, iar fiica s-a logodit de curând. Eu mi-am făcut educația într-o zonă de război, după care am urmat niște cursuri la colegiul din localitate, apoi mi-am petrecut câțiva ani vânzând monștri umani și am eșuat în căsătorie. Acum o iau de la capăt ca detectiv particular care de-abia a început să câștige suficienți bani ca să-și plătească ipoteca la o casă care are nevoie de o grămadă de reparații

costisitoare.

– Uite cum văd eu lucrurile, spuse Charlotte. Ai pus bazele propriei tale afaceri și cu timpul vei avea succes pentru că ești deștept și te pricepi la ceea ce faci. Dovedești același spirit antreprenorial de care au dat dovadă frații tăi.

Max îi aruncă o privire compătimitoare.

– Exact când ajunsesem la concluzia că nu ești nici pe departe atât de naivă pe cât pare să creadă toată lumea, vii și-mi demonstrezi că m-am înșelat.

– Cred că asta e o insultă, dar o să mă prefac că n-am auzit. Hai să ne întoarcem la cazul ăsta pe care spui că l-ai abandonat. Ce legătură are cu povestea familiei tale?

– Dacă îți spun, o să lași baltă subiectul?

– Depinde, spuse ea sec. Nu promit.

Înainte ca Max să poată răspunde, chelnerul se întoarse cu chiftelele cu crab. Când rămaseră din nou singuri, Charlotte apucă furculița.

– Vorbește cu mine, Max. După toate lucrurile prin care am trecut împreună merit niște răspunsuri.

– Să le ia naiba pe toate, spuse Max.

– Asta e ideea.

El ignoră ultima ei remarcă.

– După ce am primit acel e-mail de la Decatur în care îmi spunea să nu mă amestec în viața lui, i-am respectat intimitatea. Dar din când în când, îl mai supravegheam de departe. Jur că nu i-am hărțuit familia, dar e destul de ușor să monitorizezi știrile despre afaceri.

– Așa că atunci când apărea în presă numele Decatur, citeai articolele. Asta nu e hărțuire. Asta e pur și simplu curiozitate de modă veche. Ai o legătură biologică cu acea familie. Ai tot dreptul să fi curios.

- Crede-mă când îți spun că Davis Decatur n-ar fi de acord cu tine.
- Decatur. Se încruntă. De ce îmi sună acest nume vag cunoscut?
- Ți-am spus, Decatur se ocupă cu afaceri imobiliare. Este dezvoltator. Firma a avut succes – un succes foarte, foarte mare. S-au ocupat de niște proiecte mari aici în Seattle, la fel și în Portland.
- Asta e explicația. Și eu am văzut din când în când numele prin presă.
- Majoritatea știrilor care apar în presa financiară sunt chestii absolut obișnuite – adică obișnuite pentru o firmă de mare succes. Dar cam cu trei luni în urmă, fiica lui Decatur...
- Sora ta vitregă.

Max expiră lent.

- O cheamă Brooke. A intrat într-o relație cu administratorul unui fond de investiții pe care-l cheamă Gatley. Simon Gatley. Acum sunt logodiți. Numele lui mi-a atras cumva atenția și nu într-un sens bun. Am făcut cercetări legate de el pe internet.
- Chestia asta nu se termină bine, nu-i așa?
- Așa e. Am găsit dovezi că Gatley este un escroc deosebit de inteligent. Încă de când era la colegiu îi înșală pe oameni. Și e uimitor de bun la treaba asta. În momentul ăsta desfășoară o operațiune care seamănă cu o schemă Ponzi². Și nu e prima. Până la urmă o să se prăbușească, dar între timp mută banii clienților în contul lui off-shore.
- Ai încercat să-l previi pe tatăl tău – pe Davis Decatur –, nu-i așa?
- A fost o prostie, spuse Max. N-o puteam avertiza pe Brooke. Ea nici nu știe că exist. Probabil că ar fi crezut că eu sunt adevăratul escroc. Așa că i-am trimis un e-mail lui Decatur și i-am sugerat să-și pună avocații să-l cerceteze mai amănunțit pe Gatley. Am primit un răspuns în care eram informat că dacă mai fac vreo încercare de a contacta pe cineva din familia Decatur o să fiu acuzat de hărțuire gravă.

– Ai făcut ce ai putut ca să-l previi pe Decatur în privința noului iubit al lui Brooke. Decatur a hotărât să ignore avertismentul tău. Așa că acum ai hotărât să abandonezi cazul?

– Nu prea mai am altceva de făcut. Max expiră încet. Ultimul e-mail pe care l-am primit acum câteva minute a fost o confirmare în plus că Gatley este un escroc.

– Știi, spuse Charlotte, unii oameni ar putea privi această desfășurare a lucrurilor ca pe un bun exemplu de ceea ce înseamnă karma. Decatur te ignoră de când ai venit pe lume, iar acum urmează să plătească pentru asta.

– Da.

Max luă o chiftea cu crab. Nu părea entuziasmat.

– Dar detești faptul că Gatley se folosește de sora ta vitregă pentru a se apropia de familia Decatur ca să pună mâna pe banii lor.

– Mă enervează că o să dispară cu banii. Nu mă întreba de ce.

– Nu trebuie să-mi explici de ce te enervează, spuse Charlotte. Este mult prea evident. Familia ta este cea căreia o să i se facă un rău.

– Nu e familia mea. E o legătură biologică, atâta tot.

– Bine. E o legătură biologică. Dar după ce clanul va suferi repercusiunile de rigoare, există o ființă nevinovată – sora ta vitregă, biologic vorbind – care va rămâne împovărată de o vină uriașă. Probabil că va fi convinsă că dezastrul s-a produs din vina ei pentru că ea a fost cea care a adus șarpele în sânul familiei.

– Presupunând că se va produce un dezastru. E posibil să descopere cineva că Gatley e un ticălos înainte ca lucrurile s-o ia razna.

– Două cuvinte: Bernie Madoff. A reușit să-i înșele pe oameni ani de zile – iar unii dintre ei erau oameni foarte deștepți. Știm amândoi că nu poți renunța. Avem nevoie de un plan.

Max își înălță sprâncenele mirat.

- Ce e chestia asta cu avem?
- Suntem parteneri, ai uitat? Nu-ți face griji, venim noi cu o soluție.
- Ține minte să mă anunți și pe mine când te lovește inspirația. Între timp, avem alte priorități.
- Victoria.
- Corect.
- De unde începem?
- După cină, o să uzi florile unei prietene.

Joc piramidal (n.tr.)

capitolul 44

O oră mai târziu, Charlotte stătea pe holul din fața apartamentului Victoriei și îl privea pe Max care meșterea ceva la încuietoarea ușii, lucru despre care era absolut sigură că era complet ilegal.

Se străduia din răputeri să pară că avea tot dreptul din lume să se afle acolo cu un bărbat care executa o mică operațiune de intrare prin efracție. Dar își făcea griji că nu era o actriță prea bună.

Din fericire, până atunci nici unul dintre ceilalți locatari nu le acordase vreo atenție. Securitatea clădirii era standard. Seara nu exista administrator sau paznic de serviciu. Fusesse îngrijorător de ușor să se ia după unul din locatari și să pătrundă în holul de la intrare. Tânărul dependent de tehnologie din fața lor nici măcar nu se obosise să-și ridice ochii din telefonul mobil. Charlotte nu credea că era conștient de prezența lor.

– Într-un mare complex de apartamente e întotdeauna multă vânzoleală, îi explicase Max pe drum, ca să-i potolească grijile. Oamenii sunt obișnuiți să vadă străini pe holuri. Iar în acest caz, ești o cunoștință legitimă a uneia dintre locatari. Povestea cu udatul florilor este doar o acoperire în caz că ne oprește cineva.

Prima dată se îndreptaseră spre garajul subteran. Mașina Victoriei nu era pe locul marcat cu numărul apartamentului ei, o altă dovadă în plus că plecase. Acum erau pe cale să pătrundă în apartament. Charlotte era atât de încordată încât tremura. Spera ca Max să nu observe.

Încuietoarea scoase un clic scurt și înfundat, apoi Max deschise ușa. Charlotte se grăbi să pătrundă înăuntru. Max o urmă și închise ușa. Ea observă că își luase și măsura de precauție de a închide ușa cu cheia. Dacă cineva ar fi bătut la ușă, ar fi avut puțin timp la dispoziție să facă în așa fel ca povestea cu udatul florilor să pară verosimilă.

Max aprinse o lampă.

– Face ca vizita noastră să pară mai plauzibilă, spuse el. Doi oameni care s-ar mișca pe aici prin întuneric cu o lanternă ar putea stârni curiozitatea.

– Fără glumă acum. Charlotte privi spre cele trei ghivece cu plante de pe pervazul ferestrei. Frunzele le cădeau. Se pare că povestea cu udatul florilor o să fie adevărată. Înainte de a pleca o să le pun niște apă acelor biete plante. Până atunci, ce căutăm?

– Orice ne-ar putea spune unde a plecat Mathis.

– Tipul ăsta de informații ar putea fi stocate pe telefonul sau pe laptopul ei, spuse Charlotte. Nu le vād pe aici.

– Poate că le-a luat cu ea și le ține închise. Sau poate că nu și-a luat nici telefonul, nici computerul.

Charlotte studie apartamentul.

– Să încercăm să le găsim?

– Nu, nu putem risca să răscolim apartamentul. Pentru că tot ce știm este că și le-a ascuns în altă parte.

– Cum o s-o găsim?

– Cred că sunt șanse mari să fi mers cu mașina la destinație, spuse Max.

– Ar fi putut merge cu mașina doar până la aeroport și ar fi putut s-o lase în parcare, spuse Charlotte.

– Se poate. Dar să-ți lași mașina în parcare a unui aeroport pentru o perioadă lungă de timp este foarte scump. Majoritatea oamenilor care pleacă pentru o vreme ar lua un taxi. Și mai e ceva – dacă facem abstracție de Jocelyn, Mathis a fost membra clubului care a părăsit cel mai repede orașul. Dar tu ai spus că ea era cea cu cei mai puțini bani.

– Așa cred.

– Se pare că avea o strategie de fugă pusă la punct cu ceva timp înainte. Dacă nu avea mulți bani ca să-și finanțeze o fugă costisitoare, poate că s-a dus să stea cu

o prietenă sau cu o rudă.

Charlotte privi spre o fotografie de pe perete. În ea se vedea o femeie cu părul cărunt, îmbrăcată în jeanși largi și o cămașă decolorată. Într-o mână avea o săpăligă mică de grădinărie. În spatele ei se afla o rulotă veche.

În mintea ei se trezi o amintire.

– Nu știu nimic de prietenele Victoriei cu excepția celor din clubul de investiții, dar avea o rudă – o mătușă, spuse. Jocelyn a amintit că Victoria era foarte apropiată de ea. Mătușă a murit acum câteva luni.

– Unde locuia mătușă?

– Undeva pe coastă. Jocelyn spunea că Victoria obișnuia să-și petreacă weekenduri acolo, dar apoi mătușă s-a îmbolnăvit grav. În ultimele luni de viață s-a mutat într-o comunitate de asistați de aici din Seattle.

Max își ridică privirea de pe raftul cu dosare.

– I-a lăsat proprietatea Victoriei? Asta ar putea explica de unde a avut Victoria bani să dispară.

– Jocelyn mi-a spus că mătușă i-a lăsat totul Victoriei, dar că moștenirea nu era deosebită. Îngrijirea de care a avut nevoie către sfârșitul vieții i-a consumat aproape toate economiile. Cred că era și o proprietate undeva pe coastă. Jocelyn spunea că nu valora prea mult. Spunea că Victoria intenționa s-o vândă în cele din urmă atunci când piața va mai crește.

Max scoase un dosar din raft.

– Se pare că Victoria a strâns dosarele cu situația financiară a mătușii ei și le-a depozitat aici. Ce noroc pe noi, mătușă era de modă veche. Ținea dosare pe hârtie.

Nu le luă mult timp să găsească chitanțele cu impozitele pentru proprietatea de pe coastă.

– Probabil că fotografia de pe perete acolo a fost făcută, spuse Max. Cred că există o posibilitate reală ca Victoria să fi mers acolo să se ascundă.

– Nu răspunde la telefon, așa că nu există alt mijloc de a afla dacă este acolo decât să mergem cu mașina pe coastă. De aici sunt o sută șaizeci de kilometri.

– Nu are nici un rost să mergem acolo în seara asta, spuse Max. Probabil că s-ar speria de moarte dacă o mașină străină ar intra pe aleea ei în mijlocul nopții.

– Ai dreptate. Nu e o idee bună. Jocelyn spune că Victoria are o armă încă de la absolvirea liceului.

Max fluieră încetișor.

– Avem de-a face aici cu un club de investiții bine înarmat.

– Arma n-a ajutat-o cu nimic pe Louise, sublinie Charlotte.

– Nu, n-a ajutat-o. O să plecăm pe coastă la prima oră a dimineții.

capitolul 45

Charlotte fu trezită de răpăitul monoton al ploii și de senzația că era singură în pat. Deschise ochii și văzu silueta lui Max la fereastră, cufundată în întuneric. Era în chiloți și în tricoul negru fără guler pe care le purtase când se culcase. Părea să contemple întunericul.

Înțelese că era din nou în acea lume a lui.

Era înnebunitor, își spuse în sinea ei; era ca și cum ai fi strâns firul unei mulinete luptându-te să prinzi un pește mare. Iar asta bineînțeles că te ducea cu gândul la altă întrebare – pentru ce se lupta să-și aducă pe mal captura?

– Hei, spuse ea încetișor. E totul în regulă?

El întoarse capul și o privi.

– Da. Îmi pare rău. N-am vrut să te trezesc.

– Nu-i nimic. Oricum nu dormeam bine. Tot adormeam și iar mă trezeam.

– La fel și eu. Mă tot gândesc că îmi scapă ceva important în cazul ăsta.

Ea se ridică în fund și își cuprinse genunchii cu brațele.

– Aș spune că amândurora ne scapă ceva important. Suntem implicați amândoi, îți amintești?

– Da, dar e meseria mea. Eu sunt cel care se presupune că ar putea înțelege tiparul după care se desfășoară lucrurile.

– Există vreun element anume care te îngrijorează mai mult decât celelalte?

– Hărțile rutiere.

– Cele pe care le-am găsit în valiza din boxa lui Louise și în cutia de valori a lui

Jocelyn?

– Da. Louise și Jocelyn au încercuit amândouă locurile unde s-au petrecut cele trei violuri și cele două orașe unde se presupune că femeile au murit din cauza supradozelor. Ce era atât de important la aceste cinci cazuri?

– Poate că Jocelyn și Louise urmăreau vreuna dintre țintele clubului lor de investiții.

– Poate, spuse Max. Dar Madison Benson și Emily Kelly au confirmat amândouă că clubul își alegea țintele din dosarele de la adăpostul pentru femei unde Louise era voluntară. Nu există nici o indicație că cele trei victime ale violurilor sau cele două femei moarte aveau vreo legătură cu adăpostul. Iar apoi mai este și biletul acela pe care Louise i l-a scris lui Jocelyn în care se confirmă că cele cinci dosare erau doar pe hârtie.

– Poate că Victoria va reuși să ne ofere niște răspunsuri. Charlotte privi ceasul. E patru și jumătate. Nu are rost să încercăm să mai dormim. Am putea să ne pregătim pentru drumul spre coastă.

Max se îndepărtă de la fereastră.

– Da.

Ea dădu așternuturile la o parte și se strecură afară din pat.

– O să fac eu duș prima și o să pregătesc ceva de mâncare în timp ce faci tu duș și te bărbierești. Oh, apropo...

– Da?

Ea se opri în ușă și îl privi peste umăr.

– Mi-a venit o idee în legătură cu problema familiei tale.

– Nu am nici o problemă de familie. Am o problemă cu o poveste legată de niște rude biologice.

– Spune-i cum vrei, eu am o propunere.

O privi cu o curiozitate lipsită de entuziasm.

– Care?

– Ai spus că Decatur nu va accepta să aibă nici un contact cu tine; că ar fi suspicios în legătură cu orice i-ai spune. Dar e un om de afaceri de succes, nu?

– Și ce-i cu asta?

– Probabil că are angajat un avocat.

– Probabil că are angajată o întreagă firmă. Și ce-i cu asta?

– Oamenii de afaceri își ascultă avocații. Cunoști vreun avocat?

– Mai fac câte o treabă pentru vreo doi de aici din oraș. Unul dintre ei mi-a devenit prieten. De ce?

– De ce nu i-ai încredința lui dosarul despre Gatley? Să-i contacteze pe avocații lui Decatur și să le arate dosarul. Dacă și lor o să le ridice aceleași semne de întrebare ca și ție, o să-l ducă clientului lor.

– Aha.

– În felul ăsta tu faci un pas în spate.

– Când va afla că dosarul a venit de la mine, probabil că Decatur va hotărî că eu sunt marele escroc și nu va ține seama de el.

– Da, dar cel puțin vei ști că a văzut dosarul. Eu cred că este mult mai probabil ca Decatur să ia dosarul în serios dacă avocații lui îl iau în serios. Ar fi nebun să nu țină seama de informații dacă le are în fața ochilor. La urma urmei, informațiile pot fi verificate, nu?

– Da.

Ea așteptă să mai spună și altceva, dar el n-o făcu. Rămase pur și simplu acolo, privind-o.

– În fine, a fost doar un gând, spuse ea. Mă duc să fac duș.

Era gata să plece.

– Charlotte, spuse el. Este o abordare logică a problemei. Abordarea evidentă. La dracu', ar fi trebuit să-mi treacă și mie prin cap.

Își dădu seama că el credea că eșuase cumva în a-și face meseria; eșuase în a trăi conform codului său personal.

Îi zâmbi.

– Singurul motiv pentru care planul nu a venit de la tine este acela că ești prea implicat în situație. Ești implicat emoțional. Absolut normal în împrejurările date.

– Nu, nu e așa. Ar fi trebuit să mă gândesc și la perspectiva abordării de la avocat la avocat.

– Nu mai fi așa de dur cu tine însuși, Max. Când e vorba de familie ai dreptul la anumite sentimente foarte complicate. Toată lumea are sentimente complicate atunci când este vorba de familie.

El traversă încăperea îndreptându-se către cadrul ușii în care stătea ea și se opri la câțiva centimetri depărtare. Ridică mâinile, se sprijini de părțile laterale ale tocului ușii și se aplecă foarte aproape de ea.

– Sentimentele mele față de familia Decatur ar putea fi complicate, dar sentimentele mele față de tine nu sunt complicate.

Ea își ținu respirația.

– Zău?

– Discuțiile cu tine mă ajută să-mi limpezesc mintea.

Bine, nu era chiar o declarație de dragoste, dar venind din partea lui Max părea oarecum o declarație serioasă. Înainte ca ea să poată cere mici clarificări, el se aplecă și o sărută.

Nu era unul dintre acele săruturi lente, amețitoare care o făceau să se agațe de umerii lui. Era un sărut rapid, chibzuit, de o intimitate arzătoare. „A fost“, medită

ea, „modul acela în care un bărbat sărută o femeie atunci când se consideră într-o relație apropiată cu ea.“

Sau poate că vedea ea prea multe în acest sărut.

El își descleștă mâinile de pe tocul ușii și se retrase.

– Charlotte... spuse el.

Se opri și o privi doar. Ei i se păru că citește în ochii lui o întrebare. Probabil că era numai lumina zorilor care o înșela, își spuse.

– Mai bine am porni spre coastă, spuse el. Cred că chiar trebuie să discutăm cât mai curând posibil cu Victoria Mathis.

Charlotte își înălță sprâncenele mirată.

– Crezi că s-a întâmplat ceva rău?

– Pur și simplu, am o presimțire. Așa se întâmplă uneori în câte un caz.

Charlotte nu mai puse alte întrebări.

capitolul 46

– Slavă Domnului, Victoria este aici! spuse Charlotte. Până în acest moment nu-și dăduse seama cât de încordată fusese în timpul lungii călătorii cu mașina de la Seattle. Pe aleea din fața rulotei e parcată o mașină. Ai avut dreptate, Max. Aici a venit să se ascundă.

– Părea logic, spuse Max. Când oamenilor le e frică, se retrag adesea pe un teritoriu familiar, undeva unde se simt în siguranță.

– Pot să-ți mărturisesc că mă nelinișteam puțin în legătură cu ceea ce aveam să descoperim când ajungeam aici, spuse Charlotte.

Începuse să se pregătească să accepte posibilitatea că nu vor da de Victoria la capătul călătoriei lor. Cel puțin acum, poate că vor căpăta și alte răspunsuri.

Max opri mașina la jumătatea aleii și apăsă claxonul de câteva ori.

Charlotte își îndreptă privirea spre el.

– Ce e? întrebă ea.

– Mi-ai spus că avea o armă și știe să o folosească. Dacă este speriată, ultimul lucru pe care ni l-am dori este să o luăm prin surprindere. N-o să ne recunoască mașina.

Făcuseră călătoria în sedanul lui gri.

– Așa e, spuse ea.

El mai apăsă de câteva ori pe claxon, rapid și neamenințător, pentru a-și anunța sosirea într-un mod prietenos.

Charlotte privi cu atenție, dar atât cât putu să-și dea seama, nu văzu nici o mișcare în interiorul rulotei. Nimeni nu privea afară din spatele perdelelor. Ușa nu se deschise.

Își desfăcu centura și deschise portiera.

– Mă dau jos ca să mă poată vedea. Pe tine nu te cunoaște, dar de mine nu are nici un motiv să-i fie frică.

– Doar dacă nu crede că plănuiești împreună cu Jocelyn să-i furați partea din profit din vânzarea acțiunilor Keyworth, spuse Max.

– Fir-ar al naibii, nu-mi vine să cred că s-ar putea gândi că Jocelyn ar vrea să o omoare. Nu-mi vine să cred că vreuna dintre ele ar putea crede asta. O să încerc să vorbesc cu ea – să-i spun că noi credem că moartea lui Louise poate avea legătură cu ceva din trecut.

– Bine, dar ai grijă să ții portiera deschisă între tine și rulotă. Spune-i cine sunt și pentru ce mă aflu aici.

Charlotte se dădu jos din mașină. Vântul tăios de furtună care venea dinspre ocean îi biciuia părul, pătrunzându-i prin jachetă.

– Victoria, sunt eu, Charlotte Sawyer, strigă. Știu că ești înspăimântată, dar și eu sunt înspăimântată. N-o găsesc pe Jocelyn. Sunt cu un detectiv particular, Max Cutler. Încearcă să mă ajute. Te rog să vorbești cu noi.

Dinspre rulotă nu veni nici o reacție. Charlotte își dădu la o parte din ochi părul fluturat de vânt, se aplecă și se uită la Max.

– Mă duc să-i bat la ușă, spuse. N-o să mă împuște cu sânge-rece.

Max nu-și luă ochii de pe rulotă.

– Urcă în mașină.

Era un ordin.

– Nu putem pleca, spuse ea. Nu după ce am bătut tot drumul ăsta.

– Nu plecăm. Urcă.

Ceva din aerul sumbru pe care i-l dădea maxilarul strâns îi spuse că nu avea nici un rost să protesteze. Se așeză la loc pe scaunul din dreapta și închise portiera.

– Crezi că s-a întâmplat ceva rău, nu-i așa? întrebă ea.

– Dacă este înăuntru și este bine, ar fi trebuit cel puțin să privească afară pe fereastră să vadă cine vine pe alee.

Charlotte nu răspunse. Groaza o pătrunse până în măduva oaselor. „Te rog“, își spuse ea în gând, „fără încă una dispărută. Nu ca Louise. Nu moartă“.

Max parcurse restul aleii cu mașina și se opri în fața rulotei.

– O să arunc o privire, spuse.

Coborî din mașină și aruncă o privire scurtă în spate atunci când Charlotte deschise portiera de pe partea ei și porni să i se alăture. Știa că el își dorea să-i ceară să se întoarcă în mașină. Clătină doar din cap. Lui nu-i plăcea asta, dar nu se împotrivi.

Urcă cele trei trepte metalice vechi și bătu scurt în ușă. Nu primi nici un răspuns. Încercă clanța.

– E încuiat, spuse. Se opri privind concentrat panoul de aluminiu de lângă ușă. La naiba.

Vocea îi era foarte joasă și absolut impasibilă.

Sări de pe treapta de sus, forță panoul și îl deschise. Charlotte zări un mecanism mecanic, dar înainte de a apuca să întrebe ceva, Max îi dădea din nou ordine.

– Treci înapoi, îi spuse.

Se retrase câțiva pași nedumerită. Max luă o piatră de mărimea unui pumn și lovi cu ea cea mai apropiată fereastră. Sticla se sparse.

Charlotte ar fi putut jura că auzise rulota respirând adânc și șuierat. Max mai sparse o fereastră apoi lovi ușa cu piciorul de mai multe ori. Ușa se sparse cu un zgomot puternic.

– Rămâi afară, ordonă Max. Sună la ambulanță.

Inspiră adânc și se năpusti în interiorul rulotei. Reapăru după câteva secunde

ducând-o pe Victoria pe umăr. Coborî treptele cu ea și o puse pe pământ.

Charlotte o studie rapid în timp ce aștepta răspunsul operatorului de la urgențe. Nu avea urme de răni. Victoria trăia, dar dormea profund. Neobișnuit de profund.

Charlotte își ridică privirea, înspăimântată.

– Altă supradoză?

– Nu, răspunse Max. Spune-i operatorului că avem o femeie în stare de inconștiență din cauza intoxicației cu monoxid de carbon. Și spune-i să trimită și poliția cu medicii. A fost o tentativă de asasinat.

capitolul 47

– Cineva a încercat s-o ucidă pe Victoria umblând la instalația de încălzire astfel încât să nu mai facă schimb de aer cu exteriorul, spuse Max. Monoxidul de carbon nu miroase. Rulota nu avea detector. Victoria s-a dus la culcare și a adormit. În timp, gazul s-a acumulat în interior. Rulotele vechi sunt faimoase pentru asemenea accidente.

Charlotte se înfioră.

– Dar asta n-a fost un accident, nu-i așa?

– Nu. Cineva care știa ce face a defectat instalația de încălzire. S-a străduit să facă să pară un accident.

Stăteau într-o cafenea mică de la marginea orașului. Victoria era la Terapie intensivă la spitalul regional. Nimeni nu știa când se va trezi – dacă se va trezi. Și chiar dacă supraviețuia, amintirea modului în care se desfășuraseră evenimentele va fi probabil încețoșată.

Poliția locală nu fusese convinsă că era vorba de o tentativă de asasinat. Charlotte îl auzise fără să vrea pe unul dintre polițiști comentând că rulotele vechi erau predispuse la accidente cu monoxid de carbon. Altcineva remarcase că rulota căzuse în paragină după ce proprietara se mutase la Seattle. Alt polițist afirmase că era posibil să se fi mutat în ea niște vagabonzi pentru un timp și să fi defectat instalația de încălzire în încercarea de a o face să funcționeze mai bine.

– Ar fi murit dacă nu am fi ajuns atunci, iar autoritățile probabil că ar fi pus decesul pe seama instalației de încălzire defecte, spuse Charlotte.

– Probabil. Victoria e încă în mare pericol. L-ai auzit pe doctor. Nu se știe deloc cât timp va fi inconștientă.

– Cel puțin are o șansă, spuse Charlotte. Slavă Domnului că am pornit azi, dis-de-dimineată. Dacă trăiește, asta ți se datorează ție, Max.

Dar el nu o asculta. Își dădu seama că atenția lui era concentrată acum asupra altui lucru.

– E aici de câteva zile, spuse el. Dar e clar că instalația de încălzire a mers bine până aseară.

Charlotte îl privi cu atenție.

– La ce te gândești?

– Mă gândesc că ucigașul și-a făcut apariția ieri.

– Cum a reușit să strice instalația de încălzire fără să o alerteze pe Victoria?

Max bătea foarte încet cu un deget în marginea ceștii.

– Poate că a folosit aceeași metodă ca în cazul lui Louise. Probabil că Victoria a fost drogată mai întâi, dar nu i s-a dat o doză letală. După ce și-a pierdut cunoștința, ucigașul a stricat instalația de încălzire, în speranța că va părea un accident.

– Nici nu e de mirare că membrele clubului de investiții sunt înspăimântate, spuse Charlotte. Cineva încearcă cu adevărat să le ucidă.

Max o privi.

– Jocelyn are suficiente cunoștințe mecanice ca să aranjeze instalația de încălzire a unei rulote?

– Nu spune asta. Nici măcar nu te gândești. Jocelyn nu este o ucigașă.

– Înțeleg că ești convinsă că este nevinovată. Dar trebuie să examinez toate alternativele. Fă și tu ca mine. Ar fi putut fi responsabilă pentru defectarea instalației de încălzire?

Charlotte se strădui să se concentreze asupra întrebării.

– Nu știu. Cât de greu ar fi?

– Nu ar fi deloc greu dacă ai ști ce faci.

Charlotte oftă.

– Eu n-aș ști cum să procedez, dar Jocelyn este mult mai pricepută la mecanică decât mine. Îi place să bricoleze de una singură. Își întreține singură motocicletă și mașina și are licență de pilotat bărci. Nu se teme să atace tot felul de proiecte de îmbunătățire a locuinței. Știe cum să folosească o armă. Da, bănuiesc că ar ști cum să defecteze instalația de încălzire a unei rulote, dar eu o cunosc. Trebuie să mă crezi. Nu și-a ucis cea mai bună prietenă și n-ar fi încercat s-o ucidă pe Victoria.

Max bău puțină cafea și puse ceașca jos. Privi pe fereastra cafenelei, urmărind furtuna care mătura acum linia coastei. Ochii lui erau foarte reci.

– Cineva care știa că Jocelyn se pricepe la meșterit ar fi putut aranja lucrurile astfel încât oricine ar fi suspectat un sabotaj ar fi ajuns la concluzia că Jocelyn a fost cea care a încercat să o ucidă pe Victoria, spuse. Sau poate că ucigașul a presupus că nimeni n-o să observe înfundarea instalației de încălzire. Dar în ambele situații, se pare că Victoria îl cunoștea pe ucigaș.

– Max, spuse ea, dacă chiar crezi că Jocelyn a înnebunit de tot, spune-mi în momentul ăsta.

Privirea lui o întâlni pe a ei.

– Ceea ce cred eu este că trebuie să ne întoarcem la începuturile chestiei ăsteia.

– Te referi la uciderea lui Louise?

– Nu. Mă refer la violul asupra surorii tale vitrege. Lucrul pe care îl știm sigur este că era convinsă că atacatorul era cineva din campus. Detectivul mai în vârstă cu care am vorbit la poliția din Loring, Atkins, a spus că asta era și concluzia lui. A spus că începuseră să interogheze câțiva bărbați de la colegiu când Briggs i-a spus că se făceau presiuni asupra lor să abandoneze cazul, și apoi cutia cu probe a fost pierdută.

– Lucru care a asigurat închiderea cazului. Și?

– Ai spus că Jocelyn a fost convinsă tot timpul că bărbatul care a atacat-o a fost un student, spuse Max.

– Corect.

– De ce i-a exclus pe ceilalți bărbați care erau în campus în acea perioadă? Oameni de serviciu? Îngrijitori ai campusului? Agenți de securitate? Profesori?

– Dintr-o mulțime de motive mărunte. Nu mi le amintesc pe toate, dar îmi amintesc că a insistat că atacatorul purta mănuși – mănuși elegante din piele pentru condus mașina, nu mănuși de lucru. Când se chinuia să-i tragă sacul pe cap i-a zărit o clipă pantofii. Erau pantofi de sport pentru alergat, scumpi și la modă. N-a vorbit mult, dar când a făcut-o a fost sigură că părea cineva cam de vârsta ei.

– Fiecare val nou de liceeni și de studenți pare să-și dezvolte propriul accent și un anume fel de a vorbi.

– Exact. Charlotte sorbi din cafea. Iar apoi mai este și faptul că și-a plănuit atacul până în cel mai mic detaliu. A folosit un prezervativ.

– Încerca să evite să lase vreo dovadă.

– Pe deasupra, alea pe care a așteptat-o era o scurtătură către bibliotecă pe care o foloseau în mod obișnuit numai studenții care locuiau în căminul ei. Era evident că el știa acest lucru. Cum ți-am spus, au fost o grămadă de lucruri mărunte, dar puse cap la cap i-au dat convingerea că violatorul a fost un student de la colegiu.

– Se pare că și Atkins a fost convins. Max lăsa ceașca de cafea pe masă. Trebuie să parcurgem acea listă cu nume care se afla în cutia de valori a lui Jocelyn.

– Probabil că sunt aproape trei sute. Ce te aștepti să găsești în plus față de Jocelyn?

– Bine ai venit în lumea mea, îi spuse Max. Aici este punctul în care o anchetă devine o corvoadă.

– A, chestia aia cu lucrurile făcute temeinic pas cu pas?

– Da. O să încercăm să descoperim ce s-a întâmplat cu fiecare bărbat de pe acea listă.

– Și ce căutăm?

– Vrem să aflăm unde sunt acum și ce fac.

Charlotte oftă încet.

– Ai dreptate. Asta ne-ar putea lua mult timp.

– Nu neapărat. Avem posibilitatea să ne folosim de resursele uneia dintre cele mai bune și mai eficiente organizații de investigație de pe planetă.

Charlotte îl privi cu ochii mari.

– Ai relații la FBI?

– Am, dar n-o să ne obosim cu acest mod de abordare. FBI-ul este pe locul doi în comparație cu dosarele detaliate ale foștilor absolvenți ținute de un colegiu obișnuit. Din experiența mea, nimeni nu face o treabă mai bună când e vorba să ia urma unor oameni.

Charlotte aprobă din cap.

– Corect. Ca să țină legătura.

– Și asta, dar în majoritatea cazurilor nu este vorba decât de bani. Cum crezi că fac rost colegiile de dotările alea nesimțite care le fac să funcționeze? Foștii studenți sunt o sursă uriașă de venit. Așa că organizațiile foștilor studenți țin tabele foarte amănunțite cu absolvenții.

– Am priceput. Și totuși va dura mult să verificăm pe unde se află câteva sute de oameni.

– O să primim ajutor.

– De la cine?

– De la tatăl meu.

– Domnul Salinas?

– Anson Salinas a fost un polițist al dracului de bun la vremea lui. Și chiar se

întâmplă să aibă nevoie de o slujbă.

– Bine, am înțeles. Dar încă nu înțeleg ce căutăm.

– Un tipar, spuse Max. Întotdeauna există un anumit mod de a acționa.

capitolul 48

– Văd că ai reușit să ajungi la petrecerea pentru aniversarea mea, spuse Marian Greenslade.

Trey zâmbi. O sărută pe obraz.

– Ți-am spus, n-aș fi ratat-o pentru nimic în lume, răspunse.

Petrecerea era o chestiune formală. Locul de desfășurare era clubul Colegiului Loring. Colegiul era întotdeauna încântat să-i facă un serviciu oricărui membru al familiei Greenslade. Până la urmă, donațiile familiei Greenslade fuseseră cele care asiguraseră totul, de la poziții universitare și săli de curs până la colecții speciale pentru bibliotecă.

Marian Greenslade era centrul atenției. „Ca de obicei“, își spuse Trey. Ori de câte ori se afla într-o încăpere, toată lumea o omagia. Era nu numai regina indiscutabilă a campusului, ci și a orașului. Toată lumea știa că ea era adevărata putere din spatele tronului Loring-Greenslade. Și își lua rolul în serios.

În tinerețe fusese o femeie frumoasă. De-a lungul anilor trecuse cu eleganță de la frumoasă la impunătoare și temută. Astăzi își sărbătorea a optzecea aniversare. Avea o minte limpede precum cristalul, iar lui Trey i se părea că ochii ei erau reci ca gheața, cum fuseseră întotdeauna.

– Pot să-ți ofer un pahar cu șampanie? o întreabă.

– Da, te rog. Apropo, Angela Carson este aici.

– Bineînțeles că este. Nici Angela n-ar rata această recepție.

Angela era femeia pe care Marian i-o alesese cu mare grijă ca să-i fie soție. Ambiția Angelei îi întrecea frumusețea, ceea ce spunea multe. Se arătase evident interesată – nu de el, ci de banii familiei Greenslade. Era sigur că puteau face afaceri împreună.

Își croi drum prin mulțime, oprindu-se să salute diverse persoane importante. După moartea tatălui său, el reprezenta noua imagine a companiei Loring-Green-slade. La fel ca Marian, avea de jucat un rol în comunitate și intenționa să-l joace cu cel mai mare succes.

La barul deschis luă un pahar cu șampanie pentru Marian, dar pentru el comandă un whisky. Avea nevoie de ceva care să-l ajute să treacă peste după-amiaza lungă pe care o avea înaintea.

Luă paharele cu băuturi, se întoarse și o descoperi pe Angela care îi zâmbea. Îi zâmbi și el. Era o femeie minunată, dar când era îmbrăcată pentru evenimente oficiale, ca astăzi, era de-a dreptul fascinantă. Toată lumea din încăperea o urmărea cu coada ochiului. Mai multe femei chiar o studiau cu priviri ascunse.

– Văd că până la urmă ai reușit, spuse ea. Am fost puțin îngrijorată că aș putea să prezint scuze pentru tine. Afacerea din Seattle a mers bine?

– Totul este în regulă, răspunse. O măsură din cap până în picioare și puse un pic de căldură în zâmbet. Arăți fantastic. Cea mai fascinantă femeie din încăperea. Și pe deasupra și cea mai inteligentă.

Angela râse cu râsul ei luminos și atrăgător.

– Să nu audă bunica ta că spui asta. E convinsă că ea e cea mai deșteaptă femeie din încăperea.

El zâmbi larg.

– De ce nu vii cu mine să mă ajuți să-i alimentez egoul? Știi cât îi place asta.

– Bineînțeles.

Străbătură împreună mulțimea. Capetele se întorceau. Trey își îngădui să savureze această atenție.

Nu numai Angela era cea care atrăgea toate privirile. El își făcea astăzi prima apariție publică importantă ca moștenitor indiscutabil al poziției pe care o deținuse tatăl lui. Nu mai era în umbra personalității foarte puternice a bătrânului ticălos. Era foarte încrezător în el însuși și pregătit să preia cârma uneia dintre cele mai de succes firme de cercetări farmaceutice din Pacificul de Nord-Vest.

Regele a murit, trăiască regele.

– Nu te uita acum, dar vărul tău te urmărește ca și când ar vrea să te vadă căzând de pe o stâncă, îi șopti Angela.

Trey aruncă o privire peste încăpere. Așa cum era de așteptat, Charles îi arunca niște priviri ca niște pumnale. Trey îi adresează un zâmbet orbitor. Charles se întoarce și își relua conversația cu un profesor bărbos de la colegiu.

– Nu e nimic nou în asta, spuse Trey.

– Știi că vrea să ia locul tatălui tău, îi zise Angela ca din întâmplare.

– N-are nici o șansă.

Angela zâmbi satisfăcută.

– Nu, n-are nici o șansă, nu-i așa?

În cele din urmă va vinde Loring-Greenslade, hotărî Trey. Nu avea de gând să calce pe urmele lui taică-său îngropat în biroul directorial asupra diagramelor de vânzări și a tabelelor. Dar pentru moment, compania îi oferea o platformă excelentă de pe care să își controleze destinul.

După asta tânjea cel mai mult, își spuse; după asta tânjise întotdeauna – controlul total și puterea care îl însoțea. Acum, în sfârșit, acest lucru era la îndemâna lui.

Dar mai întâi trebuia să găsească cutia cu probe și să se ocupe de femeile care îi complicaseră viața. Strategia era totul.

Aruncă o privire prin încăpere. Charles era tot cu spatele la el.

Trey zâmbi în sinea lui. „N-ai nici o șansă, vere. Bunica m-a plăcut întotdeauna cel mai mult pe mine.“

capitolul 49

Telefonul lui Max sună, tulburând liniștea ciudat de plină de intimitate care se așternuse peste livingul lui Charlotte. Ea își ridică privirea din locul în care se așezase pe canapea unde făcea însemnări.

Max scria nume pe computerul lui. Se opri, luă telefonul și privi ecranul.

– E poliția din Loring, spuse.

Răspunse la telefon.

– Cutler, spuse.

Ascultă cu mare atenție, încruntându-se puțin, apoi scoase din buzunar micul carnet de însemnări, luă un pix și scrise câteva notițe.

– Bine, spuse. Mulțumesc că m-ai pus la curent, Walsh. Nu, nimic concret până acum. Da, continui ancheta. Așa o să fac. Da. Mulțumesc.

Încheie convorbirea și privi spre Charlotte.

– Roxanne Briggs a dispărut, îi spuse. Walsh spune că s-a dus în munți astăzi să-i mai pună niște întrebări. Dispăruse. Nu existau urme ale vreunui act criminal. În mod evident și-a împachetat lucrurile și a plecat.

– Probabil că s-a speriat după ce soțul ei a fost ucis. Până la urmă era măritată de zeci de ani cu el. Probabil că îi cunoștea secretele.

– Mă tot gândesc la problema succesiunii evenimentelor, spuse Max. Suntem martorii unei înșiruii de evenimente recente care par toate a avea legătură cu atacul asupra lui Jocelyn cu mai bine de zece ani în urmă. E ca și când un baraj care stăvilea trecutul s-ar fi rupt brusc.

– Crezi că un singur eveniment a declanșat situația în care ne aflăm acum?

– Da. Orice o fi fost, a avut loc în ultimele câteva luni. Când îl vom descoperi, o să putem înțelege tiparul complet.

Ea își plecă privirea asupra listei ei.

– Ai avut dreptate în privința dosarelor vechilor absolvenți. N-a fost nici o problemă să mă conectez cu parola lui Jocelyn. Facem progrese, dar nu foarte rapide.

– E timpul să chemăm întăriri, spuse Max.

Ea își ridică privirea.

– Pe cine?

– Anson e bun la chestii de felul ăsta.

capitolul 50

– Ești sigur că vrei să mă ocup de asta pentru tine? Reed Stephens închise dosarul pe care Max îl pusese pe biroul său. Nu datorezi acelei familii absolut nimic.

Max își făcuse de lucru frunzărind ediția de dimineață a unui ziar. Aruncă ziarul deoparte și se ridică în picioare.

Biroul lui Reed se afla într-un bloc turn de birouri din centru. El era specializat în legislație comercială. Nu era unul dintre acei mari experți în fuziuni și achiziții, dar ajutase câteva afaceri mici sau aflate la început de drum să-și ia zborul.

Mai important însă, Reed era foarte respectat în comunitatea avocaților. Max conta pe această reputație. Charlotte avea dreptate. Orice avocat cât de cât decent probabil că ar fi acordat atenție lucrurilor pe care le avea de spus Reed.

– Nu am găsit nici un alt mijloc de a-i prezenta informațiile din dosar lui Davis Decatur, spuse.

Reed înclină o dată aprobator din cap, se ridică și merse la fereastră.

– Ai descoperit o grămadă de informații serioase despre Simon Gatley. În acel dosar există lucruri mai mult decât suficiente pentru a-l înainta FBI-ului. De ce nu am începe cu ei?

– Știi cum lucrează FBI-ul. Dacă chiar ar deschide un caz, le-ar fi necesari câțiva ani pentru a încheia investigația – presupunând că ar face-o vreodată. Pe lângă asta, lor le plac cazurile importante, de prima pagină a ziarelor. Gatley a fost suficient de deștept să facă să treacă neobservate operațiunile lui. Sigur, unii investitori au pierdut bani și la un moment dat, în viitor, întreaga schemă Ponzi se va prăbuși. Dar prinderea lui în acest stadiu nu e o mișcare care să-l facă să avanseze în carieră pe un anchetator federal.

Reed aprobă cu o mișcare a capului.

– Ai dreptate.

– Tot ce conține acel dosar poate fi verificat și de un alt investigator. Nu i-l pot duce eu însumi lui Decatur. O să bănuiască că mă agăț de o cale de a pătrunde în familie, că umblu după o parte din banii lor.

Reed se întoarce către el.

– Probabil că Davis Decatur o să-și asculte avocatul. S-ar putea chiar să fie convins de veridicitatea conținutului dosarului. Dar fiica lui s-ar putea să nu creadă o iotă. Știi cum se spune, dragostea e oarbă.

– Caz în care nu mai pot face nimic.

– E-n regulă. O să aflu cine se ocupă de interesele legale personale ale familiei Decatur și o să-i dau un telefon. Dar nu există garanții că lucrurile vor lua întorsătura la care sperî.

– Crede-mă, și eu sunt foarte conștient de asta. Mulțumesc, Reed.

Max se îndreaptă spre ușă.

– Apropo, am o treabă pentru tine, spuse Reed. O chestie de securitate corporatistă. Ești disponibil?

– Acum sunt puțin ocupat.

– Am un sfat pentru tine, prietene. Tu încerci să construiești o afacere. N-ar trebui să refuzi genul ăsta de muncă pe care ți-l ofer. Securitatea corporatistă îți va asigura traiul.

– Sunt singur la firmă, Reed. Știi asta.

– Poate că e timpul să te gândești să te extinzi. Și pentru că tot am atacat subiectul, mai trebuie să-ți iei și o secretară cu normă întreagă. Dacă nu ai pe cineva disponibil care să preia potențialii clienți care îți intră pe ușă, o să se aleagă praful de tine înainte de a începe să faci profit serios.

- Știu că îmi dai sfaturi bune, Reed. Doar că exact în momentul ăsta nu am timp să mă ocup și de logistica unei afaceri.
- Fă-ți timp. Cât de curând.
- Așa o să fac.

capitolul 51

Madison Benson comandă încă un martini și își verifică telefonul din nou. Poate că îi intrase un mesaj și ea nu-l auzise. Dat fiind zgomotul din barul aglomerat al hotelului era întru totul posibil.

Nu avea nici un mesaj nou. Privi ecranul timp de o clipă, încercând să ignore amestecul contradictoriu de furie și gelozie care amenința să o copleșească. Bine. Era furioasă. Avea tot dreptul să fie furioasă. Se părea că era pe cale să i se tragă clapa. Dar nu trebuia să-și îngăduie să recunoască gelozia. Alte femei probabil că ar fi cedat în fața acestui sentiment periculos, dar ea nu era atât de slabă. Nu era geloasă. Era furioasă. Mare diferență.

Dar se presupunea că sunt și parteneri de afaceri, nu doar amanți.

Cât timp să-i mai lase? Trebuia să stabilească o limită și să se hotărască.

Dar știa că era puțin probabil să mai întâlnească vreodată un alt bărbat care să fie în stare să stârnească atâta pasiune în ea. Totul o încânta la el. Era puternic – la fel de puternic ca ea; dispus să facă ceea ce trebuia să facă pentru a-și atinge obiectivele. Era charismatic și neîndurător; un adevărat partener pentru ea. Proveneau din medii foarte diferite, dar era sigură că în adâncul ființei lor se înțelegeau unul pe altul. Între ei exista o legătură.

Ea crescuse în sărăcie, ca unic copil al unei mame singure care fusese dependentă de droguri și de bărbați violenți. Unul dintre nemernici nu avusese nici un scrupul să o violeze pe fiica drăguță și blondă a iubitei lui.

Dar își învinsese trecutul. Învățase foarte repede că înfățișarea ei frumoasă și inteligența îi dădeau putere. Descoperise cum să se folosească de acea putere. Era o femeie care se ridicase prin puterile ei, știa ce voia și nu-i era teamă să se lupte pentru a obține ceva.

De-a lungul carierei făcuse o serie de escrocherii, dar strategia de a-i hăitui pe bărbații violenți se dovedise deosebit de satisfăcătoare. De fiecare dată când ea și

celelalte membre ale clubului doborau una dintre ținte, își amintea de ticălosul care o violase. Acesta murise deja de câțiva ani. Îi făcuse mare plăcere să-l înfrunte în parcare a unui bar într-o noapte. Fusesse absolut sigură că acesta știa cine este înaintea de a-l împușca mortal.

Sorbi din martini și își cântări opțiunile. Ajunse la concluzia că o să-i lase iubitului ei douăzeci de minute. Exact atâta timp cât să-și termine băutura. Dacă n-o să apară până atunci, o să plece. Nu va avea încotro. Și ea era la fel de puternică și de neîndurătoare ca el. N-o să-i permită s-o trateze decât ca pe egala lui. Ea nu era ca mama ei.

Treizeci de minute mai târziu intra în bar. Ea încă mai stătea singură în separeu, după ce își construise o serie nesfârșită de scuze că nu plecase la împlinirea termenului de douăzeci de minute.

Îl urmări cum își croia drum prin aglomerație. Când el ajunse la separeu, pulsul ei o luase razna de nerăbdare.

– Îmi pare rău că am întârziat, spuse Trey Greenslade. Am fost reținut la petrecerea pentru aniversarea bătrânei.

Ea își păstră zâmbetul foarte rece.

– Eram pe punctul de a pleca.

El se așeză lângă ea.

– Ai făcut bine că n-ai plecat, spuse. A fost o zi îngrozitoare. Am nevoie să beau ceva. Mai am nevoie și de tine. Am nevoie de ajutorul tău.

– Ce vrei de la mine?

– Trebuie să preiau controlul situației înainte ca blestematul ăla de detectiv care cercetează moartea lui Louise Flint să-mi mai facă și alte necazuri. Asta înseamnă că trebuie să găsim o cale să pun mâna pe Jocelyn Pruett. Ai spus că ai putea face chestia asta.

– Poate. Și ea putea negocia. Și eu ce am la afacerea asta?

El zâmbi.

– Ce-ai spune de un loc în consiliul de administrație la Loring-Greenslade?

Ea medită asupra acestui lucru. Afacerea cu vânzarea acțiunilor Keyworth urma să fie importantă – de departe cea mai mare afacere pe care o făcuse vreodată –, dar profiturile păleau în comparație cu grămezile de bani care se revărsau în jurul industriei farmaceutice. Iar Loring-Greenslade era o țintă de primă mână pentru o preluare.

– Accept locul din consiliu, spuse ea. Mai vreau și acțiuni în companie – pachetul de control.

Trey ridică din sprâncene.

– Joci tare. Zâmbi. Asta îmi place la tine.

– Atunci facem târgul?

– Da.

Prea ușor. O credea proastă? Era convins că o manipula. Dar realitatea era că ea îl manipula pe el.

O străbătu un fior de pasiune și încântare. Trey putea fi cel mai fascinant bărbat pe care îl cunoscuse până atunci, dar nu avea încredere în el. Nu avea niciodată încredere în bărbați.

Sub fusta foarte scurtă avea un aparat de înregistrare digital minuscul, de ultimă generație. Când o să ajungă în acea seară acasă, o să copieze înregistrarea în fișierul lui Trey Greenslade pe care îl avea pe computerul ei.

Cu puțin noroc, nu va avea nevoie niciodată să folosească fișierul pentru a se proteja, dar era o femeie cât se poate de grijulie. Când te culcai cu diavolul părea o idee bună să ai și ceva care să îți confere un avantaj.

capitolul 52

– Al naibii să fie, Jocelyn, îmi pare tare bine că te văd, spuse Madison. Mi-era teamă că ai murit – exact ca Louise. Știi că Emily a dispărut, nu-i așa? N-am nici o idee unde este sau dacă măcar mai este în viață.

– I-am trimis codul, spuse Jocelyn. Probabil că se ascunde. Țsta a fost planul – planul făcut de tine. Ce se întâmplă?

– Planul n-a ajutat-o deloc pe Victoria. E la Terapie intensivă la un spital de pe coastă.

– Oh, la dracu’! Ce s-a întâmplat? Cum a găsit-o?

– Habar n-am. Au spus că a fost o intoxicație accidentală cu monoxid de carbon – ceva cu sistemele de încălzire ale rulotelor vechi care sunt predispuse la chestii din astea. Dar ținând seama de ce se întâmplă, nu cred acest lucru.

– Mă aflu aici pentru că ai folosit cuvântul codat pe care ne-am înțeles să-l folosim numai dacă sora mea vitregă era în pericol, spuse Jocelyn. Dar după ce am primit mesajul tău am dat vreo două telefoane anonime. Unul a fost la recepție la Rainy Creek Gardens, iar celălalt a fost la portarul blocului ei. Charlotte este bine. Astăzi este la serviciu. Așa că ce dracu’ se întâmplă?

Jocelyn fusese foarte precaută și sosise cu două ore înainte de ora stabilită pentru întâlnire. După ce trecuse pe lângă restaurantul de pe marginea șoselei, lăsase pe un drum lateral mașina închiriată sub o identitate falsă. Își croise drum înapoi prin pădure și așteptase până când sosise Madison.

Era aproape ora cinci. Umbrele adânci ale amurgului creșteau cu repeziciune, dar rămăsese destulă lumină să vadă că Madison era singură. Nici o altă mașină nu mai intrase în parcare după ea. Când Jocelyn ieșise din pădure ca să se întâlnească, ușurarea care o cuprinsese pe Madison fusese evidentă.

Acum stăteau la una din măsuțe și beau cafea proastă din pahare ieftine de

plastic. Jocelyn avea o senzație vagă de foame, dar mirosul de grăsime răncedă care venea de la bucătărie nu era deloc ademenitor. Își aminti că avea în mașina închiriată o felie de brânză cheddar, ceva pâine și castraveciori murați.

– Uite care e problema, spuse Madison. Nu știu ce se întâmplă cu Charlotte, dar cred că s-ar putea să fie într-un real pericol. Acum câteva zile era cât pe ce să fie omorâtă.

Stomacul lui Jocelyn se strânse.

– Despre ce vorbești?

– Știai că Charlotte s-a combinat cu un detectiv particular?

– De ce? Ea crede că sunt în Caraibe.

– Știe că nu ești la mănăstire.

– La dracu'! Totul devine atât de complicat. Voiam să o țin departe de porcăria asta. Ce a făcut-o să creadă că nu sunt la mănăstire?

– Probabil că e vina lui Cutler. El este detectivul. El e responsabil că a târât-o pe Charlotte în chestia asta. Vărul lui Louise l-a angajat să investigheze moartea acesteia. Bănuiesc că Cutler a făcut cumva legătura între moartea ei și dispariția ta.

– Cum? Nu există nici o logică.

– Tot ce-ți pot spune este că a implicat-o pe Charlotte în ancheta lui, spuse Madison. Lucrurile au mers tot mai prost. Dintr-un motiv oarecare s-au dus amândoi cu mașina la Loring.

– Poftim? De ce?

– Evident că s-au dus acolo ca să discute cu Egan Briggs. În felul ăsta a fost cât pe ce ca Charlotte să fie ucisă.

Lui Jocelyn începuse să i se învârtă capul. Era cel mai negru coșmar al ei, își spuse, și prin ceea ce făcuse îi atribuisese cumva lui Charlotte unul din rolurile principale.

Încercă să se concentreze, să-și limpezească mintea.

– De ce s-au dus să-l vadă pe Briggs? întrebă.

– Se pare că voiau să-i pună întrebări despre Louise.

– Ce ar putea să știe despre ea? Briggs și Louise nici măcar nu s-au întâlnit vreodată.

– În mod evident, atunci când Cutler și Charlotte au încercat să coboare cu mașina din munte, Briggs i-a împins intenționat cu mașina într-un râu.

– Oh, Doamne Dumnezeule, murmură din nou Jocelyn.

Era prea mult. Era copleșită. Îi pusese în pericol pe toți, inclusiv pe Charlotte.

Ea era de vină pentru dezastrul care creștea asemenea unui bulgăre de zăpadă rostogolit la vale. Ea era cea care nu fusese în stare să lase trecutul îngropat.

– Sunt în drum spre aeroport, spuse Madison. Plec în Mexic. Ar fi trebuit să iau un zbor mai devreme, dar am simțit că trebuia să te avertizez pe tine mai întâi.

– Mulțumesc. Ești o prietenă bună. Jocelyn își frecă tâmplele, dar senzația că i se învârtea capul era și mai puternică. Cel puțin... cel puțin Charlotte îl are pe detectivul ăla – Cutler – cu ea. Nu e singură.

– Nu. Dar ar trebui să știi că ticălosul care ne vânează se străduiește din răsputeri să facă să pară că tu ești ucigașul. Cutler cred că este convins că ăsta e adevărul.

– Poftim? Jocelyn își ridică privirea atât de repede încât aproape că leșină. De ce? Ce motiv potențial aș putea avea ca să o ucid pe Louise și pe voi celelalte?

– Afacerea Keyworth, răspunse Madison.

Jocelyn simți că o zdrobește o mare greutate.

– Nu... Nu înțeleg.

– La început împărțirea profitului se făcea la cinci. Acum se face la patru. Dacă Victoria nu supraviețuiește, se va face la trei.

Șocul o lăsă pe Jocelyn timp de câteva secunde fără suflu.

– Este imposibil să crezi că eu sunt cea care a ucis-o pe Louise și a încercat să o ucidă pe Victoria, șopti ea într-un final.

– Bineînțeles că nu. Dacă aș fi crezut că așa stau lucrurile, nu ți-aș fi cerut să ne întâlnim aici. Dar simt că o iau razna când mă gândesc la ce i s-a întâmplat lui Louise și ceea ce aproape că i s-a întâmplat și Victoriei. Știu că asta o să pară un soi de teorie nebună a conspirației, dar eu am ajuns la concluzia că printre noi se află o trădătoare. A fost acolo tot timpul, așteptând să se ivească ocazia. Cred că s-a hotărât să dea lovitura cu vânzarea Keyworth – eliminându-ne pe noi celelalte.

Jocelyn închise ochii.

– Emily.

– Gândește-te. Dacă eu, Louise și Victoria suntem moarte, singurele care rămân pe poziție vor fi Emily și cu tine. Iar dacă Emily reușește să te facă să pari vinovată de moartea noastră, poate să te ucidă și pe tine și să pretindă că a fost legitimă apărare.

– Nu. Jocelyn deschise ochii. Nu Emily se află în spatele acestor evenimente. El este, ticălosul care m-a violat. Trebuie să-l găsesc, Madison. Trebuie să-l scot la lumină și să termin cu asta odată pentru totdeauna.

– Îți doresc tot norocul din lume, dar nu te pot ajuta. Cum ți-am spus, mă îndepărtez de porcăria asta cât de mult pot. Din punctul meu de vedere, pare că nici una dintre noi nu va fi în siguranță decât după vânzarea acțiunilor.

Jocelyn scutură din cap, încercând să și-l limpezească. Dar gândurile i se învâlmășeau și se învârteau în cercuri tot mai strânse.

– Cutler, spuse, încercând să se concentreze asupra numelui.

Madison se încruntă.

– Ce e cu el?

– Ai spus că a fost angajat ca să ancheteze moartea lui Louise, iar acum mă caută

pe mine.

– Pentru că el crede că tu ai ucis-o pe Louise.

Jocelyn bău puțină cafea, sperând că nervii ei vor fi calmați de cofeină.

– Poate că cea mai bună opțiune a mea ar fi să ies la lumină. O să iau legătura cu Charlotte. Să afle că sunt bine. Apoi o să vorbesc cu detectivul particular. Să-i spun tot ce știu. Ne putem aduna forțele. Poate că dacă vom lucra împreună îl putem descoperi pe ticălos înainte de a ucide din nou.

Expresia feței lui Madison deveni încordată.

– Fă ce crezi tu că e mai bine, dar te previn că la viteza cu care se duce la vale povestea asta, există o șansă apreciabilă ca tu să fi cea arestată pentru crimă. Eu știu că Charlotte te va crede că ești nevinovată, dar Cutler, nu. Ca să fiu sinceră, mi s-a părut un tip al dracului de dur.

– Trebuie să-mi asum riscul, spuse Jocelyn. O cuprinse un nou val de amețeală. Chiar trebuia să mănânce. E vina mea, eu am scos diavolul din bârlog.

– Ce vrei să spui?

– E o poveste lungă. Nu pot să ți-o spun acum. Trebuie să iau legătura cu Charlotte și să încerc să găsesc o modalitate de a o proteja.

– Fă ce trebuie să faci. Madison își privi ceasul și se strecură afară din separeu. Trebuie s-o iau din loc. Am adus și niște bani cu mine. Mi-am închipuit că nu prea ți-au mai rămas și știu că nu vrei să-ți folosești cardurile.

– Nici nu știu cum să-ți mulțumesc, Madison, spuse Jocelyn.

Se folosi de ambele mâini ca să-și pună paharul de cafea pe masă și se chinui să iasă din separeu cu un efort considerabil de voință. Își dădu seama că era istovită. Dormise puțin în ultimele câteva zile și o ajungea oboseala. Primirea codului de avertizare de la Madison fusese picătura care umpluse paharul.

O urmă pe Madison afară din restaurant, împiedicându-se puțin pe treptele de la intrare.

Madison o prinse de cot s-o ajute.

– Te simți bine?

– Da. Jocelyn respiră adânc. Sunt doar obosită.

– Nici nu e de mirare, ținând cont prin câte ai trecut. Unde ți-e mașina?

– E parcată puțin mai departe de aici. Am vrut să fiu sigură că nu erai urmărită.

– Nu m-a urmărit nimeni. Crede-mă, am fost cu ochii în oglinda retrovizoare tot drumul de la Seattle până aici.

Jocelyn își dădu seama că se simțea ciudat de amorțită.

– Trebuie să stai jos, Madison.

– Uite, stai aici. Madison deschise portiera din spate a sedanului ei și o așeză pe Jocelyn ușor pe banchetă. Te duc până unde ți-ai parcat mașina.

Jocelyn încercă – și nu reuși – să se concentreze. Un șoc provocat de înțelegerea lucrurilor îi limpezi creierul pentru câteva secunde.

– Nemernico, murmură. M-ai drogat. Cafeaua.

– Nu te mai împotrivi și culcă-te, Jocelyn.

– Mă mai trezesc? întrebă Jocelyn.

Era extrem de conștientă că i se împleticea limba în gură.

– Sigur că o să te trezești. Dar mai întâi trebuie să adormi. De ce nu te întinzi?

Madison își însoți sugestia cu o împingere ușoară. Jocelyn se prăbuși pe o parte. Timp de câteva secunde fixă cu privirea năucă spătarul scaunului din față, încercând să înțeleagă cum de fusese atât de proastă.

„Am crezut întotdeauna că Charlotte era cea naivă, cea prea încrezătoare.“

Atât de multe merseseră prost. Nu putea decât să spere că necunoscutul Max Cutler va fi în stare să aibă grijă de Charlotte.

„Îmi pare rău, surioară. Am făcut-o de oaie.“

capitolul 53

Max se lăsă pe speteaza scaunului, studiindu-și notițele. Împărțise cu Charlotte și Anson ultimele nume rămase pe listă. După aceea își deschiseseră laptopurile și se apucaseră de treabă, încercând să-l depisteze pe fiecare în parte.

Se adunaseră în biroul lui Max ca să facă munca asta meticuloasă. Aproape că puteai spune că e înghesuială, pentru că era un spațiu mic și numai trei scaune – scaunul lui de birou și cele două pentru clienți. Ușa către mica recepție era deschisă datorită faptului că nu exista nici o secretară.

Charlotte nu făcuse nici un comentariu când deschisese ușa și o poftise în birou cu vreo două ore în urmă, dar el era conștient că, asemenea singurului vehicul care îi rămăsese, nu era prea impresionant.

Planta din ghiveciul din colț fusese lăsată de chiriașul anterior. Nu părea că o să mai supraviețuiască mult. Mobilierul era de închiriat, și chestia asta se vedea. Pereții erau goi și biblioteca mică era goală.

Reed Stephens avea dreptate. Trebuia să angajeze o secretară, medită el. În fine, avea nevoie de un birou mai luxos ca să se potrivească și de o secretară. Iar el avea nevoie de bani ca să plătească pentru ambele. Trebuia să aducă mai mulți clienți – companii.

Dar înainte de toate trebuia să găsească acul în carul cu fân – un om dintr-o listă de trei sute de nume, care să arate ca un posibil suspect pentru trei violuri și două crime.

Treaba asta necesita mult timp, dar nu dădea greș – era pur și simplu muncă de detectiv de modă veche, de genul celei pe care o practicau jurnaliștii și polițiștii din vechea școală. Anuarele colegiului erau disponibile online și constituiau un excelent punct de pornire. Cuprindeau o bogăție de date despre fiecare persoană. Evidența tuturor absolvenților și listele publicate cu cei care donaseră către fondul pentru dotarea Colegiului Loring le furnizaseră o comoară de date suplimentare.

Completaseră golurile cu ajutorul rețelilor de socializare și al motoarelor de căutare on-line puternice. Practic în fiecare caz aveau adresele actuale și imagini Google cu străzile și casele persoanelor. La urma urmelor, nu toți cei trei sute de indivizi încercau să se ascundă.

Așa cum îi spusese lui Charlotte, dacă te străduiai suficient de mult, puteai să găsești pe oricine.

– Se pare că toți tipii ăștia au câteva chestii în comun. Cu toții erau studenți la Colegiul Loring în anul în care a fost aici Jocelyn. Și toți locuiesc încă în partea de vest a statului Washington, spuse el.

Charlotte înălță capul din notițe.

– Probabil ea a considerat că adresele lor actuale sunt importante pentru că cele trei violuri și cele două crime au avut loc de partea asta a Munților Cascades.

– Mai mulți bărbați de pe lista aia au adresa aici în Seattle sau în apropiere. Mulți sunt în partea de est a statului – Bellevue, Redmont, Issaquah, Kirkland. Câțiva n-au plecat niciodată din Loring, spuse Anson.

– Cei mai mulți sunt căsătoriți și au familie, adăugă Charlotte. Bătea cu creionul în carnet. Cam douăzeci la sută sunt divorțați și mulți s-au recăsătorit. În ce privește cariera, bărbații de pe listă fac de toate – ingineri, specialiști în tehnologie, agenți comerciali, consultanți, arhitecți, și ce mai vreți voi. Unul e antrenor de fitness și are propria lui sală. Câțiva și-au continuat studiile la Drept, iar trei sunt medici.

Max se ridică și se duse lângă fereastra micuță. Priveliștea era zidul de cărămidă al clădirii de pe cealaltă parte a aleii. Se gândi că chiar îi trebuia un birou mai impozant.

– Toate rapoartele privind cele trei violuri și cele două crime pe care le-au adunat Louise și Jocelyn și le-au marcat pe hărțile lor aveau câteva lucruri în comun, spuse el. În fiecare caz era vorba și de droguri. Și toate victimele corespund unui profil care se potrivește cu descrierea lui Jocelyn așa cum era cu peste un deceniu în urmă. Aceeași vârstă. Același păr blond. Femei tinere foarte atrăgătoare.

– Ba nu chiar același profil, spuse Anson. Ochii i se încrețiră la colțuri. Nici una

nu era la facultate.

Max se răsuci.

– Ai dreptate. Nu erau la școală. Dar toate aveau serviciu, ceea ce înseamnă că în mai toate zilele săptămânii aveau cam aceeași rutină.

Charlotte îl privi.

– O rutină previzibilă.

– Ce fel de servicii aveau? întrebă Anson.

Max se întoarse la biroul lui ca să-și verifice notițele.

– Din cele trei victime ale violurilor, una lucra la recepția unui hotel. Una era barmaniță. Una lucra într-un spital. Toate munceau și în ture de seară.

– Deci toate erau vulnerabile noaptea, conchise Anson. Ce e cu cele două femei despre care se presupune că au luat o supradoză?

– Pot eu să răspund la asta, interveni Charlotte. Una lucra la recepția unei clinici medicale de urgență. Cealaltă era bibliotecară.

– Din nou, amândouă lucrau serile. Se duceau acasă în jur de ora nouă, spuse Max.

– Așadar, toate victimele aveau câteva lucruri în comun, chiar dacă indivizii de pe lista de suspecti a lui Jocelyn nu au mare lucru în comun, adăugă Charlotte.

– Cu cât știi mai multe despre victimă, cu atât îl cunoști mai bine pe infractor, zise Anson.

– Bine, spuse Charlotte, pe baza informațiilor pe care le avem despre victime, ce știm despre ucigaș?

– În fiecare dintre cazuri, atacatorul cunoștea terenul, spuse Max. Își alegea amplasamentul cu grijă. Și cu toate acestea, locurile alea sunt literalmente răspândite pe toată harta. Cum reușește tipul cel rău să cunoască atât de bine atât de multe locuri diferite?

- Petrece timp suficient în fiecare loc, sugeră Anson.
- Mergând în recunoaștere și alegându-și țintele, adăugă Max. Nu se grăbește. Are destul timp să se familiarizeze cu terenul, și totuși nimeni nu-l observă.
- Exact ca un lup cu teritoriul lui, spuse Charlotte.

Max simți bâzâitul familiar al răspunsului.

- Sau un agent de vânzări, spuse el încetișor.

Anson fluieră strident.

- Agent de vânzări. La dracu'! Max are dreptate. Un agent comercial are o scuză justificată să cunoască foarte bine o zonă. Stă în aceleași hoteluri. Mănâncă în aceleași restaurante. Merge cu mașina pe aceleași trasee. În plus, majoritatea zonelor geografice de care răspunde un agent comercial sunt întinse, mai ales aici pe Coasta de Vest. Suficient spațiu pentru vânătăoare.

- Pe lista lui Jocelyn se află mai mulți agenți de vânzări. De toate felurile, spuse Charlotte.

- Cred că putem să-i eliminăm pe cei mai mulți dacă luăm în considerare celălalt factor care este comun la toate crimele și la fiecare din cele trei violuri. Drogurile, spuse Max.

- Mai nou, drogurile se găsesc aproape peste tot, mormăi Anson.

- E adevărat, numai că drogurile astea par să fie oarecum exotice – nu marfa care e peste tot pe stradă. Este cineva pe lista noastră care are acces la genul ăla de droguri de lux?

Charlotte înșfăcă notițele. Numele îi sări în ochi de parcă ar fi fost scris cu litere de foc.

- Trey Greenslade, spuse. A absolvit colegiul din Loring la un an după plecarea lui Jocelyn. Și dacă ne luăm după listele cu principalii donatori, familia Greenslade deține practic Colegiul Loring. A început să muncească la Loring Greenslade Biotech, afacerea familiei. Și de atunci este la compania asta. De fapt, a moștenit-o recent. A lucrat ca agent comercial mai mulți ani, dar anul

trecut a fost făcut vicepreședinte.

– A avut la dispoziție o viață să se familiarizeze cu o mare varietate de droguri, iar legătura lui cu Loring-Greenslade i-ar oferi o acoperire perfectă, spuse Max. Ca reprezentant al unei firme farmaceutice ar avea pretext ca să călătorească în tot statul pentru a discuta cu doctori. Iar ca vicepreședinte tot are un motiv să meargă pe teren ca să se întrețină cu clienții.

– Asta chiar pare o posibilitate, spuse Anson gânditor.

– Da, așa e, adăugă Max.

Charlotte își înalță privirea.

– Va dați seama sper că nu avem absolut nici o dovadă că el este ucigașul. Aș mai sublinia faptul că familia Greenslade controlează o companie farmaceutică unde lucrează un procent uriaș din populația orașului Loring. De asemenea, mai controlează cam tot ce se întâmplă în oraș, sau în orice caz așa era acum un deceniu. Mă îndoiesc că s-au schimbat prea multe.

– Asta înseamnă că familia asta a avut probabil și influență, și resurse ca să pună capăt unei investigații, spuse Max.

– Trebuie să-i trimitem un mesaj lui Jocelyn și să sperăm că-și verifică e-mailul. Trebuie s-o avertizăm, interveni Charlotte.

– De acord. Trebuie totodată să le prevenim și pe celelalte două femei din club – Emily Kelly și Madison Benson.

– Știm că Madison este încă în oraș, dar Kelly și Jocelyn Pruett se ascund. Sunteți convinși că-și vor verifica mesajele? le atrase atenția Anson.

– Sunt fugare și sunt speriate. Și Benson e neliniștită. Știu sigur că internetul e salvarea lor. Într-un fel sau altul, toate trei se vor agăța de asta, spuse Max.

capitolul 54

– Jocelyn Pruett. Ne întâlnim din nou, după atâția ani. Trezește-te, târfă!

Cunoștea vocea aceea. Îi bântuise coșmarurile mai bine de un deceniu. Era vocea fermecătoare a unui bărbat care putea vinde un aruncător de flăcări în iad. Îi transmitea un val de spaimă și adrenalină prin trup, stârnindu-i coșmarurile și furia.

Își folosi energia furiei și a fricii ca să scape de greutatea copleșitoare a acelei somnolențe nefirești. Se luptă să deschidă ochii și reuși, dar îi închise imediat din cauza luminii puternice a unei lanterne.

O lovi peste față cu putere.

– Am zis să te trezești.

Deschise ochii din nou, de data asta cu grijă, privind în jos și într-o parte, în încercarea de a evita lumina orbitoare. Își dădu seama că zace pe o suprafață rece și dură. „Beton“, își spuse. Instinctiv, încercă să se ridice în picioare – și descoperi că încheieturile mâinilor îi sunt legate în față.

Reuși să se ridice în fund, sprijinită de un perete de beton rece ca gheața.

– În mod evident ai complicat lucrurile, spuse bărbatul. Ce să zic, ești bună. Dar n-ai avut nici o clipă vreo șansă. Am deținut controlul de la bun început. N-a fost decât o chestiune de timp. Vezi tu, în toți anii ăștia nu te-am scăpat din ochi. La urma urmelor, ai fost prima mea femeie. Și era cât pe ce să fii și ultima.

Recunosc că o vreme am fost îngrijorat, după ce te-ai dus la poliție și am aflat că i-ai convins să te ducă la spital să-ți recolteze probe criminalistice pentru viol.

Auzisem că majoritatea fetelor – fetele inteligente – își țin gura după aceea. Dar tu n-ai fost inteligentă, nu-i așa? Din fericire, probele au dispărut.

– Ce turnură ciudată au luat evenimentele, nu?

O pălmui din nou, de data asta mai tare.

– Din păcate pentru tine, cutia aia pentru probe a reapărut, dar se pare că probele au dispărut. Iar tu o să mă ajuți să le găsesc.

– Despre ce dracu' vorbești?

– Tu chiar habar nu ai despre ce se întâmplă, nu? Femeie proastă.

Ea încercă să privească peste lumina lanternei, dar nu reușea să-i distingă chipul.

– Cine...? bâigui.

– N-ai știut niciodată, nu-i așa? În toți anii ăștia te-ai tot întrebat. Pun pariu că de atunci te-ai gândit la mine în fiecare zi. N-a fost la fel de bine cu nici un alt bărbat, nu-i așa?

– Ești un nemernic bolnav.

O lovi din nou. Se izbi tare cu capul de zid. Simți gust de sânge în gură.

– Vrei să știi un mic secret? Până de curând nici pentru mine n-a mai fost vreodată la fel de bine. Se spune că n-o uiți niciodată pe prima ta femeie. Dar într-un final am găsit o cale să redescopăr magia, spuse el aproape cântat.

– Ucigându-le pe ultimele două femei pe care le-ai violat.

– Jocul devenise plictisitor. A fost așa de al naibii de ușor. M-am hotărât să mai adaug ceva senzații la chestia asta. Dar moartea celor două târfe ți-a atras atenția, nu-i așa?

– Da, răspunse ea. Mi-am dat seama că ai mers prea departe, înțelegi? Ani de zile ai reușit să deții tu controlul, nu? Dar cu câteva luni în urmă, ți-ai pierdut cumpătul. Ai luat-o razna. Iar acum nu ești decât un criminal nebun, fără doar și poate. Asta înseamnă că faci greșeli. Mi-am dat seama că există o legătură între crime și violatorul în serie care le-a atacat pe celelalte femei. Nu este decât o chestiune de timp până când vor înțelege și polițiștii. Pentru că nu te poți opri, nu-i așa?

O lovi iar, de această dată cu pumnul închis. Se pregătise pentru lovitură, dar

durerea care explodează înăuntrul ei o amețe și-i provoacă greață.

– Eu dețin controlul, șuieră el. Să nu te îndoiești vreo clipă de asta. Întotdeauna eu dețin controlul.

– Bravo ție. Eu însă, nu. Cred că o să vomit.

El sări în picioare și se depărtă în grabă.

– O, ca să vezi! Ți-e frică de un pic de vomă. E bine de știut, spuse ea.

Reuși să-și înăbușe greața. Își notă în minte teama lui bruscă și își promise că, în final, dacă singura ei armă era să vomite, va face uz de acest lucru.

– Unde sunt probele? urlă el.

– Aha, deci despre asta e vorba. Chiar au reapărut și te bântuie. Unde au fost în tot acest răstimp?

– Briggs le-a ascuns. Le-a folosit ca să-l șantajeze pe taică-meu.

– Așadar, tatăl tău l-a plătit pe Briggs ca să se asigure că face probele dispărute.

– Nici eu n-am știut până de curând. Bătrânul’ nu mi-a spus niciodată despre aranjamentul pe care-l făcuse cu Briggs. Probabil de teamă să nu fac un gest disperat, cum ar fi să-l omor pe Briggs ca să fiu sigur că-și va ține gura. Înțelegi, drăguțul de taică-meu nu voia să fiu arestat pentru crimă. Dădea rău pentru numele familiei. Rău și pentru Loring-Greenslade. Și de-a dreptul rău, dar rău de tot, pentru reputația personală a lui Gordon Greenslade.

– Ei, la naiba! Ești Trey Greenslade.

– Nu ți-ai dat seama nici o clipă, nu?

– Fii fără grijă, ești pe lista mea. Apropo, după moartea mea, lista aceea va ajunge la poliție.

OK, acum juca tare ca să-l intimideze – da, numele lui era pe lista ei, împreună cu alți trei sute de bărbați – dar, nu, probabil că lista aceea nu va ajunge niciodată în mâinile polițiștilor. Și chiar dacă ar ajunge, nu ar face nimic cu ea. Dar ea nu

mai avea nimic de pierdut.

– Ce listă? Întrebă Trey.

Ea reuși să afișeze un zâmbet rece și nu răspunse.

– Minți, târfă.

– Crezi tu.

– Minți. Recunoaște!

– Așa este. Mint.

O pocni din nou de-i țiură urechile.

– N-ar fi trebuit să mă cauți, spuse el cu glas răgușit. Ar fi trebuit să continui pur și simplu să savurezi amintirea acelui vis real pe care l-am avut cu mulți ani în urmă.

– Greu să uiți un tip care nu poate să aibă orgasm decât dacă ține un cuțit la gâtul unei femei. De unde ai aflat că te caut?

– N-am aflat. Nu de la început. Nu mi-am dat seama că alcătuiești un dosar nenorocit despre mine decât după ce am plătit un hacker din celălalt capăt al lumii ca să intre în computerul și în telefonul tău și să-mi dea codurile. Sunt deja două luni de când îți urmăresc fiecare mișcare online. Și prin tine, am descoperit micul club de investiții pe care l-ai fondat împreună cu prietenele tale.

– Când am întrerupt orice comunicare ai înțeles că știam de atacul informatic asupra mea. Dar de ce ai ucis-o pe Louise?

– Fiindcă s-a dus la Loring, și amândoi știm că nu există decât un singur motiv pentru care ar fi făcut-o.

Jocelyn își ținu răsuflarea.

– Ce motiv?

– S-a dus acolo ca să cumpere cutia cu probe de la Briggs.

– Chiar ești nebun.

– Dacă mai spui asta o dată, îți tai gâtul și terminăm povestea. E cum îți spun eu, Flint a cumpărat nenorocitele alea de probe. Dar le-a ascuns. I-am scotocit apartamentul, mașina, boxa de depozitare – peste tot unde m-am gândit că ar putea fi –, dar nu le-am găsit. Și ce să vezi? Am primit un telefon de la Briggs care se oferea să-mi vândă cutia cu probe mie. M-am gândit că poate mă înșelasem în legătură cu Flint. Poate că Briggs o trăsesse pe sfoară. Așa că m-am întâlnit cu Briggs. E drept că avea cutia aia veche pentru probe. Numai că era plină cu gunoaie. Pe mine m-a înșelat.

– Te-a păcălit.

– Ceea ce înseamnă că am avut dreptate prima oară – Louise Flint chiar obținuse cutia aia în ziua în care s-a dus la Loring. Briggs i-a vândut conținutul după care, cum era un nemernic tâmpit și un escroc nepriceput, a încercat să-mi vândă mie cutia cu gunoaie. A plătit însă pentru asta.

– Poate că a păcălit-o și pe Louise. Te-ai gândit vreo clipă la asta? În concluzie, se pare că nu ai cutia cu probe.

– Nu, în concluzie, tu o să mă ajuți să găesc ce era în cutia aia nenorocită, spuse Trey printre dinți. Fiindcă e la cineva cunoscut de tine. Este singura explicație. Flint a dat probele cuiva să le ascundă. Poate unuia din ceilalți membri ai clubului de investiții. Poate surorii tale vitrege. Nu contează. Tu și cu mine o să le găsim.

– N-o băga pe Charlotte în chestia asta. Nu are legătură cu nimic din toate astea.

– Poate că așa era la început, dar acum e amestecată până peste cap, spuse el.

– Nu, îți spun adevărul. Charlotte nu știe nimic despre lucrurile din cutia aceea.

– Să sperăm că știe – pentru binele tău și al ei. Uite care-i târgul – dacă obțin conținutul cutiei și-l distrug, pot să-ți dau drumul. Fără conținutul cutiei nu reprezinți o amenințare pentru mine, după cum n-ai fost de fapt niciodată. Avocații mei pot să facă să dispară afirmațiile tale. Dar dacă nu găesc probele, nu voi avea altă alternativă decât să mă descotorosesc de tine și de sora ta vitregă cea băgăreață. Este singura modalitate ca să pot fi sigur că nu vei folosi dovezile împotriva mea.

Mințea. O simțea în adâncul sufletului. Intenționa s-o omoare. Dar pentru moment părea că cel mai bine era să-l lase să creadă că măcar voia să-l creadă.

– S-ar putea să pot să te ajut să ghicești ce a făcut Louise Flint cu conținutul cutiei, spuse.

Nu era greu să-și păstreze glasul tremurător. Nu-i fusese în viața ei atât de frică, cu excepția acelei nopți când o atacase el. Doar că acum era mai rău fiindcă o pusese în pericol pe Charlotte.

– De fapt, exact asta ai să faci, zise el.

Jocelyn auzi un foșnet de haine. O secundă mai târziu urmă o străfulgerare de lumină orbitoare și clicul inconfundabil al camerei unui telefon mobil.

– Pentru ce? îngăimă ea.

Știa însă.

– Dovada că ești în viață, așa cred că se zice, răspunse el. Trebuie să o conving pe Charlotte Sawyer că ești cu adevărat prizoniera mea.

– Nu. Așteaptă. Nu-i face rău lui Charlotte.

– Mă tem că e chiar vina ei. N-ar fi trebuit să amestece un detectiv particular în povestea asta.

Scândurile scârțâiră când Trey urcă treptele de lemn. Sus, deschise ușa. În lumina cenușie a zilei apărură silueta unui bărbat.

– Ți-a spus unde este cutia? întrebă acesta. Ei, ți-a zis?

Oricine o fi fost, părea agitat. Panicat. Ca și când ar fi fost surescitat din cale afară, poate disperat.

– Ușurel, spuse Trey. Avem treabă.

– Am nevoie de o doză.

– Păi, fă-ți rost de una.

Trey nu se obosi să-și ascundă dezgustul din voce. Se opri cât să răsucească un întrerupător din capul scărilor. Se aprinse becul chior al unei lămpi din tavan. Împrăștiă o lumină slabă, difuză în beci.

Închise ușa. Jocelyn auzi sunetul înăbușit al unei chei în broască.

Cuprinsă de panică, încercă să respire. Trebuia să se gândească. Să facă planuri.

O dureau capul de la lovituri. Se forță să ignore durerea. Se ridică în picioare clătinându-se și aruncă o privire mai atentă în jur.

Ca majoritatea pivnițelor, cea în care era ea prizonieră fusese în mod clar folosită ca spațiu de depozitare ani buni. Încet, făcu un tur al aceluia loc întunecos, cercetând totul în jur. Într-un colț erau un vechi pat de campanie pliant și un scaun cu un picior stricat. Un sac de dormit rulat care mirosea a umezeală și a mușchi ocupa un alt colț. O cutie mare plină cu ziare îngălbenite.

Știa că probabil nu va găsi nimic care să poată fi folosit ca armă serioasă împotriva lui Trey, care era înarmat cu un pistol. Dar se forță să continue să caute fiindcă îi abătea atenția de la gândul oribil că știa că nu poate face nimic ca s-o apere pe Charlotte.

capitolul 55

Telefonul lui Charlotte țârâi scurt, făcând-o să tresară. Apucă iute aparatul și se uită la ecran.

– E un text de la Madison Benson. Ai avut dreptate. În mod evident e atentă la mesaje, spuse.

– Ce scrie? întrebă Max.

Charlotte citi mesajul cu voce tare:

– „Trebuie să mă întâlnesc urgent cu tine și Cutler.“

Max își împreună mâinile pe birou.

– Întreab-o unde și când.

Charlotte scrise mesajul și apăsă butonul „Trimite“.

Răspunsul veni aproape imediat. Charlotte îl citi în tăcere apoi ridică privirea:

– Vrea să ne întâlnim după lăsarea întunericului la ea acasă.

Max reflectă o clipă, apoi spuse:

– Se simte în siguranță acolo datorită sistemului de securitate.

– Și datorită pistolului, îi aminti Charlotte.

– Și a pistolului, conveni el.

– Jocelyn le avea pe amândouă, și totuși a ales să fugă, spuse Charlotte.

– Da, așa e. E interesant că Madison nu simte nevoia să se ascundă, spuse Max.

– Cred că ar fi foarte greu s-o sperie cineva pe Madison Benson. Ai cunoscut-o. Este o tipă cam dură, replică Charlotte.

Anson spuse cu voce tare:

– Și judecând după ce mi-ai povestit, vrea să știe ce se întâmplă cu afacerea aia cu răscumpărarea.

– Da, fu de acord Max. Și mai e ceva ce știm despre Madison Benson – vrea ca noi să credem că Jocelyn ar putea să încerce să le omoare pe celelalte membre ale clubului de investiții.

Charlotte rămase complet nemișcată.

– Da, așa e.

Max scoase din sertarul biroului pistolul aflat în toc.

– Poate că are un motiv pentru care ne trimite în direcția asta.

Charlotte fixă pistolul cu privirea.

– Unde te duci?

– Să vorbesc cu Madison Benson.

– Dar a stabilit momentul întâlnirii pentru diseară.

Anson păru amuzat.

– Nu lași niciodată subiectul să dicteze ora și locul întâlnirii – nu dacă ai un cuvânt de spus.

– Corect. Vin cu tine, spuse Charlotte sărind în picioare.

capitolul 56

Charlotte și Max Cutler erau convingși că Trey era tipul care o omorâse pe Louise.

Evenimentele luau o turnură absolut uluitoare.

Madison măsura podeaua livingului ei uriaș încercând să decidă ce să facă acum cu informațiile. Fără îndoială că-i trimiseseră același mesaj și lui Emily, dar asta nu avea să fie o problemă. Emily era ca un iepuraș mic și speriat. Vestea că cineva chiar le vânează i-ar induce o stare oribilă de frică. Ar rămâne ghemuită toată. O să aibă timp să se ocupe de ea mai târziu.

Întrebarea reală era dacă Cutler se dusesse sau nu la poliție cu teoria lui. Părea foarte improbabil. Probabil că voia să aibă dovezi sau măcar ceva mai mult decât simple bănuieli.

Și ea avea nevoie de mai multe informații. De asta înscenase întâlnirea cu Charlotte și Cutler.

Se opri la peretele de sticlă și privi afară, spre Golful Elliott. Era din cale afară de surescitată. Un val de adrenalină îi inundase tot corpul. O femeie putea deveni dependentă de genul acesta de tensiune, se gândi ea. Nu se compara cu nimic.

Din păcate, avea aproape trei ore de pierdut înainte să vină Charlotte și Cutler. Timpul părea că se dilată la nesfârșit. Își spuse încă o dată că are de făcut pregătiri. Victoria și Jocelyn nu ezitaseră niciodată când venea vorba despre băut cafea. Vor bea și Charlotte și Max Cutler.

Problema era, desigur, ce să facă apoi cu cadavrele. Dar aranjase să se ocupe cineva de asta.

Bătaia în ușă îi provocă un șoc, călcând-o pe nervi. Străbătu holul grăbită, iar pulsul i-o luă razna.

Până să-l cunoască pe Trey, senzațiile tari veneau din loviturile pe care le dădea în lumea financiară. Avusese întotdeauna talent la manipulat oamenii. Era grozav de surescitant să știi că ești cea mai inteligentă persoană din încăpere.

Acum însă se juca cu focul și nu voia să se oprească.

Când ajunse la ușa din spate, privi prin vizor. O străbătu un fior de neliniște când văzu cine este.

Dezactivă sistemul de alarmă și deschise ușa.

– Ce cauți aici? E prea devreme. O să facem asta după lăsarea întunericului. Nu putem să riscăm să te vadă cineva cărând cadavrele.

Nu văzu pistolul decât când era prea târziu.

Asasinul trase de două ori, dar al doilea foc nu era necesar.

Ultimul gând conștient al lui Madison fu că, la urma urmelor, nu era cea mai inteligentă persoană din încăpere.

capitolul 57

Străduindu-se să-și reprime un val de amețeală, Charlotte privi în jos spre cadavrul de pe podea. Madison Benson zăcea într-o baltă de sânge care începuse deja să se usuce. Moartă, părea cumva mai mică.

– A găsit-o, șopti Charlotte. Trey Greenslade a găsit-o și a omorât-o pe Madison.

Max se lăsă pe vine lângă cadavru.

– Sună la urgențe.

Se ridică în picioare și se îndreptă grăbit spre hol.

– Unde te duci? îl întreabă ea.

– Vreau să arunc o privire rapidă pe aici înainte să vină poliția.

Dispăru în casa spațioasă. Charlotte se întoarse cu spatele la cadavru și bâjbâi după telefonul mobil. Operatorul de la urgențe răspunse la primul apel. Charlotte îi relatează situația.

– Da, aștept la telefon, spuse.

La scurt timp după aceea auzi sirenele în depărtare. Max nu reapăru decât când mașina poliției se oprea pe alea lungă. Începu să-l întrebe dacă a găsit ceva, dar închise gura când își dădu seama că operatorul de la urgențe ascultă.

– A venit poliția, spuse ea în receptor. Închid telefonul acum.

Întrerupse legătura înainte ca operatorul să mai poată protesta. Se uită la Max și spuse:

– Ei?

– Nici urmă de computer sau telefon. Dar stai să auzi vestea de fapt – tocmai mi-

a trimis mesaj Anson. Zice că Greenslade are un alibi beton. A fost toată după-amiaza la Loring, prins în diferite ședințe. E și acum acolo, după cum spune asistentul lui.

– Nu-mi vine să cred. Eram atât de siguri.

– O să le spunem adevărul polițiștilor – că investighez moartea lui Louise Flint. Madison Benson ne-a trimis un mesaj în care spunea că are informații pentru noi, dar când am ajuns era moartă.

– Și ce facem acum?

– Folosim metodele tradiționale. Urmărim banii.

capitolul 58

– Ei chiar cred că Madison a fost victima unui jaf prin efracție? Charlotte se prăbuși pe canapea și privi îndelung gravura abstractă de pe peretele auriu ca șofranul al apartamentului ei. Noi le dezvăluim întreaga poveste, și ei vin cu teoria asta prostească?

– De regulă polițiștilor le plac cel mai mult răspunsurile simple pentru că de obicei acestea sunt și cele corecte, răspunse Max. În ultima vreme au fost o grămadă de spargerii în care hoțul s-a folosit de o uniformă de instalator. Bate la ușa din spate a casei.

Charlotte oftă.

– Proprietarul deschide ușa pentru că majoritatea oamenilor au încredere într-un tip care poartă o uniformă.

– Așa e. Nici una dintre victime nu a fost ucisă, dar polițiștii au spus că se temeau că era doar o chestiune de timp înainte ca spărgătorul să treacă la acte de violență. Până la urmă problema e că nu putem demonstra contrariul. Vecinii lui Benson au fost plecați toată ziua. Nimeni nu a auzit împușcăturile. Nimeni n-a văzut pe cineva îndepărtându-se în grabă de casă. Casa are un sistem de securitate bun. Dar lucrul interesant este că telefonul și computerul lui Benson lipseau.

– Greenslade a ajuns la ea, spuse Charlotte. E sigura explicație.

– Ți-am mai spus, la ora crimei se afla la sediul Loring-Greenslade.

– Atunci ce Dumnezeu se întâmplă aici? De ce Jocelyn sau Emily Kelly n-au dat nici un semn? Și pentru ce a aranjat Madison Benson acea întâlnire cu noi?

Max se opri din plimbarea prin încăpere.

– Ne concentrăm asupra bărbaților de pe lista găsită în cutia de valori a lui

Jocelyn, spuse el. Anson are dreptate: cu cât știi mai multe despre victimă, cu atât știi mai multe despre ucigaș. Trebuie să aruncăm o privire mai atentă asupra lui Madison Benson.

– Cum?

– Știu din experiența mea că asistenții administrativi cunosc mai multe lucruri despre viața șefilor lor decât soții sau iubiții șefilor.

capitolul 59

– Uitați care e treaba, sunt încă în stare de șoc, înțelegeți? Drew Irby își trecu degetele frumos îngrijite prin părul cu șuvițe deschise la culoare. Șefa mea a fost ucisă și am rămas fără serviciu. Ar trebui să lucrez la CV-ul meu, nu să stau de vorbă cu voi.

Cei trei se aflau într-o cafenea la câteva străzi distanță de blocul turn unde se afla biroul lui Madison Benson. Charlotte comandase o cafea decofeinizată cu lapte. Ultimul lucru de care aveau nevoie nervii ei era o doză masivă de cofeină. Era încredințată că timpul lucra împotriva lui Jocelyn.

Dormise foarte puțin în timpul nopții, dar era sigură că Max dormise și mai puțin. De fiecare dată când se trezise dintr-un vis agitat și neliniștitor descoperise că era singură în pat. El își petrecuse o mare parte din noapte în fața laptopului, încercând să găsească cât mai multe informații despre afacerile financiare ale lui Madison Benson.

Dar reacția lui în fața stresului provocat de situația în care se aflau era mult diferită de a ei. Era plin de energie și de concentrare. Nu era chiar o distracție pentru el, hotărî ea – nu în sensul obișnuit al cuvântului –, dar era categoric stimulat de această urmărire. Era născut pentru acest lucru, își spuse ea; avea nevoie să facă asta.

Fusese ideea lui să îl încolțească în această dimineață pe asistentul administrativ a lui Madison Benson. Îl așteptaseră în holul turnului de birouri când venise să-și facă ordine prin birou. La început Irby fusese circumspect, dar când Max scosese câteva bancnote din portofel, Drew fusese de acord să discute cu ei la o cafea.

– Nu te ambala așa, îi spuse Max. Nu dorim decât să-ți punem câteva întrebări despre Madison Benson.

Charlotte încercă să afișeze un zâmbet reconfortant.

– Drew, e foarte important. Sora mea vitregă a dispărut, și cred că Madison ar fi

putut să dețină niște informații. Cu puțin timp înainte de a fi ucisă a trimis un mesaj în care spunea că vrea să discute cu Max și cu mine. Dar până când am ajuns noi acolo, era moartă.

Drew se înfioră.

– Vreți să spuneți că există vreo legătură? Am auzit că domnișoara Benson părea să fi fost victima unui jaf prin efracție.

– Ea i-a deschis ușa criminalului, spuse Max. Doar de asta suntem siguri în acest moment. Ținând cont că în prezent două membre ale clubului de investiții sunt moarte, una este la Terapie intensivă, iar două sunt dispărute, credem că povestea cu pătrunderea prin efracție nu este adevărată. Credem că ar putea avea o legătură cu clubul de investiții. Vrem să-ți punem câteva întrebări în legătură cu asta.

Drew făcu o grimasă.

– Nu văd cum v-aș putea ajuta. Problema e că domnișoara Benson nu spunea niciodată prea multe despre club. Din când în când amintea că urma să meargă să bea ceva cu celelalte membre, dar cam asta era tot.

Charlotte se aplecă spre el.

– Madison a fondat clubul. Le-a ales pe sprânceană pe celelalte membre dintre femeile care se interesau de adăpostul la care ea contribuia cu bani. Știi cumva cum a procedat să le aleagă pe anumite membre?

Drew ridică din umeri.

– Am auzit-o zicând că fiecare membră a clubului avea o anumită pricepere pe care o puneă în slujba lor. Asta e tot ce pot să spun.

– Și totuși, în ciuda acestui set de abilități, clubul nu pare să fi fost deosebit de profitabil, spuse Max. Toată lumea a făcut ceva bani din când în când, dar nu au existat lovituri importante – nu până când a apărut vânzarea acțiunilor Keyworth.

Drew puse jos cu amândouă mâinile cafeaua cu lapte și îl fixă pe Max cu o expresie întunecată.

- De asta nu sunt atât de sigur.
- De vânzarea acțiunilor? întrebă Max.
- Nu, de faptul că nu au existat și alte investiții profitabile.

Mirată, Charlotte inspiră scurt.

- Ce vrei să spui?

Drew șovăi, iar apoi scoase un oftat lung și profund.

- Cred că nu mai sunt dator să păstrez confidențialitatea față de fosta mea șefă. Uitați, nu știu prea multe lucruri despre clubul de investiții, dar pot să spun că domnișoara Benson insista întotdeauna să se ocupe personal de documentele clubului. De vreo două ori m-am oferit să o ajut cu aducerea la zi a situațiilor și întotdeauna a refuzat. Mi-a spus că îi plăcea să țină registrele clubului complet separate de cele ale clienților ei obișnuiți.

- Și? îl îndemnă Max.

Maxilarele lui Drew se încordară.

- Era oarecum secretoasă în privința dosarelor clubului de investiții, așa că recunosc că asta m-a făcut puțin curios. Dacă lucrezi destul de mult cu cineva, începi să-i cunoști modul de a acționa. Uneori, când era plecată de la birou m-am uitat mai atent prin dosarele ei. Pot să vă spun că transfera adesea sume semnificative de bani din contul de brokeraj al clubului într-un cont numeric. La început am crezut că transfera profiturile clubului off-shore pentru a evita impozitele. N-ar fi fost prima investitoare care își ajuta clienții să-și pună banii la adăpost într-un cont off-shore. Dar uneori mă întrebam...

- Ce te întrebai? îl interogă Charlotte.

Drew își îndreaptă privirea spre ea.

- Uneori mă întrebam dacă celelalte membre ale clubului știau de acel cont numeric. Pot să vă spun că sunt o grămadă de bani în el.

Charlotte privi spre Max. Clătină din cap.

– Înainte de a pune și tu întrebări, spuse, sunt absolut sigură că Jocelyn nu știa nimic despre faptul că profiturile suplimentare ale clubului erau dirijate către un cont off-shore.

– Se pare că Madison Benson lua în mod regulat crema din profiturile clubului de investiții, spuse Max.

Drew își dresă glasul.

– Din câte am putut să-mi dau seama, nu cred că acelea erau singurele profituri pe care le transfera off-shore. În ultima vreme am început să mă întreb dacă nu făcea același lucru și cu clienții ei obișnuiți. De fapt, devenisem atât de îngrijorat încât mă gândeam să-mi prezint demisia, deși asta era cea mai bine plătită slujbă pe care am avut-o vreodată.

– Acum că știi și eu unde să caut, pentru poliție n-ar trebui să fie greu să descopere că făcea fraude în contabilitate, spuse Max. Dar chestia asta nu este importantă pentru mine, în orice caz, nu încă. Ceea ce vreau să știu de fapt este dacă Madison Benson se vedea cu cineva?

Drew păru surprins. Apoi ridică din umeri.

– Da. Dar o făcea în secret. Bănuiesc că probabil tipul era căsătorit.

– Era ceva serios? întrebă Max.

Drew pufni ușor.

– Așa aș zice. Cam cu șase săptămâni în urmă s-a dus câteva zile în Maui.

– Cu bărbatul cu care se întâlnea? întrebă și Charlotte.

– A călătorit singură. Dar sunt absolut sigur că și el a fost acolo în același timp.

– Cum de ești atât de sigur? îl întrebă Max.

– Trebuia s-o cunoști pe domnișoara Benson. Nu-și lua aproape niciodată liber. Era recunoscută ca dependentă de muncă. Își adora afacerea. Ocazional își mai petrecea weekendurile la spa, dar cât timp am lucrat eu cu ea nu s-a dus decât atunci în Hawaii. Nici măcar n-a stat acolo o săptămână întreagă.

- Călătoria a fost o surpriză pentru tine? Întrebă Max.
- Glumiți? A plecat acolo exact când afacerea Keyworth începuse să se închege. Nu mi-a venit să cred. Situația era foarte delicată. Pe deasupra, vreo doi dintre cei mai importanți clienți ai ei aveau niște probleme serioase în acel moment. Era puțin probabil ca domnișoara Benson să plece din oraș când avea probleme care trebuiau rezolvate rapid. Tot ce pot să spun este că trebuie să fi simțit ceva deosebit pentru tipul ăla.

capitolul 60

– Ethel, îmi dau seama că vrei să dai un efect mai dramatic memoriilor tale, spuse Charlotte.

– Cam asta e ideea de bază, îi explică Ethel.

– Înțeleg, continuă Charlotte. Dar așa cum am discutat și ultima oară, tu scrii despre trecutul tău real – nu ficțiune. Copiii tăi, nepoții și strănepoții tăi o să-și dorească să știe că citesc adevărul despre înaintașii lor.

Seminarul se terminase la timp, la fel ca întotdeauna, datorită faptului că se apropia ora de cocteil. Dar Ethel Deeping insistase să mai rămână în sala de curs pentru a-și susține părerea în privința sfârșitului mai șocant al capitolului despre căsătoria ei.

– Crede-mă, copiii vor avea parte de mult adevăr, spuse Ethel.

– Da, dar dacă vor vedea ceva foarte spectaculos în memoriile tale despre care ei știu că nu e adevărat, vor fi înclinați să pună la îndoială toată povestea ta – inclusiv părțile cu adevărat interesante ale carierei tale ca infirmieră militară. Ai salvat vieți în zone de război. Ai fost o adevărată eroină. Nu cred că vrei să le dai urmașilor tăi vreun motiv să pună la îndoială acele fapte, nu-i așa?

– Există o mulțime de căi prin care pot să verific activitatea mea în armată.

– Da, dar chiar se vor obosi să facă acest lucru dacă se îndoiesc de alte detalii? Mi-e teamă că dacă citesc că ți-ai ucis soțul o să ajungă la concluzia că toate memoriile tale sunt închipuite.

Ethel părea pregătită să-și susțină în continuare părerile, când telefonul lui Charlotte sună scurt anunțând-o că primise un mesaj. Privi ecranul. Numărul era necunoscut, dar poza și primul rând al mesajului făcură să-i înghețe sângele în vene.

Dacă vrei să o vezi în viață, vino afară. Singură. Vino și cu telefonul. Nu spune nimănui. Mașina gri parcată pe strada din față. Ai două minute.

– Ți-e bine? întrebă Ethel brusc îngrijorată. Arăți de parcă tocmai ai văzut o fantomă.

Charlotte își închise telefonul. Timp de o clipă o privi fix pe Ethel, încercând să gândească limpede. Luă un pix și scrise pe o bucată de hârtie numărul de telefon al lui Max.

– Se întâmplă ceva foarte rău, Ethel, îi spuse. Te rog să suni la numărul ăsta și să-i spui lui Max Cutler că a venit cineva să mă ia. Spune-i că persoana mi-a comunicat că mă duce să-mi văd sora vitregă. Spune-i că mi-a trimis o fotografie cu Jocelyn.

– Sigur, o să-i spun. Dar nu arăți bine, draga mea.

– Și nici nu mă simt bine. Charlotte se opri la ușă, încercând să gândească. Vrei să-mi mai faci un serviciu?

– Bineînțeles.

– Persoana care a venit să mă ia conduce o mașină gri care este parcată în fața acestei clădiri. Înainte de a-l suna pe Max Cutler, ți-aș fi cu adevărat recunoscătoare dacă ai putea să faci cu telefonul tău mobil cât mai multe fotografii cu mine urcând în mașină. Încearcă să fotografiezi și numărul de înmatriculare. Dar orice ai face, nu ieși din clădire. Fotografiază prin geamurile holului de la intrare. Ai înțeles? Promite-mi că n-o să-l lași pe șoferul mașinii să te vadă.

Ethel o scrută cu atenție.

– Ești în pericol, nu-i așa?

– Da. La fel și Jocelyn. Orice s-ar întâmpla, șoferul mașinii nu trebuie să te vadă când faci fotografiile.

– Ești răpită.

– Da.

Ethel nu mai puse întrebări. Scotoci prin geanta ei, care era legată de cadrul de mers, și scoase telefonul mobil cu o mână tremurătoare.

– Nu te îngrijora, spuse. Am înțeles ce se întâmplă. Ce dracu', am oprit cu mâinile goale sângerarea unor răni deschise în timp ce totul ardea în jur.

– Știu asta. Sună la numărul ăsta după ce faci fotografiile.

Charlotte deschise ușa și se grăbi să traverseze holul. Ethel venea zdrăngănind în urma ei, atingând o viteză admirabilă cu cadrul ei.

„Două minute“, își spuse Charlotte. Nu îndrăzni să-și facă timp să mai alerteze și pe altcineva. Nu mai rămăseseră decât câteva secunde.

Se năpusti afară, aproape fără să bage de seamă vântul rece biciuitor. Văzu mașina gri care aștepta la bordură, cu motorul la ralanti. O cuprinse o senzație stranie de amețală. O parte din ea refuza să creadă ce i se întâmpla.

Geamurile mașinii erau opace, dar când se apropie avu impresia că distinge un bărbat la volan. Deschise portiera pasagerului din față.

De-abia avu timp să-și dea seama că îi părea cunoscut, înainte de a vedea arma.

– Treci în spate, îi ordonă acesta.

Închise portiera și o deschise pe cea din spate. Își dădu seama pentru prima dată că în vehicul se mai afla încă un bărbat. Și acesta avea o armă în mână. Ceva nu era în regulă cu el. Părea exaltat. Ochii lui erau un pic prea strălucitori. Avea fața îmbujorată.

– Nu ești la fel de drăguță ca cealaltă, spuse acesta. Dă-mi telefonul.

Era înalt, își spuse ea. În acea clipă își dădu seama că și el îi părea vag cunoscut.

Îi dădu telefonul.

– Ce vrei să fac cu el? îl întrebă pe șofer.

– Aruncă-l pe fereastră. Cutler ar putea fi capabil să se folosească de el ca s-o găsească. Așa ceva nu se poate.

Bărbatul agitat cu arma coborî geamul din dreptul lui și aruncă telefonul pe stradă.

– Nu face vreo mișcare bruscă, îi spuse șoferul. Nolan, aici de față, este un pic instabil. Dacă îl enervezi, apasă pe trăgaci. Și o să mori cu mult înaintea lui Jocelyn Pruett.

– Te recunosc, spuse Charlotte. Ai fost aici, la Rainy Creek Gardens de curând. M-ai oprit exact când plecam. Mi-ai pus întrebări despre comunitatea de aici. Cine ești?

Era aproape sigură că știa răspunsul, dar nu părea să existe nici un motiv să-l lase să afle că-i descoperise identitatea.

– Trey Greenslade, îi răspunse. Porni mașina. Sunt măgulit că îți aduci aminte de întâlnirea noastră. Trebuia să te studiez cu atenție pentru că mi-am dat seama că ai putea fi momeala de care aveam nevoie ca să o silesc pe Pruett să iasă din ascunzătoare. Ar fi mers mult mai ușor dacă nu l-ai fi amestecat pe blestematul ăla de detectiv particular.

Tipul surescitat cu arma își șterse transpirația de pe frunte.

– Cred că mai am nevoie de o doză, Trey, spuse.

– Ia-o, dar nu-ți dezlipi ochii de la ea, îi ordonă Trey.

– Bine, e-n regulă.

Privirea lui Trey se întâlnește cu cea a lui Charlotte în oglinda retrovizoare.

– Numele lui e Nolan Briggs, că tot veni vorba, spuse. Mă ajută în schimbul unor medicamente de foarte bună calitate.

– Cred că l-am recunoscut, spuse Charlotte încet. Sunt fotografii cu el pe polița șemineului din cabana familiei Briggs. Privi către Nolan. Știi că tatăl tău e mort, nu-i așa?

– Da. Nolan își băgă vreo două tablete în gură și înghiți greu. Nici o pagubă.

capitolul 61

Max studie hărțile și notele cu cronologia evenimentelor împrăștiate pe biroul lui. După toată ceața și confuzia, lucrurile începuseră în sfârșit să prindă contur.

În perioada în care Madison Benson călătorise acolo, în Maui avusese loc o convenție a reprezentanților de vânzări de la Loring-Greenslade. Încă un element esențial se așezase la locul lui. Madison mersese în arhipelag să se întâlnească cu iubitul ei – Trey Greenslade. Greenslade nu era însurat, așa cum speculase Drew Irby, dar în mod sigur avea un motiv excelent pentru a ține ascunsă relația lui cu Madison.

Adevărata întrebare era dacă Madison Benson realizase vreodată că bărbatul cu care se întâlnea era un violator și un ucigaș cu sânge-rece.

Max își scoase telefonul și îi trimise un mesaj lui Charlotte. „S-ar putea să am o pistă nouă.“ O să fie încântată, își spuse el. Acest amănunt îi ridică moralul.

Când ea nu-i răspunse, începu să aibă acea senzație veche de neliniște care îi spunea că se întâmplase ceva foarte, foarte rău. Probabil că era ocupată, își spuse; dar nu fusese niciodată în stare să se mintă singur.

Încercă un telefon – dar îi răspunse mesageria vocală.

Își scoase tocul cu arma din sertarul biroului, își puse vindiăcul pentru a ascunde arma și se îndreptă spre ușă.

Telefonul sună exact când ieșea din holul de la lift. Pentru câteva secunde îl încercă o senzație de ușurare aproape copleșitoare. Apoi văzu numărul necunoscut de pe ecran.

– Cutler, răspunse.

– Domnule Cutler, la telefon e Ethel Deeping, locotenent Ethel Deeping.

Vocea de la celălalt capăt al firului era răgușită, dar fermă și hotărâtă.

– Îmi amintesc de dumneavoastră, doamnă – adică, locotenent – Deeping. Ce problemă aveți?

– Doi nemernici într-o mașină gri tocmai au răpit-o pe Charlotte. Charlotte mi-a spus să vă sun.

Simți cum îngheață totul în el.

– Vin imediat, spuse.

– Am făcut fotografii.

capitolul 62

– N-ar fi trebuit să-l lași să te ia, îi spuse Jocelyn.

Dar nu părea furioasă și nici măcar temătoare, gândi Charlotte. Vocea lui Jocelyn era însă deprimată dintr-o disperare adâncă – și dintr-un anume motiv acest lucru era mai îngrijorător decât orice altceva se întâmplase.

O văzuse pe Jocelyn într-o mulțime de stări de spirit. Furie, agitație, încântare, indignare, veselie – Jocelyn se descurca în toate situațiile. Dar nu păruse niciodată o femeie învinsă.

Charlotte fu străbătută de un nou val de alarmă.

– Te droghează cu ceva?

Jocelyn se încruntă.

– Poftim?

Charlotte o cercetă cu atenție. În lumina difuză dată de becul slab care atârna din tavan, Jocelyn părea istovită.

– Te-am întrebat dacă te-a drogat, repetă Charlotte. Nu te-am văzut niciodată în halul ăsta.

– Madison Benson m-a drogat. Așa am ajuns aici. Dar Greenslade nu m-a mai drogat.

– Știi că Madison Benson e moartă, nu-i așa?

– A ucis-o și pe ea?

– Ei bine, Greenslade are un alibi perfect. Era în Loring la momentul crimei. Dar acum după ce l-am cunoscut pe Nolan Briggs am înțeles cum a scos-o la capăt.

- L-a trimis pe Nolan s-o ucidă?
- Evident. A fost împușcată de două ori.
- Probabil că ea a lucrat tot timpul cu Greenslade. De ce să o ucidă acum?
- Poate pentru că nu mai avea nevoie de ea. Devenise o povară. Probabil că știa prea multe despre el.
- Louise și Madison sunt amândouă moarte. Eu sunt cu tine aici, în pivnița asta. Ce este cu Victoria și cu Emily?
- Victoria este încă în spital, dar potrivit ultimelor informații, o să-și revină. Cât despre Emily, nu se știe nimic. Max spune că asta e probabil un lucru bun. Spune că asta arată că încă trăiește.
- Charlotte, îmi pare al dracului de rău. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să fi atrasă și tu în încurcătura asta.
- Da, păi, la ce sunt bune surorile, ce zici? Oricum, vestea bună e că Trey Greenslade trebuie să ne țină pe amândouă în viață până când descoperă cum să scape de Max Cutler. Iar asta nu va fi ușor.
- De ce trebuie să scape de Max Cutler?

Charlotte simți cum o cuprinde un val de siguranță de nezdruccinat.

- Probabil pentru că își dă seama că Max n-o să înceteze să mă caute până când nu mă găsește.

Ochii lui Jocelyn se îngustară.

- Ești sigură de asta?
- Absolut convinsă.
- De parcă asta ar mai conta. Problema e că Greenslade a luat-o razna, iar partenerul lui este un drogat. Nu e o combinație bună.
- Jocelyn, de ce ai încercat să dispari și să mă faci să cred că te-ai retras undeva într-un loc izolat? Ce te-a speriat?

– Am intrat în panică într-o zi când mi-am dat seama că computerul și probabil telefonul meu fuseseră piratate. Cineva mă supraveghea – Greenslade, după cum s-a dovedit. Dar la vremea aceea nu aveam cum să știu cine mă spiona sau de când făcea acest lucru. Nu știam nici măcar de ce m-ar supraveghea cineva. Dar am fost convinsă că era ceva legat de trecutul meu.

– Trecutul tău în Loring.

– Da.

– Ce te-a făcut să crezi asta?

– Cele două crime pe care le cercetam, spuse Jocelyn. Ambele au avut loc în ultimele luni. Eram sigură că fuseseră comise de același bărbat care mă atacase și pe mine cu toți anii ăia în urmă. Întrebarea era de ce, după atâția ani, a început brusc să-și ucidă victimele?

– A degenerat.

– Da.

– Ar fi trebuit să-mi spui ce făceai.

– Ți-ai fi făcut griji pentru mine.

– Pe dracu’!

– Îmi pare rău, spuse Jocelyn. Credeam că te protejez. Singura persoană căreia i-am spus a fost Louise.

– De ce numai ei?

– Era cea mai apropiată prietenă a mea din club. Mă ajutase să fac niște investigații despre cele două crime și despre cele trei cazuri de viol mai recente. Încercam să descoperim un soi de tipar – metode și locuri. Nu le-am spus și celorlalte pentru că nu voiam să le implic.

– Așa cum n-ai vrut să mă implici nici pe mine. Jocelyn, te iubesc ca pe o soră, dar uneori ești o idioată.

– Uite ce e, tu sau celelalte membre ale clubului nu puteați face nimic și existau toate șansele să greșească cineva și să alerteze din întâmplare pe oricine am fi urmărit. Este atât de ușor să fii neglijent cu un mesaj pe telefon sau un e-mail.

– Bine, am priceput. Nu-mi place că ai simțit nevoia să păstrezi secrete față de mine, dar te înțeleg.

– Îmi pare rău.

– Nu-i nimic, spuse Charlotte. Ce sperai să realizezi dacă dispăreai pentru o vreme?

– M-am gândit că dacă dispăream din peisaj îl puteam face cumva pe ticălos să se dea de gol. Nu eram sigură cum s-ar fi putut întâmpla acest lucru, dar am presupus că atunci când nu mă va putea găsi on-line va veni să mă caute – și așa avea să se demaște. Iar apoi, următorul lucru pe care l-am aflat a fost că Louise era moartă.

– Așa că le-ai trimis mesajul codat celorlalte membre ale clubului.

– N-am avut încotro. Credeam că m-am înșelat tot timpul. Am ajuns la concluzia că una dintre țintele noastre mi-a spart computerul. După ce Louise a fost ucisă, mi-a fost teamă că toate membrele clubului erau în pericol.

– Când ți-ai dat seama că Trey Greenslade era ucigașul pe care îl urmăreai?

– Până când nu am ajuns în această pivniță nu mi-am dat seama, oftă adânc Jocelyn. A fost mereu pe lista mea, dar nu am găsit nimic care să facă legătura între el și vreunul dintre violurile care au avut loc în anii de după atacul asupra mea. A fost prea precaut. Știam că înainte de a merge la poliție îmi trebuiau niște dovezi solide. Familia Greenslade este totuși cea mai puternică familie din Loring.

– Ai aflat că Louise s-a dus la Loring în ziua în care a murit?

– Nu, până când Greenslade mi-a spus că era sigur că ea luase în acea zi vechea cutie cu probe.

– Eu și Max am presupus că s-a dus acolo să vorbească cu Briggs, dar Briggs a negat.

- Nu poți crede nimic din ce v-a spus ticălosul ăla, afirmă Jocelyn.
- Da, am descoperit și noi asta exact după ce a încercat să ne ucidă.
- Oh, Doamne, Charlotte, jur că nu am vrut să fii implicată...
- N-ar fi trebuit să păstrezi secrete față de mine – începând cu clubul ăla de investiții prostesc. Ce v-a făcut să credeți pe tine și pe tovarășele tale că veți putea scăpa după jocul de-a femeile răzbunătoare? Nu v-a trecut prin cap că mai devreme sau mai târziu una dintre țintele voastre va descoperi ce se petrecea?
- Ba da, de aceea am stabilit un plan de scăpare.
- Oh, da, și a funcționat bine, nu-i așa?
- Știi ce, ai putea să te abții de la predici.

În vocea lui Jocelyn se simțea acum și ceva energie adevărată. Nu mai părea atât de deprimată, își spuse Charlotte.

- Îmi pare rău. Privi împrejur. Ei, ești aici de mai mult timp decât mine. Ai vreo idee cum să le complicăm viețile celor doi nemernici de sus?

Jocelyn se sprijini de perete. Își ridică mâinile legate la încheieturi. Iar apoi, ca un magician care scoate un iepure din pălărie, își depărtă mâinile. Charlotte văzu că își tăiasse banda adezivă. În întuneric, acest lucru nu se observa.

- Ah, spuse Charlotte. Știam eu că n-ai stat degeaba pe aici prin pivniță, plângându-ți de milă.

- Am găsit într-un colț o cutie veche cu unelte de pescuit, spuse Jocelyn. Înăuntru era un cuțit.

- Unde e acum cuțitul?

- Este ascuns la brâu, sub jeanși și cămașă. Problema e că avem de-a face cu doi tipi care au pistoale.

- Ai noroc că am fost la cercetași.

capitolul 63

– Erau doi în mașină.

Max studia fotografiile de pe telefonul lui Ethel.

– Da. Ethel îl urmărea îngrijorată. L-am văzut pe celălalt bărbat când Charlotte a deschis portiera din spate ca să urce în mașină. Unul era la volan, altul în spate. Pe deasupra, cred că ticălosul din spate avea o armă. Nu sunt sigură, dar dacă mărești fotografia vezi ceva în mâna lui.

– E o armă, spuse Max. Ai fotografiat și numărul de înmatriculare. Bine lucrat.

– Mi-am închipuit că o să-ți trebuiască. Ești detectiv particular. Poți să-l găsești pe proprietarul mașinii după număr, corect?

El o privi.

– Nu trebuie să crezi tot ce vezi la televizor.

– Dar poți să afli a cui e mașina, nu-i așa?

– Există mijloace, legale și ilegale. Dar cea mai rapidă cale este cea legală.

Își scoase telefonul.

– Pe cine suni?

– Poliția din Loring. E acolo un detectiv interesat de cazul ăsta.

Detectivul Walsh răspunse la telefon.

– Trey Greenslade? Fir-ar al dracului. Ești sigur?

– Da.

- Ești absolut sigur că e vorba de o răpire? întrebă Walsh.
- Sunt sigur, răspunse Max. Dacă nu mă poți ajuta, spune-mi.
- Și o să începi să cauți on-line pe cineva care pentru un anumit preț o să pătrundă ilegal în baza de date a Departamentului pentru Autovehicule, corect?
- Nu neapărat, spuse Max. Am ceva relații. Dacă tu nu-mi poți da detalii despre numărul ăsta, o să sun pe cineva care mi le poate da.
- Nu închide, spuse Walsh.

Reveni pe fir după puțin timp.

- Chestia asta n-are nici o logică, spuse el.
 - Dă-mi un nume, doar atât.
 - Mașina este înregistrată pe numele lui Nolan Briggs. Ți-am povestit despre el. E fiul nenorocit și ratat al lui Egan și Roxanne Briggs. Cum dracu' e implicat și el în treaba asta?
 - Știi cum sunt drogații, spuse Max. Fac orice pentru a obține banii de care au nevoie pentru următoarea doză.
- Schiță un semn de mulțumire din cap către Ethel și ieși repede afară, vorbind în continuare la telefon în timp ce se îndrepta spre SUV-ul lui Anson parcat la bordură. Anson se afla pe scaunul din față, așteptându-l.
- Dar pe drogați nu te poți baza, spuse Walsh. Dacă ai dreptate în privința lui Greenslade, este un individ care are o gândire strategică. Pentru ce și-ar asuma riscul de a se folosi de un dependent ca să-l ajute să răpească o femeie?
 - Poate crede că are vreun ascendent asupra lui Briggs care să-l ajute să-l țină sub control, replică Max. Poate că are un motiv să creadă că se poate bizui pe el, cel puțin pentru moment.
 - Ce motiv?

Max se gândi la fotografiile de pe polița din casa familiei Briggs. Apoi se gândi

la ceea ce spusese detectivul Atkins despre Roxanne Briggs. „A fost o femeie frumoasă la vremea ei. Dar a rămas însărcinată în anul de după absolvirea liceului. Nu-mi pot închipui deloc pentru ce s-a culcat cu Briggs. Era prea bătrân pentru ea și la felul în care arăta, s-ar fi putut descurca mult mai bine.“

– O să analizăm detaliile mai târziu, spuse Max. În clipa asta trebuie s-o găsim pe Charlotte. Deocamdată Greenslade nu știe că l-am identificat.

– Asta în cazul în care nu i-a spus Charlotte Sawyer.

– Charlotte e deșteaptă. O să-și țină gura. Cu toate astea, este evident că Greenslade și-a luat câteva măsuri de precauție. S-a folosit de mașina lui Nolan Briggs – probabil în speranța de a ne induce în eroare dacă cineva lua numărul mașinii.

Deschise portiera SUV-ului din dreptul șoferului și urcă la volan.

– Trebuie să plec, Walsh. Mă îndrept spre Loring. O să fiu acolo în vreo două ore.

– Stai, ai vreo idee unde ar fi putut-o duce Greenslade pe Charlotte?

Max porni motorul și puse mașina în mișcare.

– Într-un loc unde se simte în siguranță, răspunse. Un loc în care crede că poate controla situația și împrejurimile. A fost ani de zile agent de vânzări. Îi place să-și cunoască teritoriul.

– De ce l-ar ajuta Nolan Briggs? Pentru că Greenslade îi poate furniza o cantitate nelimitată de droguri?

– Sunt sigur că și ăsta e un motiv, dar aici mai e vorba și de altceva, spuse Max. Sunt aproape sigur că Nolan Briggs e frate vitreg cu Trey Greenslade.

capitolul 64

– Ar fi bine ca chestia asta să meargă din prima, spuse Jocelyn. O altă ocazie n-o să mai avem.

– O să meargă, răspunse Charlotte.

Dar știa că Jocelyn avea dreptate. Planul, așa cum fusese el conceput, trebuia neapărat să funcționeze din prima încercare.

– Știi că ți-am admirat întotdeauna atitudinea optimistă, îi spuse Jocelyn.

– Pe dracu’! M-ai considerat întotdeauna naivă.

Stăteau într-o beznă totală fiindcă puțin mai înainte Jocelyn reușise să spargă becul de mică putere din lampa de pe tavan. Nu fusese o sarcină ușoară pentru că încercase să facă cât mai puțin zgomot posibil. Se urcase până la jumătatea scării de lemn și reușise să se folosească de coada unui mop vechi pentru a sparge becul. Zgomotul slab al sticlei sparte fusese în mod evident înăbușit de dușumeaua din scândură groasă de deasupra lor pentru că răpitorii nu se obosiseră să țină situația sub observație.

Își ocupaseră pozițiile de o parte și de alta a scării de lemn, neîndrăznind să se miște pentru că nu aveau cum să știe când se va deschide ușa și va apărea unul dintre răpitori. Trebuiau să fie pe poziții și pregătite de acțiune.

– Niciodată nu am crezut că ai fi naivă, spuse Jocelyn. Știi, poate doar înclinată să cauți partea bună a celorlalți oameni.

– Îhî.

– Încă nu-mi vine să cred că ai angajat un detectiv particular.

– Credeam că m-am exprimat clar, nu sunt clientă, spuse Charlotte. Eu și Max suntem parteneri în treaba asta. Clientul lui este vărul lui Louise.

– Și totuși, nu-mi vine să cred că te-ai combinat cu un detectiv particular, spuse Jocelyn.

– Nu aveam prea multe opțiuni fezabile. Cea mai bună prietenă a ta murise în împrejurări pe care vărul ei și cu mine le-am considerat misterioase, iar polițiștii nu se arătau prea interesați de această moarte. Iar apoi aflu că nu ești într-o mănăstire din Caraibe învățând să gândești metafizic fără ajutorul tehnicii moderne. Ce era să fac?

Urmă o liniște de scurtă durată de partea cealaltă a scării.

– Louise mi-a fost o foarte bună prietenă, dar nu a fost cea mai bună prietenă a mea, spuse Jocelyn după un scurt răgaz.

– Nu?

– Tu ești cea mai bună prietenă.

– E foarte emoționant, dar amândouă știm că nu e adevărat.

– Ce vrei să spui?

Jocelyn părea afectată.

– Dacă eu aș fi fost cea mai bună prietenă a ta, mi-ai fi povestit despre riscurile pe care ți le asumai jucându-te de-a răzbunătoarea cu tovarășele tale din așa-numitul club de investiții al lui Madison Benson.

– Nu ți-am povestit despre acțiunile clubului pentru că nu voiam să te expun riscurilor. Încercam să te protejez.

– Da, bine, dar asta nu înseamnă că ești absolvită de orice vină. Cele mai bune prietene nu păstrează secrete ca ăsta.

– Nu pot să cred că ne certăm în privința definiției prieteniei, spuse Jocelyn. În orice caz, nu acum. În caz că n-ai observat, avem niște probleme pe cap.

– Max o să rezolve lucrurile.

– Ai multă încredere în el, nu-i așa?

– Da, am încredere în el, îi răspunse Charlotte. Dar pe deasupra, este foarte, foarte bun la ceea ce face.

De partea cealaltă a scării urmă din nou o liniște adâncă.

– La naiba! Ești pe cale să te îndrăgostești de el, nu-i așa? întrebă Jocelyn după puțin timp.

– Da, așa cred.

– Așa crezi?

– După eșecul cu Brian, încerc să fiu foarte precaută când vine vorba de relații.

– Asta este surioara mea vitregă, spuse Jocelyn. Precaută.

– Nu toate avem simțul aventurii așa ca tine.

– Vezi și tu unde m-a dus simțul aventurii. Și e frumos din partea ta că nu-mi reamintești că eu sunt cea care îți tot spunea că Brian Conroy era perfect pentru tine.

– Da, frumos din partea mea că nu-ți scot ochii cu asta.

Pe podeaua de deasupra capetelor lor răsună zgomotul greu și precipitat al unor pași apăsați.

– La dracu', el e. Cutler. Vocea înăbușită a lui Trey era tensionată de furie și panică. Cum a descoperit locul ăsta?

– Nu mai contează. Ai auzit ce-a spus, a pus mâna pe probe, strigă Nolan. Vrea să vadă femeile înainte de a face târgul. Pune mâna pe ele. Adu-le aici sus. Arată-i că trăiesc amândouă.

– Tu să le aduci, îi ordonă Trey. Eu poate o să încerc să trag în Cutler. Dă-i drumul, grăbește-te, drogat idiot!

Pașii bubuiră din nou pe dușumeaua de deasupra. Câteva secunde mai târziu se auzi zgomotul făcut de încuietorea ușii din capătul de sus al scării și ușa se deschise violent. Nolan se opri brusc când își dădu seama că privea în jos într-o

beznă neagră ca smoala.

Bâjbâi după întrerupător și îl acționează de câteva ori ca un nebun.

– Au stricat lumina, strigă el peste umăr.

– Probabil că s-a ars becul, spuse Trey. Folosește lanterna.

Charlotte rămase nemișcată în întunericul adânc de sub scară. O simți pe Jocelyn făcând același lucru. Fiecare dintre ele strângea în mână câte un capăt al firului de pescuit pe care îl găsiseră în cutia cu unelte de pescuit. Acesta se întindea de-a lungul unei trepte de la mijlocul scării.

Câteva clipe mai târziu, fasciculul strălucitor al unei lanterne străpunse întunericul.

– Nu le văd, strigă Nolan, începând să intre în mod evident în panică.

– Pruett, Sawyer, veniți sus, zbieră Trey. Imediat. Cutler e aici să facă schimbul. Asta e singura șansă pe care o aveți. Mișcați-vă.

Charlotte trebui să-și reamintească să respire. Teama și adrenalina îi străbăteau trupul ca niște șuvoaie. Știa că și Jocelyn era în priză la fel ca ea.

Nici una nu reacționează și nu se clinti la ordinele lui Trey.

– Au dispărut, spuse Nolan cu voce tremurătoare. Au reușit cumva să iasă.

– Nu există altă cale de ieșire din subsol în afara scării, spuse Trey. Sunt acolo. Du-te și adu-o pe una din ele.

– Nu le văd pe Jocelyn și Charlotte, strigă Max de undeva de afară. Dacă vreuna din ele e moartă, târgul a căzut.

– Nu, răcni Trey. Sunt amândouă aici. Trăiesc. O să-ți arăt imediat.

Charlotte îl auzi cum traversează încăperea către capătul scării.

– Dă-te la o parte, se răsti el la Nolan.

Se creă puțină vânzoleală când Nolan se execută. Apoi Trey începu să coboare

treptele cu lanterna în mână. Fasciculul de lumină se mișcă înainte și înapoi de-a lungul pivniței, dar nu ajunsese la întunericul de sub scară.

Firul de pescuit era aproape invizibil în întuneric. Cu siguranță Trey nu l-ar fi văzut niciodată.

Charlotte strânse și mai tare firul. De partea cealaltă a scării, Jocelyn făcu același lucru. Rupseseră fâșii de material din cămășile lor și le înfășuraseră pe palme pentru a se proteja.

Simți o smucitură scurtă când vârful pantofului lui Trey se agăță de fir. Auzi cum icnește suierat și un strigăt infundat de panică. Timp de o clipă năucitoare, avu senzația că ea scosese strigătul îngrozit.

Dar țipătul care sfâșiasse întunericul adânc ca noaptea din pivniță fusese al lui Trey. Lanterna îi zbură din mână, iar fasciculul de lumină se învârti frenetic. Charlotte auzi cum arma se izbește de podea.

Trey se rostogoli în jos pe scări, zbătându-se înnebunit într-un efort disperat de a-și recăpăta echilibrul. Ateriză pe podeaua de ciment cu o bufnitură puternică, un sunet pe care Charlotte știa că îl va auzi în coșmarurile ei pentru mult timp.

Tremurând, își desfăcu firul de pescuit de pe mână.

Jocelyn se năpusti către lanternă, o înșfăcă și o roti în cercuri largi. Charlotte își dădu seama că era în căutarea armei pe care Trey o scăpase. Fasciculul de lumină trecu peste Trey, care zăcea nemișcat. Sub capul lui începuse să se formeze o baltă închisă la culoare.

– Trey? Nolan privi în jos din capătul scărilor. Ce dracu’?

Jocelyn stinse lanterna.

Nolan intră în panică. Începu să tragă nebunește asupra subsolului.

– Rămâneți pe loc! strigă. Nu mișcați. Împușc pe oricine încearcă să urce scările.

Se retrase și trânti ușa. Charlotte îl auzi fugind.

Jocelyn aprinse lanterna.

– Iese pe ușa din spate. Speră probabil să scape prin pădure.

– Charlotte.

Strigătul lui Max era undeva între rugă disperată și ordin.

– Aici, jos, îl chemă și ea, ridicând vocea ca să fie auzită prin ușa închisă. În pivniță. Suntem bine.

În cele din urmă Jocelyn prinse arma în lumina lanternei.

– Uite-o, spuse ea.

Ridică arma.

Charlotte auzi strigăte înfundate. Se auzi zgomotul bubuitor al mai multor pași. Ușa din capul scărilor se deschise brusc. Max se afla în cadrul ei, cu o armă în mână.

– Charlotte, repetă el.

– Sunt aici, răspuse ea. Cu Jocelyn. Suntem amândouă nevătămate. Dar cred că Trey Greenslade e mort.

Fugi pe scări în sus direct în brațele lui Max.

– Charlotte, spuse el.

Îi rosti numele cu o voce aspră și scrâșnită, străbătută și de o oarecare emoție intensă. Părea vocea unui om care tocmai scăpase ca prin urechile acului din infern. O îmbrățișă și o strânse aproape de el.

– Știam că o să ne găsești, vorbi ea cu gura îngropată în pieptul lui.

– Mă bucur că unul dintre noi a fost sigur de asta. Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, să nu mă mai sperii așa niciodată. Nu cred că inima mea mai suportă.

Anson se apropie și el, cu arma ținută pe lângă picior. Arăta din cap până în picioare a om al legii.

– Doamnelor, sunteți tefere? întrebă el.

– Da, răspunse Charlotte. Suntem tefere.

Era vag conștientă de alte voci și oameni care se mișcau prin interiorul cabanei. Cineva dădea ordine. Recunoscuse vocea detectivului Walsh. Părea că vibrează de adrenalină.

– Aduceți blestemata aia de ambulanță aici, îi spuse cuiva.

Îl auzi undeva pe Nolan Briggs plângând cu hohote și explicându-i unui polițist că și el fusese unul dintre ostaticii lui Greenslade.

Furioasă, Charlotte îi aruncă lui Walsh o privire aprigă.

– Să nu credeți un cuvânt din ce spune ticălosul ăla. A lucrat tot timpul cu Greenslade.

– Da, ne-am dat seama de acest lucru, spuse Max.

O dădu ușor la o parte astfel încât Walsh și un polițist în uniformă să poată coborî scara pivniței.

Charlotte privi în jos și văzu că Jocelyn încă stătea aplecată deasupra lui Trey Greenslade. Mâna ei era încheștată pe patul pistolului.

Walsh coborî treptele și îi luă cu blândețe arma.

– Sunteți Jocelyn Pruett? întrebă el.

– Da. Jocelyn nu se mișcă. E mort? Chiar sper că este mort.

Polițistul se lăsă pe vine lângă Trey și îi verifică pulsul.

– Trăiește, zise Walsh.

– Păcat, spuse Jocelyn.

Începu să plângă.

Charlotte se eliberă din strânsoarea lui Max și coborî treptele. O prinse pe Jocelyn de mână.

- Totul e-n regulă, Jocelyn, spuse. Vino cu mine. Lasă poliția să-și facă treaba.
- L-am prins, spuse Jocelyn. Nu-i așa?
- Da, l-am prins, spuse și Charlotte. S-a terminat. În sfârșit.

O strânse și mai tare de mână pe Jocelyn și o conduse afară din pivniță, la lumina zilei.

capitolul 65

Cumpărară patru cafele și patru hamburgeri cu cartofi prăjiți de la ghișeul pentru automobiliști al unui restaurant fast-food de lângă campus. Aveau nevoie de elementele de bază pentru a se hrăni – cofeină, carbohidrați și proteine – își spuse Max. Trebuiau să prindă puteri înainte de a face declarațiile în fața detectivului Walsh.

Conduse apoi până la cel mai apropiat parc din oraș. Era prea frig ca să folosească una dintre mesele de picnic, așa că rămaseră să mănânce în mașină. Charlotte stătea pe scaunul din dreapta șoferului, iar Jocelyn și Anson pe bancheta din spate. El era la volan.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse Charlotte. Suntem aici ca să ne punem de acord poveștile înainte de a da declarații la poliție, corect?

Max era gata să ia o gură din hamburgerul lui. Dar se opri să o privească și simți cum i se strânge stomacul la gândul că fusese cât pe ce să o piardă. Pentru o secundă sau două nu putu să vorbească, darămite să mănânce.

Apoi ea îi zâmbi, și fu din nou capabil să respire.

– Nu trebuie să sune ca și când am fi un grup de conspiratori, spuse el.

– De ce nu? întrebă Jocelyn. Cam asta și suntem.

– Da, e o caracterizare bună pentru situația noastră, admise Anson.

– Da, știu, spuse și Max. Dar când Charlotte spune chestii din astea sună cumva cu mult mai rău decât este în realitate.

– Așa e Charlotte, spuse Jocelyn. De ce credeți că nu i-am spus niciodată despre clubul de investiții?

Charlotte se întoarse în scaun.

- Dacă mi-ai fi spus, te-aș fi sfătuit să nu te înhăitezi cu oameni ca Madison Benson și mica ei bandă de internaute justițiare.
- Bine, cred că ajunge cu ciorovăiala, doamnelor, spuse Max. Nu avem prea mult timp. Exact așa cum știți, regula numărul unu în astfel de situații este...
- Există reguli în privința modului în care se dau declarații? întrebă încruntată Charlotte.
- Regula este să nu minți, dar nici să nu te oferi să dai mai multe informații decât este absolut necesar, repetă el răbdător. Corect, Anson?
- Corect, răspunse Anson cu gura plină de hamburger.
- Bună regulă, spuse și Jocelyn. Îl fixă cu privirea pe Max. Cum ai ajuns la concluzia că Trey Greenslade ne ținea la vechea cabană de vânătoare?
- Greenslade acționa după un tipar, spuse Max. Era adeptul planificării și era obsedat să-și cunoască până în cele mai mici detalii teritoriul. De asemenea, mai trebuia să aibă senzația că e stăpân pe situație. În cursul cercetărilor asupra lui i-am verificat dosarele cu situația financiară. A moștenit o proprietate în orașul Loring și are un apartament în Seattle. Dar dintre toate locurile pe care le stăpânea, singurul care părea potrivit să fie folosit pentru a ține doi ostatici era vechea cabană de vânătoare din munți a tatălui său. Fără vecini băgăcioși care să pună întrebări.

Charlotte aprobă din cap și mestecă un cartof prăjit.

– Ești tare. Chiar foarte, foarte tare.

– Da, admise și Anson. E tare.

Max o privi pe Jocelyn.

– Știi ce s-a întâmplat cu conținutul acelei vechi cutii cu probe?

– Nu, răspunse Jocelyn. Și nu știu nici de ce a venit Louise aici la Loring în ziua morții ei, dacă asta urmează să mă întreb.

– Probabil că Trey Greenslade trebuie să fi avut vreun motiv să creadă că a pus

mâna pe cutia cu probe în timpul acelei călătorii, spuse Charlotte. A ucis-o câteva ore mai târziu, în aceeași zi.

– Dar ea a murit dintr-o supradoză de droguri, sublinie Anson. Cum s-a apropiat de ea suficient de mult ca s-o drogheze?

– Probabil în același mod în care s-a apropiat și de mine și m-a drogat, spuse Jocelyn. S-a folosit de Madison Benson.

– Care l-a ajutat pentru că a văzut ocazia perfectă de a-și mări profiturile de pe urma afacerii Keyworth, spuse Max. Poate că a avut aspirații și mai înalte. Poate că a crezut că-și poate tăia cumva și o felie din Loring-Greenslade.

– De ce a ales-o Greenslade tocmai pe ea? întrebă Anson.

– După ce a descoperit că mă apropiam de el și-a dat seama că are o problemă, spuse Jocelyn. În acel moment nu avea cum să bănuiască cât de mult știau celelalte membre ale clubului de investiții despre investigația mea. A realizat că Madison Benson era cea care conducea clubul, așa că s-a dus la ea prima.

– Probabil că a recunoscut un alt psihopat, spuse Charlotte. Cine se aseamănă se adună.

– Exact, spuse Max. A bănuir că poate face treabă cu ea.

– A sedus-o, spuse Jocelyn. Dar cunoscând-o pe Madison, probabil că și-a închipuit că ea era cea stăpână pe situație.

Anson clătină din cap.

– Doi psihopați nebuni, fiecare încercând să-l manipuleze pe celălalt.

– Să ne întoarcem la conținutul cutiei cu probe, spuse Jocelyn. Trey Greenslade crede că Briggs l-a escrocat. Crede că Briggs i-a vândut probele lui Louise, iar apoi a încercat să-i vândă lui cutia goală.

– Dacă e adevărat – și există o oarecare logică aici, spuse Max, trebuie să descoperim unde a ascuns Louise conținutul cutiei.

– Un lucru mă intrigă, spuse Jocelyn. Dacă Briggs s-a decis să vândă cutia, de ce

a sunat-o pe Louise? Eu sunt cea care ar fi plătit oricât ar fi cerut pentru nenorocita aia de cutie.

Charlotte o privi.

– Poate că nu a reușit să dea de tine, pentru erai plecată din oraș și nu puteai fi găsită.

– Oh, la naiba, spuse Jocelyn. Părea marcată. Ai dreptate. Dacă a sunat la mine la birou, probabil că Louise a preluat apelul. Probabil că a recunoscut numele Briggs. A înțeles că dacă era disperat să ia legătura cu mine era vorba de ceva foarte important – ceva care avea legătură cu trecutul.

– Probabil că i-a spus că ea îți cunoștea trecutul, adăugă Charlotte. Când i-a spus ce avea de vândut, ea a fost de acord cu târgul. A scos zece miare din contul ei bancar și s-a dus la Loring să ia cutia.

Jocelyn avea o privire obsedată.

– Louise a murit din cauza mea.

– Nu, spuse Charlotte repede.

– Ba da, spuse Jocelyn pe același ton. E vina mea că Louise e moartă.

Charlotte îl privi cu atenție pe Max. Acesta simți că ea și-ar fi dorit ca el s-o asigure pe Jocelyn că nu era responsabilă pentru moartea prietenei ei. Asta urma să fie partea grea a noii lui activități, își spuse el. Găsirea cuvintelor potrivite la încheierea unui caz nu era punctul lui forte.

– Louise și-a asumat un risc, spuse el.

– Dar nu avea cum să știe cât de mare era riscul, replică Jocelyn.

– Poate că nu, continuă Max. Dar este posibil ca motivele ei să nu fi fost în întregime altruiste.

– La ce te referi? Întrebă Jocelyn.

– Ea era singura membră a clubului care știa că nu erai pe acea insulă din

Caraibe, spuse Max. Știa că te izolaseși pentru că te temei de cineva care îți spărsese computerul și telefonul. Dar probabil că știa că tu îți urmăreai e-mailul.

– Așa cum ai presupus și tu că Jocelyn și-l urmărea.

– Eu și Louise am stabilit un cod, spuse Jocelyn. Ea ar fi trebuit să-l folosească dacă apărea vreo urgență. Dar nu l-a trimis niciodată. Poate că a crezut că nu avea timp. Poate că Briggs i-a spus că trebuia să aducă banii imediat.

– Sau poate că avea planurile ei cu probele alea, spuse Max.

Jocelyn avea un aer uluit.

– Poftim?

– Probabil că știa că valorau o avere pentru violatorul tău, spuse Max. Știa că el ar fi plătit mult mai mult de zece miare pentru ele.

– Nu, spuse Jocelyn. Nu, era prietena mea.

– Ia stați puțin, interveni Anson. Dacă Briggs căuta să dea un tun, de ce nu l-a contactat primul pe Trey Greenslade? Greenslade avea posibilitatea să plătească mult mai mulți bani pentru probe.

– Asta e o întrebare foarte bună, spuse Max. Cel mai probabil Briggs a încercat să facă târgul cu Greenslade primul, nu cu Jocelyn. Asta înseamnă că ne rămâne o singură altă persoană care ar fi avut acces la cutie și un motiv s-o vândă. Dacă am dreptate, Trey Greenslade ar fi fost ultimul om pe care l-ar fi contactat ea.

Ochii lui Charlotte se îngustară, dar fără să pară prea surprinși.

– Roxanne Briggs? întrebă.

– Nu pot dovedi, dar așa cred, da, răspunse Max. Medită asupra acestui lucru. Mi se pare corect.

– Dar de ce? întrebă și Jocelyn.

– Pentru că Gordon Greenslade fusese ucis cu câteva luni înainte într-un presupus accident de vânătoare, spuse el. Iar Trey Greenslade a moștenit totul.

Fiul toxicoman al lui Roxanne – celălalt fiu al lui Gordon – nu s-a ales cu nimic.

Jocelyn ridică mirată din sprâncene.

– Și o să le dezvăluim polițiștilor din Loring teoria ta strălucită?

– Nu, spuse Max. Nu le spunem.

Anson desprinse capacul paharului cu cafea.

– Țineți minte regula numărul unu – țineți aproape de adevăr, dar nu spuneți nimic în plus.

Charlotte se uită la el.

– Și care e regula numărul doi?

– Vezi regula numărul unu, spuse Anson.

capitolul 66

– Am avut dreptate, spuse Daniel Flint. Louise a fost omorâtă. Deci nemernicul ăla de Trey Greenslade a ucis-o?

Daniel era furios și încruntat și părea mult mai bătrân decât la începutul cazului. Totodată însă părea, într-un fel anume, absolut mulțumit. Uneori omul are nevoie de răspunsuri, reflectă Max. Cunoștea senzația.

Erau toți patru adunați în biroul lui, împreună cu Daniel. Stătea la birou. Daniel ședea pe unul din cele două scaune pentru clienți, iar Jocelyn îl ocupa pe celălalt. Charlotte uda planta aproape uscată din colț. Anson se sprijinea de perete, cu brațele încrucișate.

La spusele lui Daniel, Charlotte își îndreptă spinarea și-l privi, cu stropitoarea de flori încă în mână.

– Da. Greenslade a ucis-o, cu ajutorul lui Madison Benson, spuse ea.

– Greenslade este încă în spital, la Loring. Dar, după cum spune Walsh, a început să vorbească în această dimineață. Încearcă să ajungă la o înțelegere. La fel și Nolan Briggs. Și partea cea mai frumoasă – și Madison Benson vorbește, spuse Max.

Toți se uitau la el.

– Cum? vru să știe Charlotte.

– Am primit un telefon de la ofițerul de la Crime și investigații care se ocupă de caz aici, în Seattle. Specialiștii lui criminaliști au intrat în computerul lui Benson în dimineața asta. Se pare că păstra înregistrări audio digitale ale discuțiilor ei cu Greenslade. Au material mai mult decât suficient ca să fie siguri că individul va sta la închisoare foarte multă vreme.

Daniel se încruntă.

– Deci Madison Benson a fost complicea lui încă de la început?

– Da, răspunse Max. Nu se știe cum au aflat că Louise luase cutia cu probe din Loring. Au presupus că este încă la ea când s-a întors la Seattle. Madison s-a dus la ea acasă și i-a strecurat drogul în băutură. Madison a luat cheile lui Louise și i le-a dat lui Greenslade, care s-a dus în apartamentul ei, i-a dat lui Louise o doză letală dintr-un alt drog, pe urmă a scotocit după cutia cu probe.

– Închipuiți-vă ce surprins a fost când n-a reușit s-o găsească, spuse Charlotte. Și panicat. Pur și simplu a umblat în servieta pe care Louise o folosisese ca să păstreze o copie a dosarului despre el, dar în mod evident nu s-a obosit să caute mai atent.

– Era obsedat să găsească conținutul cutiei de probe, spuse Max. Nu-l interesa o hartă rutieră. Nici măcar nu s-a sinchisit să deschidă plicurile. Știa că atâta vreme cât cutia cu probe era pe undeva, constituia o amenințare pentru el. Avea nevoie de ajutorul lui Madison ca s-o găsească.

– A presupus că eu sunt singura persoană care ar putea să știe ce a făcut Louise cu acea cutie, dar eu mă volatilizasem, spuse Jocelyn. Nu știau unde sunt. După care, înainte să decidă care va fi următoarea lui mișcare, am trimis parola care le-a făcut pe Victoria și pe Emily să se ascundă.

– Probabil că asta a enervat-o foarte tare pe Madison, spuse Charlotte. Le voia moarte pe amândouă fiindcă voia acțiunile lor din afacerea Keyworth. Dar sigur știa că dacă amândouă mureau în accidente suspecte poliția avea să înceapă să investigheze, așa că s-a străduit să facă să pară că tu și Emily erați cele care aveau un motiv.

– Cum a reușit să ajungă la Victoria așa de repede? întrebă Jocelyn.

– Victoria s-a trezit și a început să vorbească, spuse Max. Se pare că chiar i-a spus lui Madison unde intenționa să se ascundă – vechea rulotă a mătușă-sii, de pe malul oceanului. Probabil că Madison avea de gând să mai lase să treacă puțin timp înainte să omoare o altă membră a clubului, dar după ce eu și Charlotte am vorbit cu ea, și-a dat seama că trebuie să acționeze foarte rapid. S-a urcat în mașină și s-a îndreptat direct spre coastă.

– Victoria i-a dat drumul înăuntru pentru că a crezut că Benson îi este prietenă și-i aduce noutăți, spuse Charlotte. A servit cafele. Nu-și mai amintește absolut

nimic după aceea. În mod evident, Benson a pus droguri în cafeaua Victoriei. După aceea a umblat la boiler și a plecat.

– Madison a crescut într-un parc de rulote. Probabil știa cum să „aranjeze“ boilerul, spuse Jocelyn.

– A riscat, spuse Anson. Era foarte posibil ca boilerul dereglat să nu-și facă treaba, dar știa că dacă mergea, nimeni nu ar fi făcut legătura între ea și crimă. Aproape că a avut noroc. Dacă Max și Charlotte nu s-ar fi hotărât să facă drumul spre coastă a doua zi, dimineața devreme, Victoria Mathis ar fi murit.

Daniel se uită la Max.

– Louise era ca o soră mai mare pentru mine. A intrat în clubul acela de investiții fiindcă încerca să repare niște nedreptăți. Cred că s-a dus la Loring în ziua aceea pentru că voia să obțină cutia cu probe înainte să se răzgândească Roxanne Briggs. Sunt convins că intenționa să o dea domnișoarei Pruett.

– E posibil, spuse Max.

Se gândi că nu era treaba lui să facă praf amintirile lui Daniel despre verișoara lui.

Jocelyn și Charlotte rămăseseră tăcute.

– Mulțumesc, domnule Cutler, spuse Daniel. Se ridică în picioare. Mi-ați dat răspunsurile pe care le așteptam. E tot ce-mi doream. Vă promit că după ce vând apartamentul lui Louise vă veți primi banii. Numai că s-ar putea să dureze o vreme. Agentul imobiliar m-a avertizat că mulți nu cumpără un apartament dacă știu că acolo a murit cineva.

– Am mai auzit asta, spuse Max. Pot să mai aștept cu banii.

– Este cazul să plec. Daniel se uită la ceasul de mână. Trebuie să ajung la serviciu în douăzeci de minute.

Max se ridică în picioare, traversă încăperea și deschise ușa. Îi strânse mâna lui Daniel, apoi închise ușa și se întoarse să le privească pe Charlotte și Jocelyn.

– Clientul meu este mulțumit. Dar încă mai sunt vreo două întrebări fără răspuns,

spuse.

– Corect, spuse Anson. De exemplu, ce dracu' a făcut Louise Flint cu probele pe care le-a cumpărat de la Roxanne Briggs?

– Polițiștii din Loring zic că Trey Greenslade o să supraviețuiască, spuse Jocelyn. Mi-au dat asigurări că va merge la închisoare pentru uciderea lui Louise Flint, dar și pentru alte infracțiuni. Adevărul e însă că tare aş vrea să pun mâna pe probele alea vechi. Nu se poate să nu existe ceva acolo care să dovedească că el m-a atacat, altminteri Briggs n-ar fi fost în stare să-l șantajeze pe Gordon Greenslade în toți anii ăștia.

Max străbătu din nou încăperea și rămase în picioare în spatele biroului. Scoase harta rutieră a statului Washington pe care Louise făcuse însemnări și o deschise.

– Uite ce știm, spuse. Daniel Flint este foarte sigur că Louise Flint nu a avut nici prieteni, nici rude între Seattle și Loring. Știm că între momentul întâlnirii cu Roxanne Briggs la Loring sau în apropiere și momentul uciderii ei în seara aceea, a reușit să ascundă un pachet care conținea probabil o mare cantitate de probe de la locul faptei.

Charlotte studie harta și clătină din cap.

– Între Seattle și Loring nu e nimic altceva decât orașe mici. Iar tu spuneai că GPS-ul și kilometrajul arată că n-a făcut ocoluri mari.

– Potrivit camerelor de luat vederi din garajul imobilului ei, n-a luat nimic din mașină când s-a întors de la Loring, spuse Max. Portbagajul era gol. În boxa ei nu era nimic ascuns, cu excepția unei copii după dosarul pe care-l construia împreună cu Jocelyn despre Trey Greenslade.

Jocelyn ridică privirea.

– Ce vrei să spui?

– Spun că în mod evident s-a oprit undeva între Loring și Seattle. Poate că intuiția o avertiza că este implicată în ceva deosebit de periculos. Poate îi era teamă că Roxanne Briggs o să se sperie sau o să regrete și o să spună cuiva ce a făcut.

– Cum ar fi soțul ei, sugeră Charlotte.

Max se uită la Jocelyn.

– Poate că a vrut doar să protejeze dovezile dintr-un exces de precauție. Oricare ar fi situația, s-a oprit destul de mult timp ca să se descotorosească de pachet.

– Dar unde? Întrebă Jocelyn.

Max împături harta și spuse:

– Ai cheile de la biroul tău de la fundație, Jocelyn?

– Da, de ce?

– Hai să mergem să aruncăm o privire.

Puțin mai târziu stăteau în jurul biroului lui Jocelyn și examinau conținutul pachetului care fusese lăsat pentru ea.

– Nu a ascuns dovezile undeva între Loring și Seattle. L-a încredințat Serviciului Poștal al SUA, spuse Max.

– „Nici zăpada, nici ploaia, căldura sau bezna nopții...” cită Charlotte încetișor.

Jocelyn ridică privirea, cu lacrimi în ochi.

– Îmi este adresat mie, nu ei. A vrut să fie sigură că-l primesc în caz că i se întâmplă ceva.

– Asta înseamnă că știa că situația era foarte periculoasă, spuse Charlotte. Mai știa și că eu îți iau corespondența și că n-ai vrea să fii implicată, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

– Mi-a trimis prin poștă cheile de la apartamentul ei înainte să plece din oraș, pentru că în momentul acela era îngrijorată, dar nu speriată cu adevărat, spuse Jocelyn. Nu făcea decât să ia măsuri de precauție. Dar după ce a luat pachetul cu probe a știut că este foarte periculos și că s-ar putea să-l caute cineva. Nu avea încredere în sistemul de securitate al imobilului ei și nici în cel de la al meu. La

urma urmelor vorbim despre apartamente în blocuri-turn. Nu este atât de dificil să treci de sistemul de supraveghere de la intrare. Știa însă că aici, la fundație, securitatea este foarte bună. Avea toate motivele să creadă că dovezile vor fi în siguranță în biroul meu până când aveam să mă întorc.

Charlotte zâmbi.

– Ai avut dreptate. Louise nu încerca să te escrocheze sau să folosească dovezile în avantajul ei. A fost o prietenă bună.

– Da, așa este. Dar am vorbit serios când am spus ce-am spus în beciul ăla nenorocit. Tu ești prietena mea cea mai bună, spuse Jocelyn cu un zâmbet anemic.

– Gata cu secretele, dragă prietenă? spuse Charlotte.

– Gata cu secretele.

capitolul 67

Max deschise două beri și le puse pe masa din bucătărie. Se așeză în fața lui Anson.

Anson apucă una din sticle și luă o înghițitură zdravănă. După care lăsa sticla și se uită la Max.

– Ziceai că ai noutăți privind situația?

– Azi a reapărut Emily Kelly, teafără și nevătămată. Se ascundea undeva în estul statului Washington și s-a ținut departe de calculator și de telefon. Dar, la fel ca Jocelyn, era la curent cu tot ce se întâmpla folosind resursele de la biblioteca publică locală.

– Deci am clarificat lucrurile în privința tuturor, spuse Anson cu un aer mulțumit. Cu excepția lui Roxanne Briggs care este fugară. Probabil că e speriată din cale-afară.

– Trey Greenslade și Nolan Briggs sunt în convalescență. Sunt amândoi blindați cu avocați, dar amândoi vorbesc.

Anson aprobă cu o mișcare din cap și spuse:

– Încearcă să ajungă la o înțelegere.

– Așa e. Mai sunt vreo două chestiuni de clarificat, dar situația este sub control.

– Felicitări. Mereu am zis că ai talent la urmărit infractorii și la găsit persoane care nu vor să fie găsite, spuse Anson ciocnind sticla de bere cu Max.

– Mulțumesc. Din păcate, cazul ăsta în mod special nu s-a încheiat cu un câștig bănesc prea mare. Nu i-am cerut clientului toată suma pentru timp și cheltuieli, nu numai pentru că nu-și poate permite să mă plătească, ci și pentru că am petrecut o mare parte din timp acționând în altă direcție.

– Ai căutat-o pe Jocelyn Pruett.

– Exact. În concluzie, am nevoie de firme corporatiste drept clienți și de muncă de consultanță.

Anson îl privi pe deasupra sticlei de bere, cu ochii un pic îngustați.

– N-o să atragi niciodată genul ăsta de clienți cu biroul ăsta ponosit și mic în care ești acum. La naiba, fiule, nici măcar nu ai pe cineva să răspundă la telefon.

– Sunt conștient că am nevoie de un birou mai arătos. Am nevoie și de personal. Numai că nu mi le permit pe amândouă, nu încă.

– Pot să-ți dau o mână de ajutor.

Max zâmbi.

– Mulțumesc, exact asta voiam să-ți propun.

– Vrei un împrumut? Pot să încasez un certificat de depozit, nu-i nici o problemă.

– Mulțumesc, dar nu am nevoie de un împrumut. De fapt am nevoie de o secretară pe bani puțini – care să preia apelurile, să se ocupe de clienți și de dosare.

Sprâncenele stufoase ale lui Anson se arcuiră.

– Ai pe cineva în minte?

– Pe tine.

Surprins, Anson puse foarte încet sticla cu bere pe masă.

– Pe mine?

– Tu ai nevoie de o slujbă, iar eu de cineva care să se ocupe de birou. Am nevoie de cineva pe care să nu fiu nevoit să-l instruiesc sau să-l coordonez. Cineva care să înțeleagă ce înseamnă această afacere legată de investigații. Și mai presus de toate, am nevoie de cineva în care să știu că pot avea încredere.

– De mine, repetă Anson.

Vocea lui părea meditativă acum.

– Totodată am nevoie de cineva care să muncească pe un salariu mic, până când afacerea va merge mai bine.

– De mine, spuse Anson.

De data aceasta părea sigur.

Mai băură niște bere. După o vreme, Anson scoase un carnetel și un stilou.

– De mâine încep să caut și să compar prețurile pentru un spațiu de birou mai bun, spuse.

– Mulțumesc. O să te ajut, spuse Max zâmbind.

– Ba nu, replică Anson. Tu trebuie să te concentrezi să găsești clienți. Încă mai ai contacte și legături de când lucrai la agenția de psihologie criminalistică. A venit timpul să te ocupi serios să socializezi ca să găsești contacte profesionale.

– Să socializez pentru contacte profesionale?

– Și dacă tot faci asta, să te gândești să mai aduci încă un detectiv. O firmă cu un singur om nu impresionează niciodată clienții selecți sau companiile mari.

– Încă un detectiv? Cine ar vrea să lucreze pentru o firmă de investigații mică, cum este a mea? Poate atunci când afacerea o să se dezvolte...

– Ascultă ce-ți spun, afacerea n-o să se dezvolte până nu o să arăți că ai activitate mai considerabilă.

– Nu-mi permit să mai plătesc încă un detectiv.

– Atunci oferă-i o parte din profiturile firmei. Poate chiar coproprietar al afacerii. În felul ăsta va fi responsabil cu aducerea de noi clienți.

– E un el? Te gândești la cineva anume?

– Da, de fapt chiar mă gândesc la cineva.

Anson îi spuse.

– Aha, e o idee interesantă. Ar fi trebuit să mă gândesc și eu la el, spuse Max după ce medită o clipă.

– De asta ai o secretară – ca să se gândească la chestii din astea.

– Fiindcă tot suntem la subiectul cu „chestii din astea“, vreau să-ți spun ceva.

– Ce?

– Charlotte zice că obsesia mea de a afla ce s-a întâmplat cu adevărat cu Quinton Zane n-o să dispară.

– Probabil că are dreptate. Mă îndoiesc că Jack și Cabot vor reuși, la rândul lor, să scape vreodată de ea. Vezi tu, dacă voi trei chiar ați fi putut să uitați trecutul, nici unul dintre voi nu ar fi devenit un detectiv bun.

– Minunat. Vrei să spui că latura asta obsesivă face parte din formarea unui detectiv bun? Vrei să spui că eu fac meseria asta ca urmare a unei tulburări de personalitate?

– Ceea ce ai tu – ce aveți toți trei – este pasiunea de a găsi răspunsuri la diferite feluri de întrebări. Spune-i obsesie, dacă vrei. Tot ce știu este că veți continua să căutați răspunsuri, orice-ar fi.

– Charlotte spune că trebuie să-mi acord un timp ca să-l caut pe Zane.

– Are dreptate, fiindcă întrebarea asta nu va dispărea, spuse Anson.

capitolul 68

A doua zi după-amiază, când Charlotte plecă de la Rainy Creek Gardens, ploua slab. Își trase gluga de la hanorac și porni grăbită spre casă pe același drum familiar.

Își făcu în minte o listă cu ce avea nevoie pentru felurile de mâncare pe care plănuise să i le servească lui Max în seara aceea. Avea să fie prima oară când chiar gătea pentru el. Voia să fie perfect. Meniul cuprindea broccoli romanesco prăjit și somon la grătar, așa că făcu un mic ocol prin piața Pike Place, ca să cumpere legumele și peștele.

Întunericul timpuriu al serii de toamnă se lăsa rapid când ajunse la blocul-turn în care locuia. Lumina caldă a felinarelor din stradă strălucea pe pavaj și pe trotuarele umede. Pe parbrizele mașinilor care treceau scânteiau picături de ploaie.

„Iubesc orașul ăsta. Și îl iubesc pe Max“, reflectă ea. Totul în Seattle îi dădea senzația de „acasă“.

Bâjbâi cu cheia din portchei să deschidă ușa ca să intre în hol. Nu era nimeni la recepție. Portarul își încheiase tura și plecase acasă.

Merse cu liftul până la etajul douăzeci, ieși și o luă pe coridor. Deschise ușa de la apartament, aprinse lumina din hol și se duse în bucătărie ca să pună cumpărăturile pe masă.

Tocmai voia să deschidă ușa frigiderului când simți o mișcare aproape imperceptibilă în spatele ei. Brusc pulsul i se acceleră puternic și simți cum i se taie respirația. „Prea multe emoții în ultimul timp. Nervii îmi sunt întinși la maximum. Trebuie să meditez“, se gândi.

Dar instinctul birui gândurile liniștitoare. Se răsuci iute și privi peste barul pentru micul dejun spre livingul întunecat. O siluetă se mișcă în beznă.

– Te așteptam, spuse Roxanne Briggs.

Lumina din bucătărie luci pe arma din mâna ei.

Charlotte încerca să respire ca să-și domolească panica.

– Cum ai intrat? reuși să întrebe.

– N-a fost greu. Am ajuns acum două ore. Vezi tu, nu știam exact la ce oră o să vii acasă. Am vrut să ajung prima. I-am spus tipului drăguț de jos de la recepție că sunt noua ta menajeră și că am nevoie de cheile de la apartament.

Roxanne flutură degajată pistolul în direcția unei găleți pentru curățenie de pe podeaua din living. Charlotte reuși să vadă câteva perii și un mop care ieșeau din găleată.

– Te-a crezut? întrebă.

– Mi-a luat ceva timp să-l conving că nu l-ai anunțat că încep azi, dar toată lumea are încredere într-o femeie de serviciu harnică. În plus, era cam mare agitația din hol. Tocmai se făceau livrările de după-amiază. Constructorii cereau cheile. Era un mic haos. Cred că portarul tău mi-a dat cheia ca să scape de mine.

– De ce ai venit, Roxanne?

– M-am gândit la tot felul de lucruri. În cele din urmă am hotărât că totul a mers prost din cauza ta. Tu l-ai implicat pe blestematul ăla de detectiv particular. Și acum fiul meu o să facă închisoare din cauza ta.

– Nu poți să-l învinovățești pe Max sau pe mine pentru un dezastru provocat și cu ajutorul tău, spuse Charlotte. Tu l-ai ucis pe Gordon Greenslade, nu-i așa?

– M-a mințit. Mâna în care ținea pistolul îi tremura puțin. I-am păstrat secretul atâția ani și pentru asta mi-a promis că va avea grijă de fiul nostru.

– Tu și Gordon Greenslade ați fost iubiți.

– La început de tot, da. Mi-a spus că mă iubește la început. A zis că va divorța de nevastă-sa și se va însura cu mine. Am încetat să mai cred minciuna aia cu mulți ani în urmă.

– De ce, după atâta vreme, te-ai hotărât să-l omori în vara asta? întrebă Charlotte.

– Pentru că fiul meu trebuia să se ducă din nou la spital pentru dezintoxicare, iar Gordon a refuzat să plătească pentru asta. Dacă nu știai, costă mii. Gordon plătitise pentru două tratamente, dar a refuzat să plătească pentru al treilea. A zis că nu-i pasă dacă o să le spun adevărul tuturor, fiindcă o întâlnise pe femeia visurilor lui – pe un site de matrimoniale on-line. Îți vine să crezi?

– Am mai auzit de oameni care fac lucruri din astea uneori.

– În mod evident trecea printr-un fel de criză întârziată a vârstei mijlocii. Știam că dacă intenționa să fugă din Loring și de responsabilitățile lui, probabil că urma să-și schimbe și testamentul. Nu puteam să risc să las să se întâmple așa ceva.

– Așa că l-ai ucis înainte să apuce să facă asta. Dar a mințit și în legătură cu testamentul, nu-i așa?

Ochii Roxannei se umplură de lacrimi de furie.

– Nolan n-a fost niciodată în testamentul lui. Gordon i-a lăsat tot celuilalt fiu al lui.

– Trey.

– Nu era corect, spuse Roxanne. Părea că-și recapătă întru câțva stăpânirea de sine. Nolan al meu avea aceleași drepturi în ce privește averea Greenslade. Dacă s-ar fi bucurat de aceleași avantaje ca Trey, Nolan nu ar fi devenit dependent de droguri.

– Deci l-ai împușcat pe Gordon Greenslade degeaba. Nu i-a lăsat nimic lui Nolan.

– Nemernicul ăla nu i-a lăsat fiului meu – fiului nostru – nici un ban. Nici măcar nu l-a recunoscut vreodată.

Sună interfonul, și amândouă tresăriră.

– Ce e asta? șuieră Roxanne.

– Max Cutler. E jos. Știe că sunt acasă. Ar trebui să-i dau drumul.

– Nu.

– Dacă nu-i deschid, o să devină bănuitor. Crede-mă, o să cheme un polițist și o să facă mare scandal.

Roxanne ezită.

– Bine, dă-i drumul.

Charlotte se îndreaptă spre interfon:

– Max?

– Am adus vinul. Am și vești.

– Urcă. Avem musafiri, spuse apăsând pe butonul de deschidere.

– Pe cine?

– Surpriză.

– Vin acum.

Charlotte o privi pe Roxanne.

– Cred că vrei să audă și el restul poveștii. Doar vrei să știm și varianta ta, nu?

Roxanne părea nesigură acum. Câteva minute mai târziu se auzi o bătaie în ușă. Tresări.

– Deschide! Hai! spuse poruncitor. Mâna cu arma îi tremura.

Charlotte își ținu respirația și porni spre hol. Deschise. Max era în fața ușii. Ținea sticla cu vin într-o mână și arma, ascunsă lipită de picior, în cealaltă. Privirea îi era ca gheața.

– Cine e? întrebă încetișor.

– Roxanne Briggs, răspunse Charlotte, având grijă să păstreze un ton normal.

Îmi povestește cum totul a decurs prost.

– Înarmată? întrebă șoptit.

Dădu din cap că da, apoi se răsuci și o luă înainte pe hol. Max puse pistolul în buzunarul sacoului. Ținea mâna strâns pe trăgaci, încercând să pară relaxat.

– Bună, Roxanne, spuse. Ești bine? Se purta ca și când nu ar fi observat arma din mâna ei.

– Nu mișca. Jur că dacă te miști trag, rosti agitată.

– Nu mă mișc, spuse Max.

– Roxanne tocmai îmi spunea cum a încercat cu disperare să adune bani pentru o nouă cură de dezintoxicare, foarte costisitoare, pentru fiul ei. Ai avut dreptate – Nolan este fiul lui Gordon Greenslade, spuse Charlotte.

– L-am împușcat pe nemernicul ăla mincinos fiindcă cu mulți ani în urmă, a promis că-i lasă fiului meu partea care i se cuvenea din averea Greenslade, spuse Roxanne cu glas răgușit.

– Evident că a mințit în legătură cu asta, zise Max. De asta te-ai hotărât să vinzi conținutul cutiei de probe? Ca să faci rost de bani să-l trimiți pe Nolan din nou la dezintoxicare?

– Nu am avut de ales, șopti Roxanne. Egan îl storcea pe Gordon de bani sistematic de ani de zile, amenințându-l că va face în așa fel încât cutia cu probe să fie brusc descoperită – poate într-un dulap din vechea secție de poliție, sau o prostie de genul ăsta. Dar adevărul este că o ascunsese în pivnița noastră.

– Gordon Greenslade a plătit în toți anii ăștia ca să-l protejeze pe Trey? întrebă Charlotte.

– Nu, spuse Roxanne clătinând din cap. Gordon Greenslade nu dădea doi bani pe nici unul din fiii lui. Dar îi păsa de reputația familiei lui în Loring. Sau, în orice caz, i-a păsat până în momentul în care a înnebunit și a hotărât să fugă cu femeia aia pe care a cunoscut-o on-line.

– Soțul tău știa că tu l-ai omorât pe Gordon Greenslade? întrebă Charlotte.

– Nu, bineînțeles că nu. Egan nu m-a crezut niciodată suficient de deșteaptă ca să fac așa ceva. În plus, habar nu avea că aveam și un motiv.

– Vrei să spui că Egan n-a bănuț niciodată că Nolan e fiul lui Gordon? întrebă Max.

– Nu. Roxanne zâmbi. Un zâmbet rece, neconvingător. Sunt o femeie de cuvânt. I-am promis lui Gordon că-mi țin gura câtă vreme are grijă ca Nolan să fie trecut în testamentul lui. Singurele dăți când i-am cerut bani lui Gordon au fost atunci când Nolan a avut nevoie de tratament. Egan a refuzat să plătească pentru dezintoxicare, așa că m-am dus la Gordon după bani. Primele două dăți mi-a dat. Toată lumea – inclusiv Egan – a crezut că în ambele situații a fost vorba de acte de caritate. Gordon era foarte caritabil dacă asta-l făcea să arate bine în ochii comunității.

– Trey a continuat să plătească pentru șantaj și după moartea lui taică-său, nu? spuse Charlotte.

– Da. Egan l-a contactat – fără să spună cine este –, iar Trey a plătit, primele două dăți. Numai că eu știam că Trey este mult mai periculos decât taică-său.

– Egan a știut că Trey trecuse de la viol la crimă? întrebă Max.

– Sigur că da, răspunse Roxanne. Nu pot să spun decât un singur lucru despre Egan – era un polițist foarte bun. Nu l-a scăpat din ochi pe Trey de-a lungul anilor. De fiecare dată când apărea un nou caz de viol în care se regăseau elemente similare cu cazul lui Jocelyn Pruett, el își nota. Egan și-a dat seama imediat că Trey trecuse de la legatul victimelor la ochi la droguri, ca să le facă incapabile să-l identifice. Recent, Egan se convinsese și că Trey începuse să le omoare pe femeile pe care le viola.

– Trey a început să facă asta după ce a fost ucis taică-său, nu? întrebă Max.

– Da. Roxanne se încruntă. E bizar, dar undeva în adâncul lui, cred că lui Trey îi era frică de taică-său. Totuși, odată Gordon mort, a fost ca și când cineva ar fi ridicat capacul de pe o oală în fierbere.

– Egan știa că în cutia cu probe pe care a încercat să i-o vândă lui Trey erau reviste și cărți?

– Nu. Roxanne avea un aer dezgustat. Prostul nu s-a obosit niciodată să verifice. De ce ar fi făcut-o? În ziua aia era teribil de grăbit să plece. S-a dus în pivniță, a înșfăcat cutia și a aruncat-o în SUV. Cutia era grea pentru că după ce am luat probele, am îndesat-o cu reviste și cărți. Am sigilat-o din nou exact așa cum făcuse Egan ultima oară când o deschisese ca să mai adauge niște informații despre ultimele infracțiuni ale lui Trey.

– Îți era teamă de Trey Greenslade, deși știai că ar fi putut să plătească cel mai mult pentru dovezi. Așa că ai încercat să iei legătura cu Jocelyn Pruett. Dar ai găsit-o pe Louise Flint în locul ei, spuse Max.

– De parcă ar fi fost o mulțime de cumpărători potențiali, spuse Roxanne. Da, Louise Flint mi-a răspuns la telefon. A zis că Jocelyn lipsește din oraș o lună. A zis că e cea mai bună prietenă a lui Jocelyn și că știe că Jocelyn ar vrea să cumpere ceea ce vindeam eu. I-am spus că am nevoie de zece mii de dolari. A zis că poate face rost de atâția bani și că să ne întâlnim în câteva ore.

– Zece mii ar fi acoperit încă o cură de dezintoxicare pentru Nolan, spuse Max.

– Da. M-am întâlnit cu ea la un restaurant fast-food, în imediată apropiere de Loring. Mi-a dat banii, iar eu i-am dat pachetul care conținea dovezile din cutie. Ar fi trebuit să se sfârșească acolo. Dar n-a fost așa. Toate au mers prost.

Începu să plângă. Într-o clipă, fu cuprinsă de un hohot de suspine cutremurătoare. Nici măcar nu observă când Max traversă încăperea și-i luă cu blândețe arma din mână.

Charlotte făcu un pas și atinse umărul Roxannei. Orbită de lacrimi, Roxanne se întoarse către ea. Charlotte o luă în brațe. Roxanne începu să plângă și mai tare.

O vreme, Max privi în tăcere. Nu spuse nimic până când Roxanne deveni mai calmă.

– Ne-am întrebat un lucru, spuse Charlotte. Cum a aflat Trey Greenslade atât de repede că Louise Flint fusese la Loring ca să ia cutia cu probe? A aflat exact în aceeași zi și, cu ajutorul lui Madison Benson, a ucis-o în noaptea aceea.

Roxanne își înălță capul de pe umărul lui Charlotte.

– V-am mai spus că nu existau mulți cumpărători potențiali pentru cutia aia cu

dovezi.

– Așa e, spuse Charlotte. Nu erau decât doi – Trey Greenslade și sora mea vitregă.

– Mai era un al treilea. Pe ea am sunat-o prima, spuse Roxanne.

– Ai luat legătura cu bunica lui Trey – Marian Greenslade, nu-i așa? spuse Max liniștit.

– Da. Roxanne se șterse la ochi cu mâneca cămășii de flanelă. M-am dus s-o văd. Am abordat-o ca de la mamă la mamă. Am crezut că va plăti ca să apere reputația fiului ei – reputația familiei –, mai ales acum, când Trey urma să preia frâiele la Loring-Greenslade. Toată lumea știa că Trey este nepotul ei favorit.

– Dar te-ai înșelat, spuse Max.

– Marian Greenslade mi-a zis să mă duc dracului. Am prevenit-o că dacă nu scoate banii, o să-i dau cutia cu probe victimei, lui Jocelyn Pruett.

– Marian Greenslade nu s-a lăsat intimidată, spuse Charlotte.

Max fu cel care răspunse:

– Nu, nu s-a lăsat. Asta era vestea mea. Tocmai mi-a telefonat Walsh cu noutăți despre povestea lui Trey Greenslade. Se pare că imediat după ce a plecat Roxanne, Marian Greenslade i-a telefonat nepotului ei. I-a spus să curețe mizeria făcută de el și de taică-său, fiindcă altminteri nu va prelua puterea la Loring-Greenslade.

capitolul 69

După ce poliția plecă cu Roxanne Briggs, Charlotte privi lung broccoliul romanesc de un verde strălucitor și somonul sălbatic proaspăt. Ajunse la concluzia că nu mai avea chef să gătească. În schimb, deschise o sticlă cu vin și comandă pizza.

Când sosi pizza, ea și Max stăteau la barul pe care se mânca și discutau.

– Ce crezi că o să pățească? întrebă Charlotte.

– O să o rețină pentru poliția din Loring, răspunse Max. Luă o gură de pizza. O să fie supravegheată strict ca să nu se sinucidă. Am vorbit câteva minute cu Walsh. Vine mâine în Seattle împreună cu un alt polițist să o ia și să o ducă înapoi la Loring.

– Ai avut dreptate de la început când ai spus că odată ce descoperim evenimentul care a declanșat totul, celelalte piese se așază la locul lor.

El clătină aprobator din cap și mai bău niște vin.

– Așa se întâmplă de obicei.

– Duci dorul căsătoriei?

El se opri din mestecat, nedumerit de întrebare. Nu-l putea învinui. Trebuisse să-și adune tot curajul ca să atace subiectul și până la urmă nu-i trecuse prin cap nici o abordare deosebit de elegantă.

– De fapt, îmi lipsește ceea ce credeam eu că ar trebui să însemne căsătoria, răspunse.

Mergea pe teren minat, își spuse ea. Ei bine, și cu ea se întâmpla același lucru.

Îi zâmbi.

– Cu alte cuvinte, ești un romantic.

El scoase un hohot de râs, redând practic conversației un sentiment de revenire la realitate.

– Îmi pare rău, dar te înșeli amarnic, îi spuse. Când am spus că îmi lipsește de fapt viziunea mea asupra căsătoriei, trebuie să înțelegi că mă refeream la părțile ei anoste. Mai degrabă aș mânca un sandvici cu ton și aș bea o bere decât să ies să mănânc în oraș. Nu sunt genul amator de cocteiluri. Nu mă pricep la o grămadă de drame sentimentale.

– E de înțeles.

El se pregăti să muște din nou din pizza, dar se opri.

– Chiar e?

– Sigur. Sunt convinsă că în munca ta vezi multe drame și îmi imaginez că foarte puține dintre ele predispun la veselie. Și în ceea ce faci există în mod inevitabil destulă frustrare.

– Și asta, admise el. Cineva te angajează ca să găsești răspunsuri și apoi e nemulțumit de răspunsuri.

– Dat tu oricum continui să cauți răspunsurile.

– Da. Sună cam ca definiția clasică a nebuniei. Să faci tot timpul același lucru și să aștepți rezultate diferite.

Ea se aplecă și își luă o felie de pizza.

– Deci, în primul rând de ce te-ai făcut psiholog criminalist și de ce acum ți-ai deschis propria afacere ca detectiv?

– Probabil pentru că mă pricep la așa ceva. Se pare că nu sunt bun la nimic altceva.

Ea mai ciuguli puțin din pizza.

– Și probabil pentru că nu te interesează nimic altceva.

– Asta e, admise el. O privi îndelung cu o privire în care nu se putea citi nimic. Că tot veni vorba despre mica mea afacere, probabil că o să fii interesată să afli că am angajat o secretară.

– Este drăguță? Blondă? Roșcată? Am motive să fiu geloasă?

– Probabil că nu. Noua secretară este Anson.

– Ah! Medită puțin asupra acestui lucru. Grozavă idee!

– El are nevoie de o slujbă, iar eu am nevoie de cineva care să se ocupe de treburi când nu sunt la birou. Se pare că avem amândoi de câștigat.

Charlotte zâmbi.

– Categorie.

– O să am nevoie și de un sediu nou. Se pare că o să-mi iau și un partener.

– Zău? Pe cine?

– Pe unul dintre frații mei adoptivi – Cabot Sutter. Am vorbit astăzi cu el. A fost șeful poliției pe undeva prin Oregon ceva vreme. S-au întâmplat niște lucruri. Caută o schimbare. Crede că s-ar putea să-i placă să încerce să vină în Seattle și să lucreze ca detectiv particular.

Charlotte zâmbi.

– Cu alte cuvinte, ești pe cale să-ți dublezi afacerea – s-o triplezi, dacă ții seama și de noua secretară.

– Asta nu e o garanție că numărul clienților se va dubla sau tripla, o preveni Max.

– Ba da, spuse ea, foarte calmă și sigură pe ea. Atunci, cu toate planurile astea mărețe pe care le-ai pus la cale, cred că n-o să-ți mai rămână prea mult timp să duci dorul căsătoriei – sau să-ți lipsească modul în care îți imagineai tu că ar fi căsătoria.

El dădu farfuria deoparte și își încrucișă brațele pe masă.

– Corectează-mă dacă greșesc, dar, așa detectiv expert cum sunt, am impresia că nu prea înțeleg încotro se îndreaptă această conversație.

Ea bău puțin vin, lăsă paharul jos și îl privi în ochi pe deasupra mesei.

– Mă întrebam pur și simplu dacă nu crezi că, într-un moment oarecare din viitor, ar fi posibil să te gândești să te însori din nou.

– Mă gândesc la asta din ziua în care am ieșit din liftul blocului unde locuia Louise Flint și te-am văzut.

Ei aproape că i se tăie respirația.

– Chiar așa?

– Chiar așa. Dar tu? Ești gata să te gândești din nou la căsătorie?

Sufletul ei era atât de plin încât se temu să nu izbucnească în plâns.

– Da. Da, categoric m-aș gândi serios să mă mărit cu tine. Dar vreau să spun că, bineînțeles că este mult prea devreme pentru amândoi ca să fim siguri de acest lucru.

– Bineînțeles.

– Am trecut prin multe împreună. Avem nevoie de timp pentru a ajunge să ne cunoaștem cu adevărat înainte de a face ceva serios.

– Adică tu ai nevoie de timp pentru a afla dacă n-o să ajung să te plictisesc de moarte, spuse el.

– Nu. Nu asta am vrut să spun, nici vorbă.

Max se ridică în picioare, o prinse de umeri și o ridică ușor de pe scaun.

– Amândoi ne-am ars, așa că amândoi avem motive să nu ne grăbim. Dar pentru moment, nu am putea să ne întoarcem doar la prima întrebare? Răspunsul meu este da, o să mă gândesc la ideea de a mă însura cu tine.

– Și eu o să mă gândesc la ideea de a mă mărita cu tine.

– Hai să ne oprim aici în seara asta.

Își încolăci brațele pe după gâtul lui.

– Bine, spuse. Ne oprim aici. În seara asta.

– Eu n-o să mă răzgândesc, spuse el.

Ea îi zâmbi.

– Nici eu.

capitolul 70

Îl trezi zgomotul ploii care bătea blând în fereastră. Afară era încă întuneric, dar zorile nu erau departe. Așa simțea. Se întoarse pe o parte și o strânse pe Charlotte mai aproape de el.

Ea se foi și se întinse.

– S-a făcut dimineată?

– Aproape, îi răspunse. Se ridică într-un cot și îi sărută părul ciufulit. Mă tot gândesc.

– La planurile pentru noua ta afacere?

– Nu, la noi. Te măriți cu mine?

Charlotte se întoarse puțin și deschise ochii.

– Credeam că n-o să ne grăbim. Să ajungem să ne cunoaștem.

– Eu știu tot ce îmi trebuie despre tine, spuse el.

Ea zâmbi și îi atinse obrazul cu vârfurile degetelor.

– Știi?

– Ți-am spus, unul dintre principiile muncii mele este faptul că oamenii nu se schimbă – nu în adâncul lor. Tu ești femeia cu care vreau să mă însor în acest moment și vei fi întotdeauna.

– E un mod de a spune că sunt previzibilă?

– Nu, este un mod de a spune că te iubesc.

– Atunci o să mergă binișor pentru că și eu te iubesc. Dar probabil că știai deja

acest lucru, nu-i așa? Cum rămâne atunci cu faptul că sunt atât de previzibilă și toate cheștiile astea?

El îi zâmbi.

– Uneori este important să auzi cuvintele.

– Da, așa e.

Îl trase spre ea și îl sărută.

capitolul 71

Max se opri pe trotuar în fața restaurantului.

Charlotte își îndreptă privirea spre el.

– Nu ești obligat s-o faci.

– Ba da, spuse Max. Dar voi doi nu sunteți obligați să intrați acolo cu mine.

– Ba suntem, replică Anson. Suntem o familie.

– Are dreptate, spuse Charlotte. Privi în jos spre mâna ei. Degetele lui Max erau încleștate de degetele ei, acoperind inelul de logodnă. Înălță capul și privirile li se întâlniră. Membrii unei familii nu sunt lăsați singuri când trebuie să facă lucruri de felul ăsta.

– Al dracului de adevărat, spuse și Anson.

– Mai e și altceva de luat în calcul, adăugă Charlotte. Pe lângă faptul că s-ar putea să fie foarte curioși în privința fratelui vitreg de a cărei existență nu au știut niciodată, fratele și sora ta s-ar putea să se simtă teribil de stânjeniți. Poate chiar vinovați.

Max se încruntă.

– Pentru ce s-ar simți vinovați?

– S-ar putea să le fie teamă că le porți pică pentru că ei au avut tatăl pe care tu nu l-ai avut niciodată, răspunse Charlotte.

– S-ar înșela. Max îl privi pe Anson. Am avut tatăl pe care trebuia să-l am.

Charlotte zâmbi.

– Exact. Și asta o să le arătăm astăzi.

Anson mormăi ceva, dar Charlotte se gândi că se bucură în sinea lui.

– O facem? întrebă acesta. Sau rămânem aici pe trotuar până când începe din nou să plouă?

– Hai să terminăm odată cu asta, spuse și Max.

Deschise ușa și porni înaintea lor prin restaurantul aglomerat, continuând s-o țină de mână pe Charlotte. Îi strângea degetele ca și când ar fi fost un talisman.

Ea îi zări aproape imediat pe cei doi cu care veniseră să se întâlnească. În jurul separeului din spate, în care un bărbat brunet, bine îmbrăcat, de aproape treizeci de ani stătea în fața unei femei atrăgătoare, cu câțiva ani mai tânără, plutea o atmosferă de încordare. Pe masă se aflau doar două cești de cafea.

Își dădu seama că și Max îi văzuse aproape în același timp. Fu cuprins de un soi de calm.

Anson își opri ochii de polițist asupra separeului unde stăteau cei doi.

– Cred că ei sunt, spuse.

Max rămase tăcut. Porni spre ei.

Bărbatul brunet din separeu era așezat cu fața la ușă. El văzu primul trioul care se îndrepta spre el și îi spuse ceva femeii care își întoarse capul să privească în spate. Era foarte încordată, constată Charlotte – neliniștită și nervoasă.

Bărbatul se ridică în picioare. Era cam de aceeași statură cu Max și avea aceiași ochi căprui aurii. Părea circumspect, dar hotărât.

– Max Cutler? întrebă.

– Da, răspunse Max.

– Sunt Ryan Decatur. Ea e sora mea, Brooke. Îți mulțumim pentru întâlnirea de astăzi.

– Și eu vă mulțumesc că ați făcut drumul de la Portland până aici, spuse Max.

Îi întinse mâna.

Privirea lui Ryan se încălzi, ușurată. Strânse mâna lui Max.

– Dați-mi voie să vă prezint doi membri ai familiei mele, spuse Max. Charlotte Sawyer, logodnica mea și Anson Salinas, tatăl meu.

– E o plăcere, spuse repede Brooke. Doriți să luați prânzul cu noi? Sau numai o cafea, dacă vreți.

Părea pregătită pentru un refuz.

– Prânzul pare o idee bună, spuse Max.

– Da, așa e, interveni repede și Charlotte.

– Era și timpul să aducă cineva vorba de mâncare, afirmă Anson. La urma urmelor suntem într-un restaurant.

Fu puțină agitație până își găsiră cu toții locurile la masă. Când se liniștiră, Brooke și Ryan se aflau de o parte a mesei. Charlotte și Max stăteau în partea opusă a separeului. Un chelner aduse un scaun pentru Anson care fu așezat în capul mesei. Oricine ar fi intrat pe ușă ar fi presupus că el este patriarhul clanului, gândi Charlotte amuzată.

După ce comandară mâncarea, barierele fură înlăturate. Vorbiră despre absolut orice cu excepția trecutului – traficul pe autostrada interstată, vreme, cât de rapid se dezvoltase Seattle în ultimii ani. Ryan și Brooke îl bombardară cu întrebări pe Max. Acesta le răspunse cu calm.

– Chiar ai fost psiholog criminalist? îl întreabă Brooke.

– Cum merge afacerea cu firma de investigații? dori să afle Ryan.

Apoi Brooke își îndreptă privirea spre Max.

– Îți datorez mai mult decât pot spune. Nu aș fi putut să-mi iert niciodată faptul că i-am îngăduit escrocului de Simon Gatley să-și croiască drum în familie.

– Nici să nu te gândești, spuse Max. Sunt sigur că tu și ceilalți membri ai familiei Decatur ați fi descoperit acest lucru mai devreme sau mai târziu.

– Probabil mai târziu, spuse Ryan. Mult prea târziu. Gatley a fost deștept. Trebuie să recunosc acest lucru. L-a păcălit până și pe tata.

– La început tata nici nu voia să creadă ce i-a spus avocatul lui despre Gatley, zise Brooke. Știa că informația vine de la tine. A spus că nu crede nimic. A spus că probabil aveai un plan.

– Dar tata e un om de afaceri prea bun ca să ignore faptele obiective, adăugă Ryan. Are o firmă de securitate pe care o plătește. Le-a cerut să-l cerceteze pe Gatley. Au confirmat toate datele din raportul tău. Nu i-a venit să creadă că Gatley a scăpat basma curată cu escrocheria lui atâta timp.

– Și încă îi mai merge, din câte știm noi, spuse și Brooke. Clătină din cap. S-a mutat, și mi-e groază să mă gândesc la oamenii pe care va mai putea să-i escrocheze înainte ca autoritățile să pună mâna pe el.

– Brooke se temea că n-o să apari astăzi, mărturisi Ryan. Mie mi-a fost frică că, dacă o să apari, o să fii supărat.

– Nu, spuse Max. Curios, nu supărat.

– Îmi pare rău că tata n-a venit cu noi, zise Brooke. Știu că îți e recunoscător că ai salvat familia de Gatley. Dar ca să fiu sinceră, are probleme cu abordarea întregii situații. Mama se descurcă mai bine decât el. I-a spus că ar trebui să vină cu noi și să te cunoască.

– Poate că e mai bine așa, spuse Max.

– El iese în pierdere, completă Brooke.

– Sau nu, adăugă încet Ryan.

Atenția lui se îndrepta spre ușa de la intrarea în restaurant. Charlotte și ceilalți se întoarseră pe scaune să-i urmărească privirea.

Un bărbat sever, cu părul cărunt argintiu și ochi impenetrabili se îndrepta spre masa lor. Mergea cu un pas ferm și atent, ca și când n-ar fi fost sigur că lucrurile se vor sfârși cu bine atunci când va ajunge la destinație. Dar în același timp lui Charlotte îi fu clar că el fusese cel care decisese să facă această călătorie. Fiecare pas la rândul lui, își spuse ea. Zâmbi în sinea ei.

– Nu credeam că o să se răzgândească, șopti Brooke. Probabil că s-a urcat în mașină imediat după ce am plecat noi din Portland.

Anson se ridică din scaunul lui și se retrase, făcându-i loc lui Max să se ridice în picioare.

Davis Decatur se opri în fața lui Max și îl privi.

– Am venit să-ți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut, spuse. Nu ne datorii... nu-mi datorii... nimic.

Îi întinse mâna. Max i-o strânse.

– E-n regulă.

Strângerea de mână era un pic țeapănă, dar era totuși o strângere de mână, își spuse Charlotte.

– A făcut-o pentru că asta face ca să-și câștige existența, spuse Anson.

– Înțeleg, zise Davis. Îl studie pe Anson. Iar dumneavoastră sunteți...?

– Anson Salinas, îi răspunse Max. Vocea îi vibra de mândrie. Tatăl meu.

– Înțeleg. Davis îi întinse mâna lui Anson. Am aflat că Max și-a pierdut mama când era foarte tânăr. A avut noroc să vă găsească pe dumneavoastră.

– Ați înțeles greșit, spuse Anson. Îi strânse mâna lui Davis. Eu sunt cel care a avut noroc. Mai sunt destule locuri la masă. Vă e foame?

– Da, răspunse Davis. Le zâmbi lui Ryan și Brooke, iar apoi privirea lui se opri asupra lui Max. Cred că da. A fost o călătorie foarte lungă.

capitolul 72

Charlotte se afla în salonul cu șemineu, sporovăind cu câțiva dintre rezidenții care așteptau ora de cocteil, când auzi un șușotit ușor și plăcut care o făcu să devină atentă. Se întoarse și îl văzu în cadrul ușii pe Max.

Îi zâmbi. Privirea lui de obicei rece și impenetrabilă se încălzi – nu de pasiune, își spuse ea, deși în mod sigur era vorba și de asta –, ci de promisiune; de iubire.

Așa o să fie întotdeauna, gândi ea. Sentimentul care îi lega era adevărat. Nu era doar rezultatul pericolului prin care trecuseră împreună. Acum știa că fusese acolo de la început, iar în timp nu făcuse decât să devină și mai puternic.

Rezidenții îl întâmpinară pe Max cu entuziasm. Ajunseseră să-l cunoască destul de bine. Acesta le răspunse și apoi privi spre ea.

– Gata de plecare? întrebă.

Ea aruncă o privire la ceas.

– Da. Numai să-mi adun lucrurile.

Ted Hagstrom, inginerul, le făcu cu ochiul.

– Ei, aveți planuri pentru seara asta?

Ceilalți chicotiră cu subînțeleș.

– De fapt, o să ne petrecem cea mai mare parte a serii uitându-ne la mostre pentru vopsele, răspunse Max. Avem o grămadă de lucruri de făcut la casă.

– Ne întâlnim în hol, spuse Charlotte.

– Bine.

Se dădu la o parte pentru ca ea să poată ieși pe ușă, și apoi se întoarse la

conversația lui cu rezidenții căminului, care începuseră brusc să se însuflețească flecărind despre ponturi și povești legate de renovarea și decorarea caselor prin forțe proprii, care merseseră prost.

Ea se grăbi pe hol spre biroul ei pentru a-și lua jacheta și geanta.

Când ajunse în holul de la intrare văzu o figură cunoscută – fiul lui Ethel Deeping, Richard. Acesta îi zâmbi și o salută.

– Ce mai faceți? o întrebă. Pe fața lui se putea citi îngrijorarea. Am citit în ziare despre răpire. Mama ne-a dat toate amănuntele. Ce experiență de coșmar!

Charlotte zâmbi.

– Sper că știți că mama dumneavoastră ne-a ajutat să ne salvăm viața pe mine și pe sora mea vitregă.

– Mama mi-a spus că a făcut câteva fotografii cu mașina răpitorilor și că logodnicul dumneavoastră le-a folosit ca să dea de urma răufăcătorilor.

– Perfect adevărat, spuse Charlotte. Nu mai e nevoie să spun că eu și sora mea vitregă îi suntem extrem de recunoscătoare. Ethel a fost o adevărată eroină.

Richard zâmbi.

– Credeți-mă, a savurat fiecare clipă. Apropo, e de acord cu noul logodnic. Spune că o să dați petrecerea aici, la Rainy Creek Gardens. E foarte entuziasmată.

– Și eu sunt, spuse Charlotte. Se întoarce și îl văzu pe Max venind spre ei. Să vi-l prezint. Max Cutler. Max, dânsul este Richard Deeping, fiul lui Ethel.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile.

– Încântat să vă cunosc, spuse Max. Ethel a fost nemaipomenită. A făcut fotografiile și mi-a telefonat ca să mă anunțe de răpire. Nu-i pot mulțumi de ajuns. Eu și Charlotte am invitat-o la cină aseară. A dorit să audă întreaga poveste.

Richard chicoti.

– O să vorbească mult timp de-acum înainte despre cina cu dumneavoastră și despre rolul ei în această aventură, credeți-mă. Mă bucur că a fost acolo când ați avut nevoie de ea.

– Așa e, recunosc Charlotte cu sinceritate.

– Cu siguranță asta se va regăsi într-un capitol incitant al memoriilor ei, spuse Richard.

Charlotte respiră adânc. Nu va avea niciodată o ocazie mai bună de a preveni în mod delicat familia lui Ethel în privința memoriilor pe care le vor citi în curând. Aruncă o privire de jur împrejurul holului de la intrare, verificând dacă nu era cineva care să-i poată auzi.

Se întoarse spre Richard.

– Aveți un minut să discutăm despre memoriile lui Ethel?

Ochii lui Richard se aprinseră de entuziasm.

– Sigur. Mamei îi place mult cursul. Grozavă idee, că tot veni vorba. Trebuie să aflăm amănunte despre trecut cât încă putem, nu-i așa? Odată cu vechea generație care dispare, dispare și o bună bucată de istorie. Din fericire, memoria mamei este încă ascuțită.

– Da, spuse Charlotte. Își coborî vocea. Memoria lui Ethel este foarte ascuțită. La fel și imaginația.

Max o privi.

– Charlotte, poate că nu e bine să abordezi lucrurile așa. Este vorba de trecutul familiei Deeping și s-ar putea ca lucrurile să fie puțin mai complicate decât știm noi.

Richard ridică mirat din sprâncene.

– Spuneți ce înțelegeți prin „complicat“.

Max se simți stânjenit. Charlotte nu ținu seama de el.

– Este vorba doar de faptul că mama dumneavoastră s-a hotărât să presare și puțină imaginație în povestea ei, spuse. Adică, în povestea ei personală. Nu vreau să fiți surprins de câteva dintre... părțile mai imaginative, asta e tot.

– Ce a inventat? întrebă Richard.

Max clătină din cap, dar în mod evident se hotărâse că era prea târziu ca să mai intervină. Nu mai spuse nimic.

– Partea care ar putea părea un pic... senzațională este capitolul care tratează căsătoria ei, îi explică Charlotte. Îi face un portret strălucitor tatălui dumneavoastră, bineînțeles. De pildă, amintește ce bun om de afaceri a fost. Vorbește despre serviciile aduse comunității. Spune foarte limpede că era un om respectat și un bun cap de familie. Spune chiar și că era un excelent jucător de golf.

Richard aprobă printr-un gest al capului.

– Totul este adevărat, cel puțin din câte știu eu. Cu toate astea, eram destul de mic când a murit. Aveam doar nouă ani, așa că nu-mi amintesc prea multe despre el. Sora mea avea de-abia șapte ani. Țasta e motivul pentru care amintirile mamei sunt probabil atât de interesante.

Charlotte își drese glasul.

– Mă tem că s-ar putea să fie puțin mai mult decât interesante. Uitați care este problema – după ce ne povestește despre realizările tatălui dumneavoastră și cum dobândise respectul întregii comunități, spune că ea, ăăă, l-a omorât.

Richard o privi fără ca pe fața lui să se poată citi ceva.

– Mama a scris asta în memoriile ei?

– Mi-e teamă că da. Are senzația că ăsta e un sfârșit mai dramatic.

– Păi, să fiu al naibii! Richard începu să zâmbească larg. Spune din întâmplare cum a făcut-o?

– Cred că există o scurtă referire la faptul că a pus un soi de medicament în fulgii lui de ovăz în dimineața zilei în care s-a prăbușit pe terenul de golf.

– Ah, deci asta a fost. Richard clătină cu satisfacție din cap. Ne-am întrebat întotdeauna cum a reușit. Nimeni nu a pus vreodată la îndoială atacul de cord. Dar, la urma urmelor, mama era infirmieră. Știa cum să procedeze ca să dea bine.

Fu rândul lui Charlotte să-l privească cu ochii mari.

– Cum?

– Se pare că mama v-a spus adevărul în legătură cu tata, spuse Richard. Din punctul de vedere al comunității era un soț și un tată perfect. Dar realitatea era că acasă era un monstru abuziv.

– Înțeleg, spuse Charlotte.

Nu-i venea în minte nimic altceva de spus, așa că se hotărî să urmeze sfatul lui Max și să tacă.

– Mama voia să ne ia pe mine și pe sora mea și să plece, dar nemernicul a amenințat că ne omoară pe toți dacă făcea asta. Și ar fi făcut-o. Apoi, într-o zi, în mod convenabil, s-a prăbușit mort pe terenul de golf. La acea vreme eu și sora mea nu am înțeles. Mama nu a vorbit niciodată despre asta. Dar mai târziu, când am crescut mari, am pus lucrurile cap la cap.

– Mama dumneavoastră l-a ucis cu adevărat pe tatăl dumneavoastră? reuși să îngaime Charlotte.

– Probabil, răspunse Richard. Nimeni altcineva nu ne putea apăra, nimeni altcineva n-ar fi crezut că exista măcar vreo problemă. Un ordin de protecție ar fi fost inutil. Așa că mama a făcut ce trebuia să facă să ne protejeze pe sora mea, pe mine și pe ea însăși.

– Oh, Doamne, murmură Charlotte.

Observă că Max îi adresa o privire amuzată „ți-am spus eu“. Se prefăcu a nu-l băga în seamă.

Richard o privi.

– Secret de familie. Aveți vreo problemă în privința asta?

- Nu, răspunse Charlotte. Îl privi pe Max. Tu ai?
- Nu, răspunse și Max. Înțeleg că oricum majoritatea memoriilor sunt în parte ficțiune.
- Așa e, spuse Charlotte. E foarte multă ficțiune în acest gen. Toată lumea știe.
- Și eu am auzit acest lucru, spuse Richard. Zâmbi și privi în partea opusă a încăperii. Uitați-o pe mama. Mă scuzați.
- Da, sigur, spuse Charlotte, conștientă de faptul că vocea ei era oarecum pierdută. Să petreceți o seară frumoasă.
- Așa vom face, o asigură Richard. E o petrecere de ziua unuia dintre nepoții ei. Mamei îi plac petrecerile.

Porni să o întâmpine pe Ethel.

Charlotte îl scrută cu privirea pe Max.

- Știai că povestea lui Ethel era adevărată? îl întrebă.
- Am intuit că s-ar putea să fie, răspunse el. Ethel Deeping este o femeie foarte tare.
- Presupun că într-o bună zi toate astea ni se vor părea foarte amuzante, spuse Charlotte.
- Probabil. Ești gata să mergem acasă să ne uităm pe paleta cu mostre de vopsele?

Charlotte îl luă de mână.

- Nici nu mă gândesc că am putea face altceva.